

ปัจจัยกำหนดปริมาณสินเชื่อเพื่อการอุปโภคบริโภคส่วนบุคคลของธนาคารพาณิชย์

นางสาวณัฐริดา อัครทิพพหลคุณ

จุฬาลงกรณ์มหาวิทยาลัย
CHULALONGKORN UNIVERSITY

บทคัดย่อและแฟ้มข้อมูลฉบับเต็มของวิทยานิพนธ์ตั้งแต่ปีการศึกษา 2554 ที่ให้บริการในคลังปัญญาจุฬาฯ (CUIR)
เป็นแฟ้มข้อมูลของนิสิตเจ้าของวิทยานิพนธ์ ที่ส่งผ่านทางบัณฑิตวิทยาลัย

The abstract and full text of theses from the academic year 2011 in Chulalongkorn University Intellectual Repository (CUIR)
are the thesis authors' files submitted through the University Graduate School.

วิทยานิพนธ์นี้เป็นส่วนหนึ่งของการศึกษาตามหลักสูตรปริญญาเศรษฐศาสตรมหาบัณฑิต

สาขาวิชาเศรษฐศาสตร์

คณะเศรษฐศาสตร์ จุฬาลงกรณ์มหาวิทยาลัย

ปีการศึกษา 2559

ลิขสิทธิ์ของจุฬาลงกรณ์มหาวิทยาลัย

THE DETERMINANTS OF PERSONAL CONSUMPTION LENDING OF COMMERCIAL BANKS

Miss Natthida Attatippaholkun

A Thesis Submitted in Partial Fulfillment of the Requirements
for the Degree of Master of Economics Program in Economics

Faculty of Economics

Chulalongkorn University

Academic Year 2016

Copyright of Chulalongkorn University

หัวข้อวิทยานิพนธ์	ปัจจัยกำหนดปริมาณสินค้าเพื่อการอุปโภคบริโภคส่วนบุคคลของธนาคารพาณิชย์
โดย	นางสาวณัฐธิดา อรรถทิพพหลคุณ
สาขาวิชา	เศรษฐศาสตร์
อาจารย์ที่ปรึกษาวิทยานิพนธ์หลัก	รองศาสตราจารย์ ดร. โสเถติธร มัลลิกะมาส

คณะเศรษฐศาสตร์ จุฬาลงกรณ์มหาวิทยาลัย อนุมัติให้หัวข้อวิทยานิพนธ์ฉบับนี้เป็นส่วนหนึ่งของการศึกษาตามหลักสูตรปริญญาโทบริหารธุรกิจ

.....คณบดีคณะเศรษฐศาสตร์
(ศาสตราจารย์ ดร. วรเวศม์ สุวรรณระดา)

คณะกรรมการสอบวิทยานิพนธ์

.....ประธานกรรมการ
(รองศาสตราจารย์ ดร. จูน เจริญเสียง)
.....อาจารย์ที่ปรึกษาวิทยานิพนธ์หลัก
(รองศาสตราจารย์ ดร. โสเถติธร มัลลิกะมาส)
.....กรรมการ
(รองศาสตราจารย์ ดร. พรชนก คัมภีรยส คุณเวเนเบิร์ค)
.....กรรมการ
(ผู้ช่วยศาสตราจารย์ ดร. ภาณุทัต สัจฉะไชย)
.....กรรมการภายนอกมหาวิทยาลัย
(รองศาสตราจารย์ ดร. พุทธกาล รัชชระ)

5785163729 : MAJOR ECONOMICS

KEYWORDS: PERSONAL LOANS / COMMERCIAL BANKS / CONSUMPTION LENDING /
HOUSEHOLD DEBT / MONETARY POLICY

NATTHIDA ATTATIPPAHOLKUN: THE DETERMINANTS OF PERSONAL
CONSUMPTION LENDING OF COMMERCIAL BANKS. ADVISOR: ASSOC. PROF.
SOTHITORN MALLIKAMAS, Ph.D., 79 pp.

This research is to investigate the determinants of personal consumption lending of commercial banks which consisted of total personal consumption loans, loans for purchase of dwelling, loans for purchase or hiring of cars and motorcycles, and loans for other personal purchase. We consider the relationships between those loans and their determinants including non-performing loan ratios, real GDP, inflation rate, policy interest rate, loan-to-deposit ratio, and capital adequacy ratio. Data are from 2000 to 2016. The co-integration test is employed.

The results empirically show that total personal consumption loans, dwelling loans, cars and motorcycles loans, and other personal purchase loans are positively associated with real GDP and loan-to-deposit ratio, but negatively associated with inflation rate. In addition, total consumption lending as well as cars and motorcycles lending are negatively related with their non-performing loan ratios. Moreover, the results also indicate that total personal consumption loans and dwelling loans have positive relationships with capital adequacy ratio and house price index, but negative relationship with policy interest rate.

Field of Study: Economics

Student's Signature

Academic Year: 2016

Advisor's Signature

กิตติกรรมประกาศ

วิทยานิพนธ์ฉบับนี้ สำเร็จได้ตามวัตถุประสงค์เป็นอย่างดี ด้วยความเมตตากรุณาอย่างยิ่ง จาก รศ.ดร.โสทธิธร มัลลิกะมาส อาจารย์ที่ปรึกษาวิทยานิพนธ์ที่ได้สละเวลาคอยให้คำแนะนำปรึกษาทั้งที่เกี่ยวกับวิทยานิพนธ์และการเขียนงานวิจัยที่ดีมาโดยตลอด รวมถึงรศ.ดร.จูน เจริญเสียง รศ.ดร.พรชนก คัมภีรยส คุณเวเนเบิร์ค ผศ.ดร.ภาณุทัต สัชฌะไชย และรศ.ดร.พุทธกาล รัชชระ ที่ได้กรุณาตอบรับเป็นคณะกรรมการสอบวิทยานิพนธ์ และได้กรุณาให้คำแนะนำ คำปรึกษา ตลอดจนช่วยแก้ไขข้อบกพร่องของวิทยานิพนธ์ฉบับนี้ให้ถูกต้องและมีความสมบูรณ์มากยิ่งขึ้น ข้าพเจ้าขอกราบขอบพระคุณคณาจารย์ทุกท่านมา ณ โอกาสนี้

กราบขอบพระคุณ นายมนตรี อรรถทิพพหลคุณ และนางวัชรี อรรถทิพพหลคุณ บิดาและมารดาสำหรับกำลังใจอันยิ่งใหญ่ เป็นแรงผลักดันในการศึกษาเล่าเรียนและให้การสนับสนุนเสมอมา

ขอขอบพระคุณเจ้าหน้าที่คณะเศรษฐศาสตร์ จุฬาลงกรณ์มหาวิทยาลัย ที่คอยช่วยเหลือในการติดต่ออาจารย์ และงานด้านเอกสาร รวมถึงเจ้าหน้าที่หอสมุดกลาง จุฬาลงกรณ์มหาวิทยาลัย ที่คอยช่วยเหลือในการค้นคว้าข้อมูล

ขอขอบพระคุณ รุ่นพี่หลักสูตรเศรษฐศาสตร์มหาบัณฑิต และเพื่อนๆ ที่คอยเป็นกำลังใจ คอยให้คำแนะนำ และเป็นพี่ปรึกษาที่ดี จึงทำให้เกิดโครงร่างวิทยานิพนธ์นี้

ท้ายนี้ หากวิทยานิพนธ์ฉบับนี้มีความบกพร่องประการใด ข้าพเจ้าน้อมรับไว้แต่เพียงผู้เดียว

สารบัญ

หน้า

บทคัดย่อภาษาไทย.....	ง
บทคัดย่อภาษาอังกฤษ.....	จ
กิตติกรรมประกาศ.....	ฉ
สารบัญ.....	ช
สารบัญตาราง.....	1
สารบัญภาพ	2
บทที่ 1	3
บทนำ.....	3
1.1 ความเป็นมาและความสำคัญของการศึกษา	3
1.2 วัตถุประสงค์ของการศึกษา	9
1.3 ประโยชน์ที่คาดว่าจะได้รับ.....	10
1.4 ขอบเขตในการศึกษา	10
บทที่ 2	11
เอกสารและงานวิจัยที่เกี่ยวข้อง	11
2.1 แนวคิดและทฤษฎี	11
2.1.1 การปันส่วนสินเชื่อ (Credit Rationing)	11
2.1.2 แบบจำลองอุปทานเงินให้สินเชื่อ.....	12
2.2 วรรณกรรมปริทัศน์.....	13
2.3 กรอบแนวคิดในการศึกษา.....	20
บทที่ 3	22
วิธีดำเนินการวิจัย	22
3.1 แบบจำลองในการศึกษา	22

3.1.1	แบบจำลองปริมาณสินเชื่อเพื่ออุปโภคบริโภคส่วนบุคคลรวม.....	22
3.1.2	แบบจำลองปริมาณสินเชื่อเพื่ออุปโภคบริโภคส่วนบุคคลเพื่อการจัดหาที่อยู่อาศัย	22
3.1.3	แบบจำลองปริมาณสินเชื่อเพื่ออุปโภคบริโภคส่วนบุคคลเพื่อซื้อหรือเช่าซื้อรถยนต์และ รถจักรยานยนต์	22
3.1.4	แบบจำลองปริมาณสินเชื่อเพื่ออุปโภคบริโภคส่วนบุคคลเพื่อการใช้จ่ายส่วนบุคคลอื่นๆ.....	22
3.2	การทดสอบสมมติฐาน	24
3.2.1	ความสัมพันธ์ระหว่างปริมาณสินเชื่อเพื่ออุปโภคบริโภคส่วนบุคคลและผลผลิตมวลรวม ประชาชาติ.....	24
3.2.2	ความสัมพันธ์ระหว่างปริมาณสินเชื่อเพื่ออุปโภคบริโภคส่วนบุคคลและอัตราเงินเฟ้อ.....	25
3.2.3	ความสัมพันธ์ระหว่างปริมาณสินเชื่อเพื่ออุปโภคบริโภคส่วนบุคคลและอัตราส่วน ปริมาณเงินให้สินเชื่อส่วนบุคคลที่ไม่ก่อให้เกิดรายได้ (Net performing loans; NPLs) ต่อปริมาณเงินให้สินเชื่อส่วนบุคคล	25
3.2.4	ความสัมพันธ์ระหว่างปริมาณสินเชื่อเพื่ออุปโภคบริโภคส่วนบุคคลรวม และดัชนีราคาที่อยู่อาศัย และความสัมพันธ์ระหว่างปริมาณสินเชื่อเพื่ออุปโภคบริโภคส่วนบุคคลเพื่อการ จัดหาที่อยู่อาศัยและดัชนีราคาที่อยู่อาศัย.....	26
3.2.5	ความสัมพันธ์ระหว่างปริมาณสินเชื่อเพื่ออุปโภคบริโภคส่วนบุคคลและอัตราดอกเบี้ย นโยบาย	26
3.2.6	ความสัมพันธ์ระหว่างปริมาณสินเชื่อเพื่ออุปโภคบริโภคส่วนบุคคลและอัตราส่วน ปริมาณเงินให้สินเชื่อต่อปริมาณเงินฝาก	27
3.2.7	ความสัมพันธ์ระหว่างปริมาณสินเชื่อเพื่ออุปโภคบริโภคส่วนบุคคลและอัตราส่วน เงินกองทุนต่อสินทรัพย์เสี่ยง.....	27
3.3	ข้อมูลที่ใช้ในการศึกษา.....	29
3.3.1	การให้สินเชื่อเพื่อการอุปโภคบริโภคส่วนบุคคลของธนาคาร	29
3.3.2	ปัจจัยกำหนดอุปทานสินเชื่อเพื่อการอุปโภคบริโภคส่วนบุคคล.....	30
บทที่ 4	32

ผลการศึกษา	32
4.1 ปัจจัยกำหนดปริมาณสินเชื่ออุปโภคบริโภคส่วนบุคคลรวมของธนาคารพาณิชย์	33
4.2 ปัจจัยกำหนดปริมาณสินเชื่ออุปโภคบริโภคเพื่อการจัดหาที่อยู่อาศัยของธนาคารพาณิชย์ ...	36
4.3 ปัจจัยกำหนดการให้สินเชื่ออุปโภคบริโภคเพื่อการซื้อหรือเช่าซื้อรถยนต์และ รถจักรยานยนต์ของธนาคารพาณิชย์	38
4.4 ปัจจัยกำหนดการให้สินเชื่ออุปโภคบริโภคเพื่อการใช้จ่ายส่วนบุคคลอื่นๆ ของธนาคาร พาณิชย์	39
บทที่ 5	41
สรุปผลการวิจัย	41
5.1 สรุปผลการวิจัย.....	41
5.2 ข้อเสนอแนะเชิงนโยบาย	43
5.3 ข้อจำกัดและข้อเสนอแนะ.....	44
รายการอ้างอิง	46
ภาคผนวก ก.....	51
ผลการทดสอบเมื่อเพิ่มอัตราดอกเบี้ยเงินกู้ในการศึกษา	51
ภาคผนวก ข.....	56
ผลการทดสอบความนิ่งของปัจจัยที่นำมาศึกษา	56
ภาคผนวก ค.....	71
ผลการทดสอบความนิ่งของส่วนที่เหลือ	71
ภาคผนวก ง	76
การคำนวณอัตราส่วนเงินกองทุนต่อสินทรัพย์เสี่ยง (Capital adequacy ratio)	76
ประวัติผู้เขียนวิทยานิพนธ์	79

สารบัญตาราง

หน้า

ตารางที่ 1 สมมติฐานตามแบบจำลองการขยายตัวของ การให้สินเชื่ออุปโภคบริโภคส่วนบุคคลรวมและแบบจำลองการขยายตัวของ การให้สินเชื่อเพื่อการจัดหาที่อยู่อาศัย	28
ตารางที่ 2 สมมติฐานตามแบบจำลองการขยายตัวของ การให้สินเชื่อเพื่อซื้อหรือเช่าซื้อรถยนต์และรถจักรยานยนต์ และการขยายตัวของ การให้สินเชื่อเพื่อการใช้จ่ายส่วนบุคคลอื่นๆ	28
ตารางที่ 3 ผลการศึกษาปัจจัยกำหนดการให้สินเชื่ออุปโภคบริโภคส่วนบุคคลรวม และปัจจัยกำหนดการให้สินเชื่ออุปโภคบริโภคส่วนบุคคลรายประเภท	34

สารบัญภาพ

หน้า

ภาพที่ 1 ปริมาณสินเชื่ออุปโภคบริโภคส่วนบุคคลทั้งหมด	4
ภาพที่ 2 สัดส่วนปริมาณสินเชื่ออุปโภคบริโภคส่วนบุคคลต่อปริมาณสินเชื่อทั้งหมด มูลค่าการให้สินเชื่อทั้งหมดของธนาคารพาณิชย์ และมูลค่าการให้สินเชื่อเพื่ออุปโภคบริโภคส่วนบุคคลของธนาคารพาณิชย์	5
ภาพที่ 3 สัดส่วนการให้สินเชื่ออุปโภคบริโภคส่วนบุคคลแต่ละประเภท ณ ไตรมาส 3 ปี 2559	6
ภาพที่ 4 ปริมาณสินเชื่ออุปโภคบริโภคส่วนบุคคลทั้งหมด สินเชื่อที่อยู่อาศัย สินเชื่อซื้อหรือเช่าซื้อรถยนต์และรถจักรยานยนต์ และสินเชื่อเงินสดและบัตรเครดิต	6
ภาพที่ 5 กรอบแนวความคิดในการศึกษาปัจจัยที่กำหนดการให้สินเชื่อเพื่อการอุปโภคบริโภคส่วนบุคคลของธนาคารพาณิชย์	21

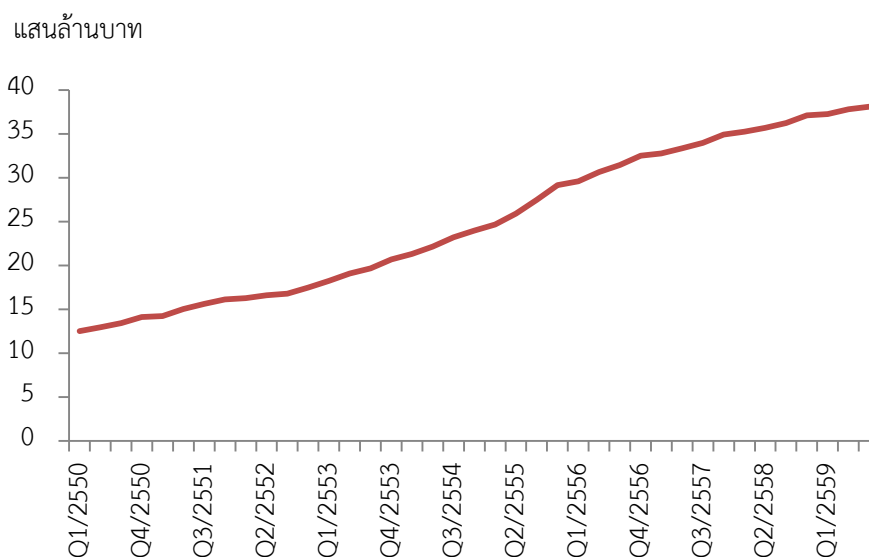
บทที่ 1

บทนำ

เนื้อหาของบทนี้จะกล่าวถึง ความเป็นมา ความสำคัญ วัตถุประสงค์ ประโยชน์ที่คาดว่าจะได้รับและขอบเขตในการศึกษา โดยมีรายละเอียดดังต่อไปนี้

1.1 ความเป็นมาและความสำคัญของการศึกษา

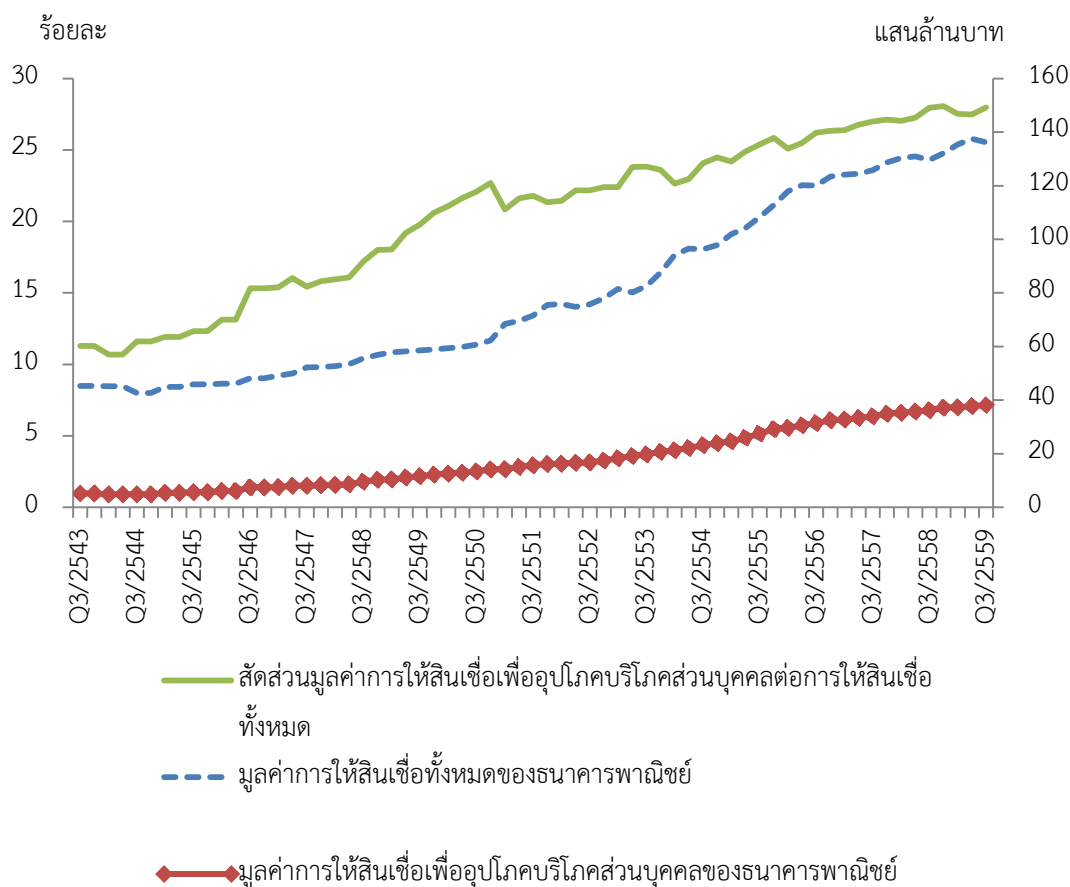
สินเชื่ออุปโภคบริโภคส่วนบุคคลมีความสำคัญเพิ่มมากขึ้นในปัจจุบันจากปี 2550 มีมูลค่าสินเชื่อเพื่ออุปโภคบริโภคส่วนบุคคล 1,251,776 ล้านบาท ล่าสุดไตรมาส 3 ปี 2559 เพิ่มขึ้นจนมีมูลค่า 3,811,198 ล้านบาท ซึ่งคิดเป็นอัตราการขยายตัวภายใน 10 ปี ร้อยละ 12.12 ต่อปี โดยที่แนวโน้มยังคงเป็นไปในทิศทางที่เพิ่มขึ้นอย่างต่อเนื่อง ดังแสดงในภาพที่ 1 โดยบทบาทที่เพิ่มขึ้นนี้ มาจากความสำคัญที่เพิ่มขึ้นทั้งฝั่งธนาคารพาณิชย์และประชาชน สำหรับธนาคารพาณิชย์ผู้มีหน้าที่ในการปล่อยสินเชื่อมีความสนใจในการปล่อยสินเชื่ออุปโภคบริโภคเพิ่มมากขึ้นจากในอดีตก่อนวิกฤตเศรษฐกิจปี 2540 ที่เน้นการให้สินเชื่อแก่ภาคธุรกิจเป็นสำคัญ แต่ในปัจจุบันได้มีการออกผลิตภัณฑ์และการส่งเสริมการขาย (Promotion) เพื่อขยายการให้สินเชื่อส่วนบุคคล อาทิ การผ่อนชำระสินค้าด้วยอัตราดอกเบี้ยศูนย์เปอร์เซ็นต์ ส่วนภาคประชาชนหรือผู้บริโภคที่ถือได้ว่าเป็นหน่วยเศรษฐกิจรายย่อยที่มีแหล่งเงินทุนค่อนข้างจำกัด ธนาคารจึงถือเป็นแหล่งเงินทุนที่สำคัญหนึ่ง ประกอบกับความต้องการในการซื้อสินค้าและบริการ ทั้งที่อยู่อาศัย ยานพาหนะ และสินค้าอุปโภคบริโภคอื่นๆ ที่มีความหลากหลายมากขึ้น พัฒนาการของเทคโนโลยีในการอำนวยความสะดวกในการใช้จ่าย การส่งเสริมการขายของผลิตภัณฑ์ทางการเงินของธนาคารพาณิชย์ และความหลากหลายของผลิตภัณฑ์ทางการเงินที่ตรงตามความต้องการของผู้บริโภคเพิ่มมากขึ้น เมื่อทั้งสองส่วนประกอบกัน ตลาดสินเชื่อส่วนบุคคลจึงมีการขยายใหญ่ขึ้นและเพิ่มความสำคัญในเศรษฐกิจปัจจุบัน

ภาพที่ 1 ปริมาณสินเชื่ออุปโภคบริโภคส่วนบุคคลทั้งหมด

ที่มา : ธนาคารแห่งประเทศไทย, 2559

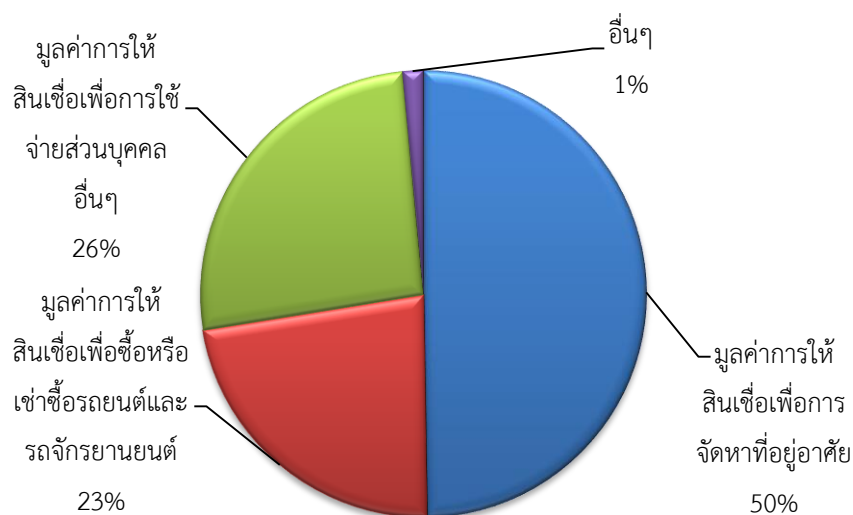
เมื่อพิจารณาทบทวนของสินเชื่ออุปโภคบริโภคส่วนบุคคลในตลาดสินเชื่อ พบว่า สัดส่วนการปล่อยกู้ให้แก่ภาคประชาชนเพื่ออุปโภคบริโภคของธนาคารพาณิชย์ในปัจจุบันเป็นไปในทิศทางที่เพิ่มมากขึ้นอย่างต่อเนื่องเช่นกัน หากเปรียบเทียบระหว่างปัจจุบันและในอดีตย้อนหลัง 16 ปี พบว่า ในปี 2543 ที่ธนาคารพาณิชย์มีการปล่อยสินเชื่อทั้งหมดคิดเป็นมูลค่า 4,531,914 ล้านบาท โดยมีมูลค่าสินเชื่ออุปโภคบริโภคส่วนบุคคล 511,572 ล้านบาท คิดเป็นสัดส่วนที่ธนาคารพาณิชย์ปล่อยกู้ให้แก่ภาคประชาชนเพียงร้อยละ 11 จากการให้สินเชื่อทั้งหมด แต่ในปัจจุบันเพิ่มขึ้นเป็นราวหนึ่งในสามของปริมาณการให้สินเชื่อทั้งหมดของธนาคารพาณิชย์หรือประมาณร้อยละ 30 (ภาพที่ 2) จากสินเชื่อทั้งหมดที่ธนาคารพาณิชย์ปล่อย 13,620,501 ล้านบาท เป็นมูลค่าของการให้สินเชื่อเพื่ออุปโภคบริโภคส่วนบุคคล 3,811,198 ล้านบาท จะเห็นได้ว่าเป็นอีกค่าหนึ่งที่สะท้อนถึงการสนับสนุนความสำคัญและบทบาทที่เพิ่มมากขึ้นในเศรษฐกิจ

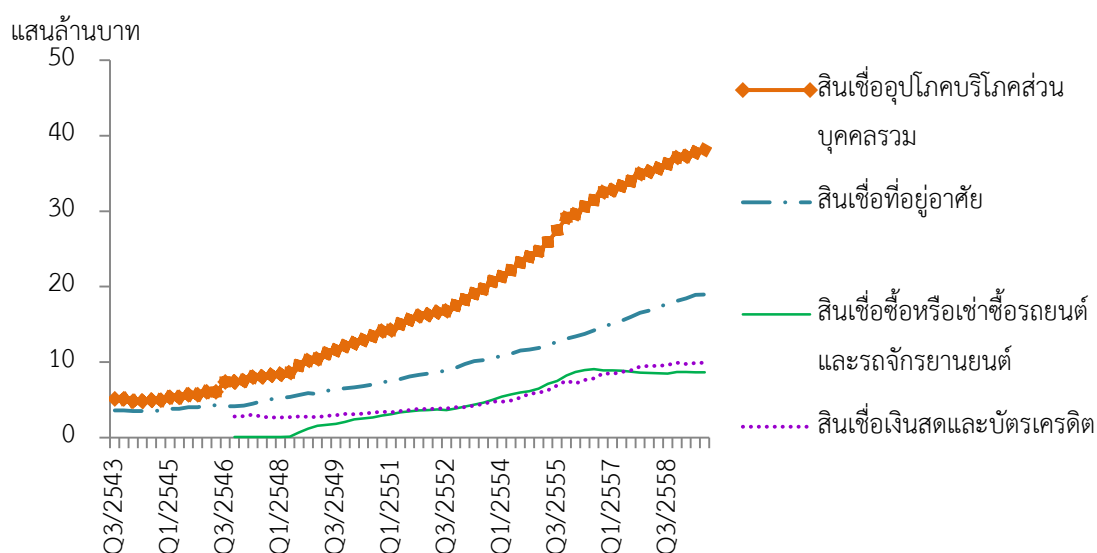
ภาพที่ 2 สัดส่วนปริมาณสินเชื่ออุปโภคบริโภคส่วนบุคคลต่อปริมาณสินเชื่อทั้งหมด มูลค่าการให้สินเชื่อทั้งหมดของธนาคารพาณิชย์ และมูลค่าการให้สินเชื่อเพื่ออุปโภคบริโภคส่วนบุคคลของธนาคารพาณิชย์
ที่มา : ธนาคารแห่งประเทศไทย, 2559

สินเชื่ออุปโภคบริโภคส่วนบุคคลประกอบด้วยสินเชื่อหลายประเภทที่ปล่อยกู้สำหรับสินค้าคงทนและการใช้จ่ายในชีวิตประจำวัน โดยประเภทสินเชื่อเพื่ออุปโภคบริโภคส่วนบุคคลที่มีสัดส่วนมากที่สุด คือ สินเชื่ออุปโภคบริโภคส่วนบุคคลเพื่อการจัดหาที่อยู่อาศัยที่มีสัดส่วนกว่าครึ่งหนึ่งของสินเชื่ออุปโภคบริโภคที่ธนาคารพาณิชย์ปล่อยทั้งหมด (ภาพที่ 3) โดยไตรมาสล่าสุด (ไตรมาส 3 ปี 2559) มีมูลค่า 1,896,284 ล้านบาท ภายใน 10 ปี มีอัตราการขยายตัวร้อยละ 11.28 ต่อปี และมีแนวโน้มที่จะเพิ่มขึ้นอย่างต่อเนื่องเมื่อพิจารณาจากกราฟในภาพที่ 4 ส่วนสินเชื่อส่วนบุคคลที่มีสัดส่วนรองลงมา ได้แก่ สินเชื่อเพื่อใช้จ่ายส่วนบุคคลอื่นๆ ซึ่งมีองค์ประกอบหลัก คือ สินเชื่อเงินสดและสินเชื่อบัตรเครดิต มีสัดส่วนคิดเป็นร้อยละ 26 ของปริมาณสินเชื่อส่วนบุคคลทั้งหมด ซึ่งมีมูลค่าเท่ากับ 993,182 ล้านบาท และมีอัตราการขยายตัวร้อยละ 12.27 ต่อปี และสินเชื่ออุปโภคบริโภค

ส่วนบุคคลเพื่อซื้อหรือเช่าซื้อรถยนต์และรถจักรยานยนต์ ซึ่งมีสัดส่วนร้อยละ 23 ของปริมาณสินเชื่อส่วนบุคคลทั้งหมด ไตรมาสล่าสุดมีมูลค่าทั้งสิ้น 865,127 ล้านบาท และมีอัตราการขยายตัวใน 10 ปีที่ผ่านมาร้อยละ 13.84 ต่อปี จะเห็นได้ว่าอัตราการขยายตัวของการปล่อยสินเชื่อส่วนบุคคลหลักทุกประเภทไม่ต่ำกว่าร้อยละ 10 ต่อปี

ภาพที่ 3 สัดส่วนการให้สินเชื่ออุปโภคบริโภคส่วนบุคคลแต่ละประเภท ณ ไตรมาส 3 ปี 2559
ที่มา : ธนาคารแห่งประเทศไทย, 2559

ภาพที่ 4 ปริมาณสินเชื่ออุปโภคบริโภคส่วนบุคคลทั้งหมด เงินเชื่อที่อยู่อาศัย เงินเชื่อซื้อหรือเช่าซื้อรถยนต์และรถจักรยานยนต์ และเงินเชื่อเงินสดและบัตรเครดิต

ที่มา : ธนาคารแห่งประเทศไทย, 2559

สำหรับปริมาณสินเชื่อส่วนบุคคลที่เกิดขึ้นสะท้อนถึงอุปทานสินเชื่อ เนื่องจากตามแนวความคิดการปันส่วนสินเชื่อของ Stiglitz and Weiss ได้อธิบายถึงระดับอัตราดอกเบี้ยไม่สามารถปรับตัวได้อย่างสมบูรณ์ในตลาดเพื่อขจัดอุปสงค์สินเชื่อส่วนเกินและปรับให้ตลาดเข้าสู่ดุลยภาพได้ ซึ่งงานศึกษาของสมพร ริมพะสุต ได้แสดงให้เห็นถึงระบบตลาดการเงินไทยอยู่ในสภาวะไร้ดุลยภาพและมีการปันส่วนสินเชื่อเกิดขึ้นจริง ทั้งนี้ ในการปล่อยสินเชื่อขึ้นอยู่กับหลากหลายปัจจัยที่จะมากระทบต่อปริมาณสินเชื่อของธนาคาร หนึ่งในปัจจัยที่สำคัญคือปัจจัยเกี่ยวกับความเสี่ยงที่ธนาคารต้องเผชิญเมื่อปล่อยสินเชื่อออกไป

ความเสี่ยงสำคัญในการปล่อยสินเชื่อของธนาคารพาณิชย์ที่ต้องเผชิญ คือ ความเสี่ยงในการผิดชำระหนี้ ทำให้ธนาคารพาณิชย์ต้องพิจารณาถึงระดับการปล่อยที่เหมาะสมการปล่อยสินเชื่อ โดยในการปล่อยสินเชื่อแต่ละประเภท ธนาคารมีการพิจารณาในการปล่อยที่ต่างกัน เนื่องจากคุณลักษณะและวัตถุประสงค์ที่ต่างกันของสินค้าหรือบริการที่ผู้กู้ต้องการนำไปใช้ ซึ่งปัจจัยหลักหนึ่งที่สามารถแสดงถึงความเสี่ยงที่เกิดขึ้นในตลาดสินเชื่อได้ คือ อัตราส่วนสินเชื่อที่ไม่ให้เกิดรายได้ หากเพิ่มขึ้นนั้นหมายความว่าสินเชื่อที่ธนาคารได้ตัดสินใจปล่อยออกไป ถูกผิดนัดชำระหนี้เพิ่มมากขึ้นแสดงถึงสัญญาณที่ไม่ดีในภาคสินเชื่ออื่นๆ แต่สำหรับสินเชื่อที่อยู่อาศัย การพิจารณาอาจแตกต่างจากสินเชื่อเพื่อซื้อหรือเช่าซื้อรถยนต์และรถจักรยานยนต์ และสินเชื่อเพื่อการใช้จ่ายส่วนบุคคลอื่นๆ เนื่องจากเป็นสินเชื่อที่มีสินทรัพย์ค้ำประกันในการปล่อย อาทิ บ้าน ซึ่งเป็นสินค้าคงทนและมูลค่ามีแนวโน้มเพิ่มขึ้น ความเสี่ยงที่ผู้กู้จะผิดชำระหนี้จึงอาจชดเชยได้ด้วยมูลค่าที่เพิ่มขึ้นของสินทรัพย์ค้ำประกัน ทำให้ความเสี่ยงที่ธนาคารจะเผชิญจากการกลายเป็นหนี้สูญไม่มากเท่าสินเชื่ออีกสองประเภท ในขณะที่รถยนต์หากเป็นรถยนต์มือสอง มูลค่าจะลดลงอย่างมาก และสำหรับการใช้จ่ายส่วนบุคคลอื่นๆ ที่เป็นเพียงการกู้เพื่อใช้จ่ายในชีวิตประจำวันเท่านั้น

ความเสี่ยงที่เกิดขึ้นไม่ได้มีเฉพาะความเสี่ยงในตลาด ยังมีความเสี่ยงที่เกิดจากเศรษฐกิจ หรือความไม่แน่นอนของผลตอบแทนที่ธนาคารคาดว่าจะได้รับด้วย โดยความเสี่ยงที่เกิดจากเศรษฐกิจอาจสะท้อนจากระดับผลผลิตมวลรวมประชาชาติ ที่อีกนัยหนึ่งสะท้อนถึงระดับรายได้ของภาคประชาชนและอัตราเงินเฟ้อ ซึ่งถ้าหากมีความผันผวนอาจสะท้อนถึงความไม่แน่นอนที่เพิ่มขึ้นได้ ส่งผลให้ผลตอบแทนที่ธนาคารคาดว่าจะได้ลดลง

นอกจากนี้ มีหลายงานวิจัยที่ผ่านมาได้ศึกษาเชิงประจักษ์ว่า สถานภาพทางการเงินของธนาคารมีส่วนสำคัญต่อพฤติกรรมการให้สินเชื่อของธนาคารเช่นกัน ซึ่งอีกนัยยะหนึ่งสะท้อนถึงความสามารถในการปล่อยสินเชื่อของธนาคาร มักสะท้อนจากสถานะเงินทุนของธนาคาร โดยตามกฎระเบียบในการดำรงเงินกองทุนสำรองตามกฎหมาย ธนาคารต้องมีการดำรงเงินกองทุนให้มี

อัตราส่วนเงินกองทุนต่อสินทรัพย์เสี่ยงไม่ต่ำกว่าร้อยละ 8.5 เพื่อปกป้องความเสี่ยงให้แก่ผู้ฝากเงิน ตามแนวคิดอุปทานเงินให้สินเชื่อ ธนาคารพาณิชย์ที่มีเงินกองทุนสำรองมาก จะมีความยืดหยุ่นในการปรับตัวต่อสภาพแวดล้อมทางเศรษฐกิจที่เกิดขึ้นกับการปล่อยสินเชื่อได้มากกว่า เนื่องจากมีเงินกองทุนที่เพียงพอต่อความเสี่ยงที่อาจเกิดขึ้นจากการปล่อยสินเชื่อ แต่การดำรงเงินกองทุนสำรองมากเกินไป ก็จะทำให้ธนาคารเผชิญกับต้นทุนของเงินทุนที่เพิ่มขึ้นได้ โดยเฉพาะต้นทุนค่าเสียโอกาส และสำหรับนโยบายในการปล่อยสินเชื่อของธนาคารในแต่ละช่วงเวลาเป็นอีกปัจจัยสำคัญที่แสดงถึงมุมมองของธนาคาร ว่าจะมีแนวโน้มทิศทางในการปล่อยสินเชื่อในทิศทางใด ซึ่งสะท้อนได้จากอัตราส่วนเงินให้สินเชื่อต่อเงินฝาก

บทบาทที่เพิ่มขึ้นของสินเชื่ออุปโภคบริโภคส่วนบุคคลไม่ได้มีความสำคัญเพียงแค่อันตรายพาณิชย์และผู้บริโภคเท่านั้น ยังมีความสำคัญในแง่ของผู้ดำเนินนโยบายด้วย กล่าวคือ บทบาทที่เพิ่มขึ้นหมายความว่าถ้ามีปัญหาเกิดขึ้นในภาคสินเชื่อส่วนบุคคล โอกาสที่อาจนำมาซึ่งความไม่เสถียรภาพทางเศรษฐกิจก็มากขึ้นด้วยเช่นกัน ด้านผู้ดำเนินนโยบายจึงอาจไม่สามารถที่จะละเลยภาคเศรษฐกิจนี้ได้ โดยเฉพาะนโยบายการเงินที่ช่องทางสำคัญหนึ่ง คือ การส่งผ่านการปล่อยสินเชื่อของธนาคาร ธนาคารแห่งประเทศไทยต้องพิจารณาถึงประสิทธิภาพของนโยบายที่ถูกดำเนินออกมา ทั้งในภาวะที่ต้องการแก้ปัญหาจากภาคเศรษฐกิจนี้ว่านโยบายการเงินสามารถจัดการความไม่เสถียรภาพแล้วทำให้นโยบายบรรลุเป้าหมายในการดำเนินนโยบายได้หรือไม่ หรือต้องการแก้ในภาคเศรษฐกิจอื่นๆ แต่ตลาดสินเชื่อได้รับผลของนโยบายการเงินที่ถูกดำเนินออกมาโดยใช้เครื่องมืออัตราดอกเบี้ยอย่างหลีกเลี่ยงไม่ได้ ซึ่งเครื่องมือนโยบายการเงินในรูปแบบดั้งเดิมในปัจจุบัน หรืออัตราดอกเบี้ยนโยบายนั้น อาจไม่เพียงพอต่อการจัดการปัญหาในภาคธนาคาร เครื่องมือทางการเงินที่เรียกว่า Macprudential จึงเข้ามามีบทบาทมากยิ่งขึ้น โดยการออกกฎระเบียบเพิ่มเติมเกี่ยวกับการกำหนดอัตราส่วนทางการเงิน ซึ่งช่วยสนับสนุนให้ธนาคารกลางสามารถแก้ปัญหาได้ตรงสาเหตุมากยิ่งขึ้น

ตลาดสินเชื่อส่วนบุคคล เมื่อเปรียบเทียบกับตลาดสินเชื่อภาคธุรกิจจะมีขนาดเล็กกว่า แต่การตัดสินใจในการปล่อยสินเชื่อที่ผิดพลาดของธนาคารพาณิชย์อาจสามารถนำไปสู่ปัญหาหนี้และอาจขยายผลกระทบเกิดเป็นวิกฤตต่อไปได้ ตัวอย่างเช่น วิกฤตซับไพรม์ (Subprime crisis) ที่เริ่มต้นเกิดขึ้นที่สหรัฐอเมริกาในปี 2551 เป็นตัวอย่างหนึ่งของการเกิดปัญหาทางเศรษฐกิจขนาดใหญ่ โดยมีสาเหตุมาจากตลาดสินเชื่อเพื่ออุปโภคบริโภคส่วนบุคคลอย่างตลาดสินเชื่อสังหาริมทรัพย์ ทั้งการประเมินความเสี่ยงในตลาดที่ต่ำเกินไปของสถาบันการเงิน คาดว่าราคาบ้านจะเพิ่มสูงขึ้นเรื่อยๆ แม้ลูกหนี้ด้อยคุณภาพจะไม่มีเงินชำระคืน แต่ธนาคารคาดว่าจะสามารถขายบ้านทอดตลาดได้ รวมถึงการพัฒนาผลิตภัณฑ์ทางการเงินรูปแบบใหม่ที่ทำให้การปล่อยสินเชื่อมีสภาพคล่องมากยิ่งขึ้น และสามารถซื้อขายได้ สนับสนุนให้วิกฤตที่เกิดขึ้นขยายไปทั่วโลก

รวมถึงการเพิ่มขึ้นของสินเชื่อส่วนบุคคลหนึ่งสามารถสะท้อนถึงภาวะหนี้ครัวเรือนที่เกิดขึ้นในระบบส่วนหนึ่งได้ ซึ่งจากการศึกษาของกองทุนการเงินระหว่างประเทศ (International Monetary Fund; IMF) พบว่า หากประเทศที่ภาคครัวเรือนมีการก่อหนี้ในระดับสูง เมื่อเกิดเหตุไม่คาดฝันทางเศรษฐกิจทำให้เศรษฐกิจหดตัวจะส่งผลกระทบต่อระดับการบริโภคภาคครัวเรือนที่ลดลงมากและยาวนานกว่าประเทศที่ภาคครัวเรือนมีการก่อหนี้ในระดับต่ำ (พลิชฐ์ โชติวัฒนะกุล และชลิดา แห่งเพ็ชร, 2556) อาทิ หากเกิดพองสบู่ในตลาดอสังหาริมทรัพย์แตกและราคาที่อยู่อาศัยตกลงอย่างรวดเร็ว ความมั่งคั่งของภาคครัวเรือนที่หายไปจะส่งผลต่อความสามารถในการชำระหนี้ของภาคครัวเรือน จนหนี้ที่ก่อไว้กลายเป็นหนี้ที่ไม่ก่อให้เกิดรายได้ในที่สุด (Non-performing loan: NPL) และภาคครัวเรือนจะเข้าถึงแหล่งเงินทุนได้ยากขึ้น ทำให้ระดับการกู้ยืมและการบริโภคภาคครัวเรือนลดลง ซ้ำเติมให้เศรษฐกิจซบเซาเป็นระยะเวลานาน นอกจากนี้ยังพบว่า สินเชื่ออุปโภคบริโภคส่วนบุคคลของไทยมีความผันผวนค่อนข้างสูง เมื่อพิจารณาสินเชื่อส่วนบุคคลในรูปแบบการเปลี่ยนแปลงแต่ละไตรมาส สะท้อนไปถึงความเสี่ยงที่เกิดขึ้นในภาคสินเชื่อส่วนบุคคล ซึ่งอาจนำไปสู่การสนับสนุนความเสี่ยงที่เพิ่มขึ้นในระบบเศรษฐกิจได้เช่นกัน

งานวิจัยฉบับนี้จึงสนใจที่จะศึกษาถึงปัจจัยที่กระทบต่อปริมาณสินเชื่ออุปโภคบริโภคส่วนบุคคลของธนาคารพาณิชย์ รวมถึงปริมาณสินเชื่ออุปโภคบริโภคส่วนบุคคลรายประเภทหลักที่มีมูลค่ามากที่สุดสามอันดับแรก ได้แก่ สินเชื่อส่วนบุคคลเพื่อจัดหาที่อยู่อาศัย สินเชื่อเพื่อซื้อหรือเช่าซื้อรถยนต์และรถจักรยานยนต์ และสินเชื่อส่วนบุคคลอื่นๆ ที่ประกอบด้วยสินเชื่อเงินสดและบัตรเครดิตเป็นหลัก โดยเลือกพิจารณาปัจจัยที่สามารถสะท้อนถึงคุณลักษณะของธนาคารและภาวะเศรษฐกิจที่สนใจที่เป็นไปตามหลักแนวคิดและเหตุผล และงานวิจัยที่ได้ทำการศึกษาที่ผ่านมาที่เกี่ยวข้องกับการให้สินเชื่อของธนาคาร รวมถึงสนใจที่จะศึกษาถึงผลกระทบของอัตราดอกเบี้ยนโยบายที่มีต่อปริมาณสินเชื่ออุปโภคบริโภคส่วนบุคคลด้วย

1.2 วัตถุประสงค์ของการศึกษา

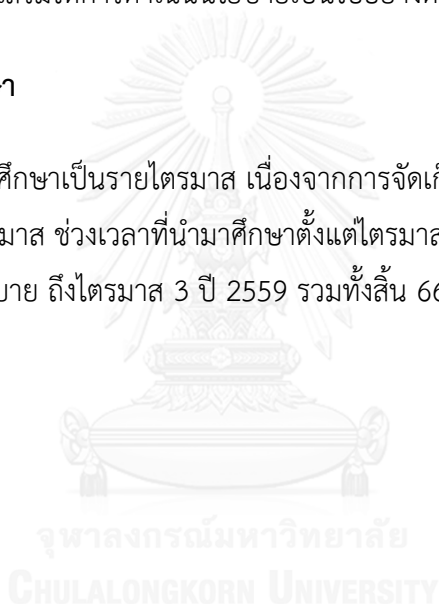
เพื่อศึกษาปัจจัยกำหนดปริมาณสินเชื่ออุปโภคบริโภคส่วนบุคคลรวม และสินเชื่ออุปโภคบริโภคส่วนบุคคลแต่ละประเภท ได้แก่ สินเชื่ออุปโภคบริโภคส่วนบุคคลเพื่อการจัดหาที่อยู่อาศัย สินเชื่ออุปโภคบริโภคส่วนบุคคลเพื่อการซื้อหรือเช่าซื้อรถยนต์และรถจักรยานยนต์ และสินเชื่อเงินสดและบัตรเครดิตของธนาคารพาณิชย์ในประเทศไทย

1.3 ประโยชน์ที่คาดว่าจะได้รับ

ผลการศึกษาทำให้รู้ถึงปัจจัยที่มีความสัมพันธ์กับปริมาณสินเชื่อของธนาคารพาณิชย์ หากผู้กำหนดนโยบายต้องการที่จะกระตุ้นเศรษฐกิจผ่านการให้สินเชื่อของธนาคาร สามารถคาดการณ์และประเมินประสิทธิภาพของนโยบายที่จะดำเนินออกมาได้อย่างแม่นยำและตรงวัตถุประสงค์มากยิ่งขึ้น ในทางตรงกันข้าม หากเกิดปัญหาในภาคสินเชื่อส่วนบุคคล ผู้เกี่ยวข้องสามารถที่จะออกมาตรการในการบรรเทาหรือยับยั้งผลกระทบต่อเศรษฐกิจในภาคอื่นๆ หรือแก้ไขถึงสาเหตุได้อย่างตรงเป้าหมาย ซึ่งในปัจจุบันที่มีความซับซ้อนของตลาดและเศรษฐกิจมากยิ่งขึ้น นโยบายแบบดั้งเดิมอาจไม่เพียงพอในการจัดการปัญหาในตลาดสินเชื่อ ผลการศึกษานี้จะสามารถแสดงถึงเครื่องมือ Macroprudential ที่มีความเป็นไปได้ในการส่งเสริมให้การดำเนินนโยบายเป็นไปอย่างตรงเป้าหมายมากยิ่งขึ้น

1.4 ขอบเขตในการศึกษา

ข้อมูลที่ใช้ในการศึกษาเป็นรายไตรมาส เนื่องจากการจัดเก็บข้อมูลสินเชื่อของธนาคารแห่งประเทศไทยแสดงเป็นรายไตรมาส ช่วงเวลาที่นำมาศึกษาตั้งแต่ไตรมาส 3 พ.ศ. 2543 ซึ่งเริ่มใช้เป้าหมายเงินเพื่อในการดำเนินนโยบาย ถึงไตรมาส 3 ปี 2559 รวมทั้งสิ้น 66 ไตรมาส

บทที่ 2

เอกสารและงานวิจัยที่เกี่ยวข้อง

บทนี้จะแบ่งออกเป็น 2 ส่วน ส่วนแรกกล่าวถึงแนวคิด ทฤษฎีและแบบจำลองที่เกี่ยวข้องกับการศึกษาครั้งนี้ ได้แก่ แบบจำลองอุทานสินเชื่อของธนาคาร การปันส่วนสินเชื่อ (Credit Rationing) และแนวคิดเรื่องช่องทางการส่งผ่านนโยบายการเงิน และสำหรับส่วนที่สอง จะกล่าวถึงวรรณกรรมปริทัศน์ที่เกี่ยวข้องกับพฤติกรรมการให้สินเชื่อของธนาคาร

2.1 แนวคิดและทฤษฎี

ทฤษฎีที่เกี่ยวข้องกับการปล่อยสินเชื่อของธนาคารพาณิชย์ที่ได้นำมาใช้เป็นแนวทางในการศึกษาถึงปัจจัยกำหนดปริมาณสินเชื่ออุปโภคบริโภคส่วนบุคคลของธนาคารพาณิชย์ ได้แก่ แนวคิดการปันส่วนสินเชื่อ และแบบจำลองอุปทานเงินให้สินเชื่อ

2.1.1 การปันส่วนสินเชื่อ (Credit Rationing)

ในการปล่อยสินเชื่อธนาคารมักจะเลือกที่จะทำการปันส่วนสินเชื่อ (Credit rationing) แทนการปรับขึ้นราคาหรืออัตราดอกเบี้ย เมื่อเกิดภาวะอุปสงค์ส่วนเกินขึ้น จากแบบจำลองของ Stiglitz and Weiss (1981) ได้ให้เหตุผลสองประการ คือ อาจนำไปสู่ปัญหาสินค้าเลวไล่สินค้าดี (Adverse Selection) และปัญหาเรื่องคุณธรรมวิบัติ (Moral Hazard) ซึ่งอาจทำให้ธนาคารต้องเผชิญความเสี่ยงจากผู้กู้เพิ่มมากขึ้น ปริมาณสินเชื่อที่เกิดขึ้นในตลาดจึงสะท้อนถึงอุปทานเงินให้สินเชื่อที่ธนาคารพาณิชย์เป็นผู้ตัดสินใจ สำหรับประเทศไทยระบบตลาดการเงินอยู่ในสภาวะไร้ดุลยภาพจริง (สมพร ริมพะสุต 2538) ซึ่งมีการปันส่วนสินเชื่อเกิดขึ้น อัตราดอกเบี้ยไม่สามารถปรับตัวได้อย่างสมบูรณ์เข้าสู่ดุลยภาพเพื่อขจัดอุปสงค์ส่วนเกิน

ในกรณีของตลาดสินค้าทั่วไป เมื่อเกิดภาวะอุปสงค์ส่วนเกิน กลไกของตลาดจะทำการปรับขึ้นราคา เพื่อให้ภาวะอุปสงค์ส่วนเกินหมดไป อย่างไรก็ตาม สำหรับตลาดสินเชื่อแม้ว่าจะมีภาวะอุปสงค์ส่วนเกินในสินเชื่อ แต่ทางออกในการแก้ปัญหาไม่ได้เกิดจากการขึ้นอัตราดอกเบี้ยเงินกู้ แต่เกิดจากการปันส่วนสินเชื่อ (Credit Rationing) แทน (วศิน ศิวสฤษดิ์ 2553)

คำถามที่เกิดขึ้น คือ เหตุใดธนาคารจึงไม่เลือกการขึ้นอัตราดอกเบี้ย เพื่อขจัดอุปสงค์ส่วนเกินดังกล่าว และการแก้ปัญหาโดยการปันส่วนสินเชื่อจะทำให้เกิดคุณภาพของตลาดได้หรือไม่ สำหรับการตอบคำถามดังกล่าว อาศัยบทความของ Stiglitz และ Weiss ในปี 1981 โดยเขาได้อธิบายไว้ว่า สาเหตุที่ธนาคารพาณิชย์ไม่เลือกที่จะขึ้นอัตราดอกเบี้ยเพื่อแก้ไขปัญหานั้น เกิดจากผลกระทบที่จะเกิดขึ้นจากการใช้กลไกราคา 2 ประการ (Twin Effects) ดังนี้

ประการที่ 1 คือ ปัญหาสินค้าเลวไล่สินค้าดี (Adverse Selection) กล่าวคือ หากทำการขึ้นอัตราดอกเบี้ย กลุ่มผู้กู้ที่มีความเสี่ยงต่ำ (Low risk Borrower) อาจไม่สามารถแบกรับต้นทุนที่สูงได้ และอาจออกจากตลาดไป ส่วนผู้กู้ซึ่งลงทุนในโครงการที่เสี่ยงมากๆ (High risk Borrower) อาจยอมรับกับต้นทุนที่สูงขึ้น และกลายเป็นกลุ่มผู้กู้หลักในตลาดแทน

ประการที่ 2 คือ ปัญหาเรื่องคุณธรรมวิบัติ (Moral Hazard) จากการที่ธนาคารเรียกเก็บอัตราดอกเบี้ยเงินกู้ที่สูงขึ้น อาจส่งผลทำให้ผู้กู้มีแนวโน้มนำเงินไปลงทุนในโครงการที่เสี่ยงมากขึ้น เพื่อชดเชย ผลประโยชน์ที่ลดลงจากการจ่ายดอกเบี้ย

2.1.2 แบบจำลองอุปทานเงินให้สินเชื่อ

จากแบบจำลองการให้สินเชื่อของธนาคาร (Valencia 2013) ซึ่งอยู่ภายใต้เงื่อนไขหลักสองประการ คือ 1. ธนาคารและธุรกิจมีลักษณะเป็นบริษัทจำกัด (Limited liability) และ 2. ความไม่สมบูรณ์ของข้อมูลระหว่างธนาคารกับผู้ประกอบการ และผู้ฝากเงินกับธนาคาร ดังนั้นจึงมีต้นทุนของการติดตามเกิดขึ้น (Monitoring cost) ซึ่งหากมีความไม่แน่นอนเพิ่มขึ้นกับธนาคาร จะทำให้โอกาสที่ธนาคารจะล้มละลายเพิ่มขึ้นในทุกๆ ระดับเงินทุน ส่งผลให้กำไรในอนาคตของธนาคารจะผันผวนมากขึ้น ดังนั้น ธนาคารจะเพิ่มระดับเงินทุนที่เหมาะสม เพื่อลดความเสี่ยงในการล้มละลายและป้องกันตนเองจากสภาพแวดล้อมที่ผันผวน ดังนั้น เงินทุนในแบบจำลองนี้เป็นเสมือนสิ่งป้องกันผลจากเหตุการณ์ที่ไม่คาดคิด (Shocks) ที่จะกระทบความสามารถในการทำกำไรในการปล่อยสินเชื่อ เพื่อที่ธนาคารจะไปสู่ระดับที่เหมาะสมใหม่ได้ ธนาคารจะต้องลดการปล่อยสินเชื่อลง ถ้าความไม่แน่นอนเพิ่มขึ้นอย่างถาวร จะทำให้ต้นทุนเงินทุนธนาคารสูงขึ้นถาวร เนื่องจากความเสี่ยงในการล้มละลายเพิ่มขึ้น บางครั้งธนาคารจึงปรับลดการปล่อยสินเชื่ออย่างถาวร ในกรณีที่ธนาคารลดการปล่อยสินเชื่ออย่างชั่วคราว ต้นทุนของเงินทุนธนาคารอาจเพิ่มจากการปล่อยสินเชื่อใหม่มีต้นทุนที่เพิ่มขึ้น ธนาคารจึงอาจลดเงินปันผลลงเพื่อให้เงินทุนของธนาคารเพิ่มขึ้น ทำให้ในบางที่ต้นทุนเงินทุนอาจเพิ่มขึ้นมากว่าที่ควรจะเป็น ธนาคารก็จะลดการปล่อยสินเชื่อมากกว่าระดับปริมาณสินเชื่อที่จะนำไปสู่ระดับที่เหมาะสมใหม่ ดังนั้น การลดการให้สินเชื่อที่เกิดจากความไม่แน่นอนที่ไม่คาดคิด (Uncertainty

shock) จะขึ้นอยู่กับเงื่อนไขเริ่มต้นจากฟังก์ชันการให้สินเชื่อ ระดับเหมาะสม (The optimal lending policy) ซึ่งถ้าหากเหตุการณ์ที่ไม่คาดคิดเกิดในขณะที่เงินทุนอยู่ต่ำกว่าเป้าหมาย ธนาคารจะลดการปล่อยสินเชื่อลงอย่างมากและยาวนาน

Disyatat ได้นำแบบจำลองอุปทานสินเชื่อมาอธิบายถึงช่องทางเงินให้สินเชื่อของธนาคาร (Disyatat 2010) แต่ในแบบจำลองนั้นไม่ได้นำกฎระเบียบการกำหนดการดำรงเงินกองทุนขั้นต่ำจากธนาคารกลางมาพิจารณา ญัฐภัทร พุทธาริ ได้นำแบบจำลองนี้มาศึกษาเพิ่มเติมโดยเพิ่มเงื่อนไขที่ธนาคารพาณิชย์ต้องมีการดำรงเงินกองทุนขั้นต่ำในแบบจำลอง (ญัฐภัทร พุทธาริ 2555) ซึ่งแบบจำลองนี้จะเกี่ยวข้องกับนักลงทุนและธนาคาร เนื่องจากธนาคารเป็นผู้กำหนดปริมาณสินเชื่อที่ต้องการจะปล่อยจากต้นทุนดอกเบี้ยที่ธนาคารกู้ได้ ซึ่งถูกกำหนดโดยนักลงทุนที่ต้องเปรียบเทียบความเสี่ยงและผลตอบแทนระหว่างฝากเงินที่ธนาคารกับซื้อพันธบัตรรัฐบาล (ธนาคารกลางสามารถกำหนดผลตอบแทนพันธบัตรรัฐบาลได้) ตามกรอบแบบจำลองนี้ ธนาคารจะระดมเงินทุนในรูปของหนี้สินทั้งหมดเพื่อนำมาปล่อยสินเชื่อส่วนที่เพิ่มขึ้น (Additional loans) เพราะสมมติฐานที่ว่าตลาดทุนเป็นตลาดที่ไม่สมบูรณ์ (Imperfection) ทำให้การระดมเงินทุนในรูปของทุนมีต้นทุนสูง ไม่สามารถปรับเพิ่มหรือลดตามขนาดของสินเชื่อได้ การตัดสินใจของธนาคารจึงขึ้นอยู่กับรายได้ส่วนเพิ่ม (Marginal revenue) และต้นทุนส่วนเพิ่ม (Marginal cost) ดังนั้น ต้นทุนหน่วยสุดท้ายของธนาคารจะเท่ากับต้นทุนดอกเบี้ยของเงินที่ระดมผ่านตลาดเงิน จึงไม่เกี่ยวว่าจะมีปริมาณเงินฝากเท่าใด ด้วยสาเหตุนี้จึงทำให้สัดส่วนเงินกองทุนต่อสินทรัพย์เสี่ยงมีผลเป็นอย่างมากต่อความเชื่อมั่นของนักลงทุนและต้นทุนดอกเบี้ยที่ต้องจ่าย ซึ่งแม้ว่าธนาคารจะมีทุนมากกว่าเกณฑ์ที่กำหนด เนื่องจากความเสี่ยงที่ผู้ผลิตจะผิดนัดชำระหนี้และความไม่แน่นอนในการดำเนินงานของธนาคาร มีผลทำให้ทุนของธนาคารมีโอกาสไม่ผ่านเกณฑ์ขั้นต่ำในอนาคตได้ ผลของอัตราส่วนเงินกองทุนต่อสินทรัพย์เสี่ยงขั้นต่ำจึงไม่ได้กระทบอัตราส่วนในปัจจุบันเท่านั้น แต่ยังส่งผลต่ออัตราส่วนที่จะเป็นในอนาคตด้วย

2.2 วรรณกรรมปริทัศน์

พฤติกรรมในการตัดสินใจปล่อยสินเชื่อของธนาคาร ไม่ได้คำนึงหรือได้รับผลกระทบจากปัจจัยใดปัจจัยหนึ่งเพียงปัจจัยเดียว งานศึกษาเชิงประจักษ์หลายงานได้สร้างแบบจำลองของปริมาณการให้สินเชื่อที่เป็นฟังก์ชันของตัวแปรที่ผู้ศึกษาแต่ละท่านสนใจ ซึ่งเป็นไปตามหลักและเหตุผล และตอบวัตถุประสงค์ของงานศึกษา ดังต่อไปนี้

จากการศึกษางานที่เกี่ยวข้องกับปัจจัยกำหนดพฤติกรรมการให้สินเชื่อในอดีต พบงานที่ศึกษาถึงปัจจัยกำหนดพฤติกรรมการให้สินเชื่อของธนาคารในประเทศเวียดนาม (Van Pham 2015)

โดยพิจารณาถึงการขยายตัวของสินเชื่อของธนาคาร และการขยายตัวของเงินฝากของธนาคาร ซึ่งถูกกำหนดให้เป็นปัจจัยภายในแบบจำลอง วิธีกำลังสองน้อยที่สุดสองชั้นจึงถูกเลือกนำมาใช้ในการศึกษาครั้งนี้ โดยผู้ศึกษาได้ใช้ข้อมูลในระดับจุลภาคลักษณะข้อมูลภาคตัดขวาง (Panel data) ประกอบด้วยข้อมูลจากธนาคารพาณิชย์ในประเทศเวียดนามทั้งสิ้น 39 แห่ง ผลการศึกษาสนับสนุนสมมติฐานที่ได้จากแบบจำลองที่ว่า การขยายตัวของเศรษฐกิจมีผลต่อการให้สินเชื่อของธนาคารในทิศทางบวก และอัตราดอกเบี้ยพันธบัตรรัฐบาลมีผลต่อการให้สินเชื่อของธนาคารในทิศทางลบ นอกจากนี้ ผลการศึกษายังแสดงให้เห็นว่า การขยายตัวของปริมาณเงินฝากและข้อจำกัดของสภาพคล่องมีผลต่ออุปทานสินเชื่ออย่างมีนัยสำคัญในธนาคารภาคเอกชน ในขณะที่การขยายตัวของเงินทุนเป็นปัจจัยกำหนดพฤติกรรมการให้สินเชื่อของธนาคารรัฐ แต่อย่างไรก็ตาม ผลการศึกษาของ Van Pham ที่ได้นำอัตราส่วนสินเชื่อที่ไม่ก่อให้เกิดรายได้มาเป็นตัวสะท้อนความน่าจะเป็นที่คาดการณ์ของความเสียหายในการผิดชำระหนี้ไม่มีผลต่ออุปทานเงินให้สินเชื่ออย่างมีนัยสำคัญ

ปัจจัยที่สามารถสังเกตค่าได้ในบัญชีงบดุลของธนาคาร ซึ่งแต่ละงานศึกษาได้นำปัจจัยมาพิจารณาแตกต่างกันไป ในงานศึกษาที่ผ่านมาที่ได้คำนึงถึงปัจจัยเหล่านี้ ได้อธิบายถึงว่า ปัจจัยเหล่านี้ อาจทำให้เกิดความสัมพันธ์ระหว่างตัวแปรกับส่วนที่เหลือของแบบจำลอง (Endogeneity) ได้ ในงานศึกษาที่ผ่านมาจึงจัดการเพื่อลดผลกระทบของปัญหานี้โดยการพิจารณาปัจจัยเหล่านี้ในลักษณะล่าช้าไปหนึ่งช่วงเวลา (Tracey 2011, Cucinelli 2015, Nasha Ananchotikul and Dulani Seneviratne 2015) ปัจจัยเกี่ยวกับเงินทุน หรือสะท้อนถึงความพอเพียงของเงินทุน เป็นปัจจัยหนึ่ง que แสดงให้เห็นถึงความแข็งแกร่งในฐานะโดยรวมของธนาคาร งานศึกษาของ Zulkhibri (2013) ที่ศึกษาโดยพิจารณาพฤติกรรมของธนาคารในประเทศมาเลเซีย พบว่า อัตราส่วนเงินกองทุนต่อสินทรัพย์ทั้งหมดมีผลต่อการปล่อยสินเชื่อของธนาคารอย่างมีนัยสำคัญ หากธนาคารมีอัตราส่วนเงินกองทุนที่เพิ่มขึ้น จะทำให้มีการปล่อยสินเชื่อเพิ่มขึ้น สอดคล้องกับงานศึกษาของ Jimenez, Ongena, Peydro and Saurina (2012) ที่พิจารณาถึงความน่าจะเป็นที่ธนาคารจะอนุมัติการให้สินเชื่อในสถานะต่างๆ ซึ่งหากธนาคารมีอัตราส่วนเงินกองทุนที่เพิ่มขึ้น ความน่าจะเป็นที่ธนาคารจะอนุมัติสินเชื่อก็จะเพิ่มขึ้น และงานศึกษาของ Tracey (2011) ที่ได้นำอัตราการขยายตัวของเงินกองทุนมาพิจารณาในแบบจำลองอธิบายการให้สินเชื่อของธนาคาร พบความสัมพันธ์อย่างมีนัยสำคัญต่อการขยายตัวของการให้สินเชื่อในทิศทางเดียวกันเช่นกัน

การศึกษาโดยใช้ข้อมูลของประเทศอิตาลีที่ศึกษาถึงเงินกองทุนของธนาคารและพฤติกรรม การให้สินเชื่อของธนาคาร (Gambacorta and Mistrulli 2003) โดยมีวัตถุประสงค์เพื่อพิสูจน์ความมี อยู่ของความแตกต่างในภาคตัดขวางของการตอบสนองของการให้สินเชื่อธนาคารต่อนโยบายการเงิน และการเปลี่ยนแปลงที่ไม่คาดคิดของเศรษฐกิจ เนื่องมาจากความแตกต่างในระดับเงินทุนของธนาคาร

ซึ่งงานศึกษานี้ได้พิจารณาถึง มาตรการในการจัดการเงินกองทุนของธนาคารที่สามารถจัดการกับธนาคารที่อ่อนแอได้ดีกว่าธนาคารที่มีสถานะทางการเงินที่เข้มแข็งหรือไม่ และหากมีการดำเนินนโยบายการเงินแบบไม่คาดคิด ผลของการเกิดเหตุการณ์ที่ไม่คาดคิดทางเศรษฐกิจ จะมีผลที่ไม่สมมาตรกันระหว่างเศรษฐกิจที่ดีกว่าคาดและเศรษฐกิจที่แย่กว่าคาดบนพื้นฐานความสัมพันธ์ระหว่างการดำรงเงินกองทุนของธนาคารและพฤติกรรมการหลีกเลี่ยงความเสี่ยงของธนาคาร (Risk-aversion) หรือไม่ โดยใช้ข้อมูลเป็นรายไตรมาสจากธนาคารในประเทศอิตาลีตั้งแต่ 1992-2001 ซึ่งผลการศึกษาพบว่า ธนาคารที่มีสถานะเงินกองทุนที่ดีกว่าจะสามารถรักษาระดับการให้สินเชื่อของธนาคาร จากการดำเนินนโยบายการเงินจากธนาคารกลางได้ เนื่องจากสามารถเข้าถึงแหล่งเงินทุนที่ไม่ใช่เงินฝากได้ง่ายกว่าธนาคารที่มีสถานะเงินกองทุนที่แย่กว่า โดยอุปทานเงินให้สินเชื่อของธนาคารที่มีสถานะเงินกองทุนที่ดีจะมีผล pro-cyclical ต่อเศรษฐกิจที่น้อยกว่า และสำหรับธนาคารที่มีความเสี่ยงสูงหรือสะท้อนจากธนาคารที่มีอัตราส่วนเงินกองทุนต่อสินทรัพย์เสี่ยงที่ต่ำ เมื่อมีการดำเนินนโยบายการเงินแบบหดตัวหรือเกิดเหตุการณ์ไม่คาดคิดทางเศรษฐกิจจะทำให้ธนาคารปรับลดการให้สินเชื่อมาก

สำหรับประเทศญี่ปุ่น การเพิ่มเงินทุนให้แก่ธนาคารเคยเป็นมาตรการของรัฐบาลญี่ปุ่นในการแก้ปัญหาวิกฤตทางการเงิน (Shimizu 2006) เพื่อปกป้องธนาคารจากการล้มเหลวของตลาดเงิน สนับสนุนให้ภาพลักษณ์ของธนาคารยังคงดูน่าเชื่อถือและเข้มแข็ง ร่วมกับการกระตุ้นเศรษฐกิจระดับมหภาคเพื่อขยายการให้สินเชื่อของธนาคาร เนื่องจากเศรษฐกิจญี่ปุ่นเผชิญกับวิกฤตทางการเงินในช่วงปลายทศวรรษที่ 1990 ซึ่งรัฐบาลญี่ปุ่นพยายามที่จะแก้ปัญหาวิกฤตที่เกิดขึ้นนี้โดยการเพิ่มเงินทุนให้แก่ธนาคาร โดยมีเงื่อนไขให้ธนาคารที่ได้รับการช่วยเหลือนี้ดำเนินการตามมาตรการปรับโครงสร้างธนาคาร ซึ่งจากการศึกษานี้พบว่า การแก้ปัญหาดังวิธีการที่ได้กล่าวไป ไม่สามารถทำให้ญี่ปุ่นหลุดพ้นจากวิกฤตได้เนื่องจากมีความไม่แน่นอนของเศรษฐกิจเป็นอย่างสูง

ปัจจัยที่สะท้อนความเสี่ยงของธนาคาร เป็นปัจจัยที่สำคัญหนึ่งในการดำเนินธุรกิจ สำหรับการปล่อยสินเชื่อ ระดับสินเชื่อที่ไม่ก่อให้เกิดรายได้ถือเป็นตัวแทนในการสะท้อนถึงความเสี่ยงที่สำคัญที่สุดในการปล่อยสินเชื่อได้ นั่นคือ ความเสี่ยงในการผิดชำระหนี้ของผู้กู้ งานศึกษาของ Cucinelli (2015) ได้ทำการศึกษาถึงผลของสินเชื่อที่ไม่ก่อให้เกิดรายได้ต่อพฤติกรรมการให้สินเชื่อของธนาคาร โดยศึกษาของประเทศอิตาลี พบว่า ในวิกฤตทางการเงินปี 2007 ธนาคารมีการเปลี่ยนแปลงพฤติกรรมการให้สินเชื่อ ซึ่งความเสี่ยงของสินเชื่อในปีก่อนหน้ามีผลต่อพฤติกรรมของธนาคารที่เปลี่ยนแปลงไป และธนาคารพาณิชย์และธนาคารสหกรณ์มีพฤติกรรมในการตอบสนองต่อสินเชื่อที่ไม่ก่อให้เกิดรายได้ไม่ต่างกันในช่วงเกิดวิกฤตทางการเงิน แสดงให้เห็นว่า จากวิกฤตที่ผ่านมาธนาคารปรับพฤติกรรมโดยเลือกที่จะเผชิญกับความเสี่ยงในการเพิ่มการให้สินเชื่อลดลง ทำให้การ

ขยายตัวของ การให้สินเชื่อของธนาคารในช่วงนั้นลดลง กล่าวคือ สัดส่วนสินเชื่อที่ไม่ก่อให้เกิดรายได้ และการให้สินเชื่อของธนาคารมีความสัมพันธ์ในทิศทางตรงข้ามกัน สอดคล้องกับงานศึกษาของ Tracey (2011) ที่พบความสัมพันธ์ในลักษณะเดียวกันนี้กับการศึกษาข้อมูลของประเทศจาไมก้าและ ประเทศตรินิแดดและโตเบโก Nier และคณะ (2005) ที่ศึกษากับข้อมูลของกลุ่มประเทศเกิดใหม่ (Emerging market economies; EMEs)

สำหรับประเทศอิตาลี มีผู้ศึกษาถึงผลของเงินให้สินเชื่อที่ไม่ก่อให้เกิดรายได้ (Non-performing loans) ต่อพฤติกรรม การให้สินเชื่อของธนาคาร (Cucinelli 2015) เป็นงานวิจัยเชิงประจักษ์โดยใช้ข้อมูลจากธนาคารในประเทศอิตาลี โดยมีวัตถุประสงค์ในการศึกษาพฤติกรรม การให้สินเชื่อของธนาคารในระหว่างเกิดวิกฤตทางการเงิน โดยเฉพาะการเพิ่มขึ้นของความเสี่ยงในการให้สินเชื่อในช่วงเวลานี้จะทำให้ธนาคารลดการให้สินเชื่อหรือไม่ ซึ่งพบว่าความเสี่ยงในการให้สินเชื่อที่เพิ่มขึ้นทำให้ธนาคารปรับพฤติกรรม การให้สินเชื่อที่ลดลง โดยได้นำอัตราส่วนสินเชื่อที่ไม่ก่อให้เกิดรายได้และอัตราส่วนหนี้สงสัยจะสูญเป็นตัวสะท้อนถึงความเสี่ยงในการให้สินเชื่อ โดยในแบบจำลองที่ใช้ในการศึกษา นอกจากอัตราส่วนเงินให้สินเชื่อที่ไม่ก่อให้เกิดรายได้ เพื่อให้สะท้อนพฤติกรรม การให้สินเชื่อของธนาคารได้ดียิ่งขึ้น ผู้ศึกษาได้นำอัตราการขยายตัวของผลผลิตมวลรวมประชาชาติ อัตราเงินเฟ้อ อัตราการขยายตัวของการว่างงาน อัตราส่วนเงินให้สินเชื่อต่อเงินฝาก อัตราส่วนเงินทุนต่อสินทรัพย์ การขยายตัวของเงินฝาก มาพิจารณาด้วย ซึ่งพบว่า อัตราการขยายตัวของการว่างงาน การขยายตัวของเงินฝาก และอัตราการขยายตัวของผลผลิตมวลรวมประชาชาติ มีผลต่อพฤติกรรม การให้สินเชื่อของธนาคารในประเทศอิตาลีอย่างมีนัยสำคัญ โดยที่การว่างงานมีผลในทิศทางลบ เงินฝากและผลผลิตมวลรวมประชาชาติมีผลต่อพฤติกรรม การให้สินเชื่อในทิศทางเดียวกัน กล่าวคือธนาคารที่มีเงินฝากมาก มีความเต็มใจที่จะขยายการให้สินเชื่อมากขึ้นในช่วงเวลาถัดมา ซึ่งธนาคารส่วนใหญ่ เงินฝากถือเป็นเงินทุนหลักของธนาคารพาณิชย์ ดังนั้น ในสถานการณ์ปกติอัตราการขยายตัวของ การให้สินเชื่อ มักจะถูกคาดหวังให้สอดคล้องตามเงินฝากที่เพิ่มขึ้น

รวมถึงงานศึกษาของประเทศจาไมก้า และประเทศตรินิแดดและโตเบโก ที่พิจารณาผลของสินเชื่อที่ไม่ก่อให้เกิดรายได้ต่อพฤติกรรม การให้สินเชื่อของธนาคาร (Tracey 2011) พบว่า ธนาคารจะลดอุปทานการให้สินเชื่อเมื่ออัตราส่วนสินเชื่อที่ไม่ก่อให้เกิดรายได้ต่อสินเชื่อทั้งหมดเพิ่มขึ้น และนอกจากนี้ยังพบว่า เงินฝากมีผลต่อการให้อุปทานเงินให้สินเชื่อของธนาคาร กล่าวคือ หากเงินฝากมีปริมาณเพิ่มขึ้น จะทำให้ธนาคารเพิ่มปริมาณการให้สินเชื่อด้วย หรือมีทิศทางความสัมพันธ์ที่เป็นไปในทิศทางเดียวกัน และเงินกองทุนของธนาคารที่มีความสัมพันธ์ในทิศทางเดียวกันเช่นกัน อาจหมายความว่า การเพิ่มขึ้นในค่าใช้จ่ายในการให้สินเชื่อของธนาคารจะเป็นไปพร้อมกับการเพิ่มขึ้นใน

การเพิ่มเงินทุนของธนาคาร เนื่องมาจากธนาคารต้องเพิ่มเงินทุนเพื่อรองรับความเสี่ยงที่ไม่คาดคิดจากการเพิ่มการให้สินเชื่อ

นอกจากนี้ ยังมีอีกปัจจัยหนึ่งที่ถูกนำมาสะท้อนความเสี่ยงที่ธนาคารจะเผชิญได้ คือ ผลผลิตมวลรวมประชาชาติ (Gross domestic product; GDP) ปัจจัยที่สามารถสะท้อนความเสี่ยงโดยรวมของเศรษฐกิจ พบว่า งานศึกษาในส่วนของ การวิจัยเชิงประจักษ์ (Empirical analysis) ของ Van Pham (2015) พบว่า ธนาคารภาคเอกชนตอบสนองต่อผลผลิตมวลรวมประชาชาติมากกว่าธนาคารภาครัฐ ซึ่งลูกค้าของธนาคารภาคเอกชนจะเป็นผู้ประกอบการขนาดกลางและขนาดเล็ก ซึ่งมีความยืดหยุ่นในการกู้ยืมมากกว่าบริษัทขนาดใหญ่ ฟังก์ชันความต้องการสินเชื่อของธนาคารภาคเอกชนจึงอ่อนไหวต่อการขยายตัวของผลผลิตมากกว่า สอดคล้องกับงานวิจัยของ Jimenez, Ongena, Peydro and Saurina (2012) ที่พบความสัมพันธ์ในทิศทางเดียวกันระหว่างการขยายตัวของผลผลิตมวลรวมประชาชาติและความน่าจะเป็นที่ธนาคารจะอนุมัติการให้สินเชื่อ กล่าวคือ หากผลผลิตมวลรวมประชาชาติมีการขยายตัวเพิ่มขึ้น มีความเป็นไปได้มากขึ้นที่ธนาคารจะอนุมัติสินเชื่อให้แก่ผู้กู้ที่มายื่นขอกู้ในช่วงเวลานั้นๆ

สำหรับประเทศเกิดใหม่ (Emerging economies) มีผู้ศึกษาถึงช่องทางการส่งผ่านนโยบายการเงิน (Kohlscheen and Miyajima 2015) พบว่า การขยายตัวของผลผลิตมวลรวมประชาชาติมีผลต่อการขยายตัวของการให้สินเชื่อของธนาคารในทิศทางเดียวกัน โดยเมื่อจำแนกการพิจารณาออกเป็นพฤติกรรมการให้สินเชื่อของธนาคารขนาดใหญ่และขนาดเล็ก พบว่า ธนาคารขนาดเล็กมีการตอบสนองต่อการขยายตัวของผลผลิตมวลรวมประชาชาติไปในทิศทางเดียวกันอย่างมีนัยสำคัญทางสถิติ ในขณะที่ธนาคารขนาดใหญ่ไม่พบ และงานศึกษาของ Nier and Zicchino (2005) พบว่า ผลผลิตมวลรวมประชาชาติมีผลต่อการขยายตัวของการให้สินเชื่อของธนาคารในทิศทางเดียวกันเช่นกันไม่ว่าจะอยู่ในช่วงเวลาที่มียกเว้นทางการเงินหรือในช่วงที่ไม่มีวิกฤตทางการเงินก็ตาม แสดงให้เห็นว่า ผลผลิตมวลรวมประชาชาติเป็นปัจจัยหนึ่งที่สำคัญที่ธนาคารให้การคำนึงถึงในการขยายการให้สินเชื่อของธนาคาร

นอกจากนี้ยังมีผู้ศึกษาที่ได้พิจารณาความไม่แน่นอนที่เกิด (Uncertainty) กับอุปทานเงินให้สินเชื่อของธนาคาร (Valencia 2013) โดยศึกษาจากธนาคารพาณิชย์ในประเทศสหรัฐอเมริกา โดยความไม่แน่นอนที่เกิดขึ้น ผู้ศึกษาได้มาจากการสำรวจความคิดเห็นของนักพยากรณ์ทางเศรษฐกิจต่อการขยายตัวของผลผลิตมวลรวมประชาชาติที่แท้จริง 4 ไตรมาสล่วงหน้า แล้วสร้างดัชนีหนึ่งตัวเพื่อสะท้อนความไม่แน่นอนนี้ ผลการศึกษาพบว่า หากความไม่แน่นอนเพิ่มขึ้น จะทำให้ธนาคารพาณิชย์

ลดอุปทานการให้สินเชื่อ สำหรับการขยายตัวของผลผลิตมวลรวมประชาชาติที่หนึ่งหนึ่งสะท้อนถึงความไม่แน่นอนที่เกิดขึ้นเช่นกัน

ดังนั้น ในช่วงที่กิจกรรมทางเศรษฐกิจอ่อนแออาจจะเป็นช่วงเวลาเดียวกับการเพิ่มขึ้นของความไม่แน่นอน ซึ่งพบรูปแบบความสัมพันธ์ที่เป็นไปทิศทางเดียวกัน คือ ถ้าการขยายตัวของเศรษฐกิจเพิ่มขึ้น การเปลี่ยนแปลงของการขยายตัวของอุปทานเงินให้สินเชื่อเพิ่มขึ้นเช่นกัน สำหรับอัตราส่วนเงินกองทุนต่อสินทรัพย์ ขนาดสินทรัพย์ และสภาพคล่อง มีผลต่อการให้สินเชื่อในทิศทางเดียวกัน และนอกจากนี้ยังได้พิจารณาถึงปฏิสัมพันธ์ระหว่างอัตราส่วนเงินทุนต่อสินทรัพย์ (Capital-to-asset ratio) กับอัตราเงินเฟ้อ การขยายตัวของเศรษฐกิจ ความไม่แน่นอน ซึ่งพบว่ามีผลต่ออุปทานเงินให้สินเชื่อในทิศทางเดียวกันอย่างมีนัยสำคัญ นั่นอาจสะท้อนถึงผลของปัจจัยอื่นๆ ที่กระทบต่ออุปทานการให้สินเชื่อธนาคารจะแตกต่างกัน ขึ้นกับสถานะทางการเงินของธนาคารที่เป็นอยู่เป็นสำคัญด้วย ซึ่งเมื่อศึกษาโดยแยกประเภทของสินเชื่อ พบว่า สินเชื่อส่วนบุคคลก็มีการศึกษาที่สอดคล้องกัน แต่ไม่พบความสัมพันธ์อย่างมีนัยสำคัญกับปัจจัยอัตราเงินเฟ้อ และสำหรับสินเชื่อเพื่ออสังหาริมทรัพย์ก็ไม่พบความสัมพันธ์อย่างมีนัยสำคัญกับปัจจัยอัตราเงินเฟ้อเช่นกัน สุดท้ายได้มีการนำช่องทางการส่งผ่านนโยบายการเงินมาพิจารณา ผ่านช่องทางเงินทุนของธนาคาร และการให้สินเชื่อของธนาคาร แสดงถึงความมีอยู่ของช่องทางส่งผ่านนี้ ซึ่งอัตราดอกเบี้ยนโยบายมีผลต่อการให้สินเชื่อของธนาคารในทิศทางตรงข้ามกันอย่างมีนัยสำคัญ

นอกจากนี้ยังพบงานศึกษาที่พิจารณาถึงพฤติกรรมการให้สินเชื่อกับราคาอสังหาริมทรัพย์ (Hott 2011) พบว่า ความเต็มใจของธนาคารที่จะสนับสนุนเงินทุนสำหรับการซื้ออสังหาริมทรัพย์ขึ้นอยู่กับความน่าเชื่อถือของผู้ต้องการเงินทุน นอกจากนี้ ระดับความน่าเชื่อถือนี้จะขึ้นอยู่กับระดับราคาอสังหาริมทรัพย์ที่เปลี่ยนไปด้วย โดยที่ระดับราคาอสังหาริมทรัพย์นี้จะขึ้นกับความต้องการบ้านของตลาดซึ่งได้รับอิทธิพลมาจากอุปทานสินเชื่อเพื่อที่อยู่อาศัย ซึ่งผู้ศึกษาได้พัฒนาแบบจำลองตามทฤษฎีซึ่งอธิบายถึงวัฏจักรความสัมพันธ์นี้ โดยได้แสดงถึงความต่างในรูปแบบการคาดการณ์ของตลาดนั้นสามารถที่จะทำให้เกิดความผันผวนในราคาอสังหาริมทรัพย์ได้

งานศึกษาที่ผ่านมาพิสูจน์ให้เห็นถึงความมีอยู่ของช่องทางการส่งผ่านนโยบายช่องทางนี้ (Jimenez, Ongena et al. 2010, Reyes, Gómez-González et al. 2013, Zulkhibria 2013, Kohlscheen and Miyajima 2015, Nasha Ananchotikul and Dulani Seneviratne 2015) ซึ่งพบว่า อัตราดอกเบี้ยนโยบายมีผลต่อการขยายตัวของการปล่อยสินเชื่อของธนาคารในทิศทางตรงข้ามกัน อาทิ งานศึกษาของ Jimenez, Ongena, Peydro, and Saurina (2012) พบว่า หากอัตราดอกเบี้ยนโยบายมีการปรับตัวเพิ่มขึ้น จะทำให้ความน่าจะเป็นที่ธนาคารจะอนุมัติการให้สินเชื่อแก่

ภาคเอกชนลดลง หรืองานศึกษาของ Ananchotikul and Seneviratne (2015) ที่ศึกษาถึงบทบาทของธนาคารในภาวะโลกาภิวัตน์สำหรับการเป็นช่องทางการส่งผ่านนโยบายการเงินในประเทศเศรษฐกิจเกิดใหม่ ซึ่งรวมถึงประเทศไทยพบว่าอัตราดอกเบี้ยนโยบายมีผลต่อการขยายตัวของปริมาณเงินให้สินเชื่อที่แท้จริงในทิศทางตรงข้ามกัน

เมื่อพิจารณาเฉพาะแต่ละงานศึกษาที่ศึกษาโดยตรงเกี่ยวกับนโยบายการเงิน พบว่า งานศึกษาของ Zulkhibri (2013) ได้ศึกษาถึงคุณลักษณะของธนาคาร ช่องทางการส่งผ่านนโยบายการเงินผ่านการให้สินเชื่อของธนาคาร และการดำเนินนโยบายการเงินของประเทศมาเลเซีย โดยพิจารณาถึงคุณลักษณะเฉพาะของธนาคาร ความชำนาญพิเศษเฉพาะ และลักษณะขององค์ประกอบสินเชื่อที่ธนาคารจัดสรรต่อช่องทางการส่งผ่านนโยบายการเงิน ผลการศึกษาพบว่า คุณลักษณะของธนาคารมีความสำคัญต่อความสามารถในการเข้าถึงแหล่งเงินทุนทางเลือกอื่นๆ เมื่อมีการดำเนินนโยบายการเงิน โดยนโยบายการเงินผ่านช่องทางการส่งผ่านนโยบายการเงินสามารถส่งผ่านธนาคารที่มีขนาดเล็กและสภาพคล่องต่ำ

นอกจากนี้ยังพบว่า ประเภทของสถาบันการเงินที่เป็นธนาคารพาณิชย์และบริษัทเงินทุนจะมีการตอบสนองต่อการดำเนินนโยบายการเงิน (Zulkhibria 2013) ในขณะที่วาณิชธนกิจไม่ตอบสนองต่อการดำเนินนโยบายการเงิน โดยธนาคารจะตอบสนองต่อนโยบายการเงินแบบหดตัวมากกว่านโยบายการเงินแบบขยายตัว ซึ่งแสดงถึงความเกี่ยวข้องกับความสมมาตรของข้อมูลระหว่างผู้ให้กู้และผู้กู้ ประการสุดท้าย ผู้ศึกษาพบว่า ธนาคารที่ให้ความสนใจในการปล่อยสินเชื่อแก่ภาคธุรกิจเหมือนจะมีข้อจำกัดของแหล่งเงินทุนมากกว่าธนาคารที่ให้ความสนใจในการปล่อยสินเชื่อบ้าน ในขณะที่ธนาคารที่สนใจในการปล่อยสินเชื่อส่วนบุคคลจะไม่ตอบสนองต่อนโยบายการเงิน โดยยังพบว่า การเปลี่ยนแปลงการขยายตัวของดัชนีราคาผู้บริโภคมีผลในทิศทางตรงข้ามกัน กล่าวคือ หากดัชนีราคาผู้บริโภคมีการขยายตัวที่เพิ่มขึ้น จะทำให้ธนาคารปล่อยสินเชื่อลดลง

สำหรับช่องทางการส่งผ่านนโยบายการเงินในประเทศเศรษฐกิจเกิดใหม่ในเอเชีย งานศึกษาของ Nasha Ananchotikul and Dulani Seneviratne (2015) ได้พิจารณาถึงบทบาทของธนาคารเนื่องจากธนาคารถือเป็นแหล่งเงินทุนหลักที่สำคัญในระบบเศรษฐกิจของประเทศในเอเชียสำหรับภาคธุรกิจและภาคครัวเรือน พบว่า ธนาคารที่สัดส่วนเงินให้สินเชื่อต่อเงินฝากสูงจะอ่อนไหวต่อนโยบายการเงินที่ถูกดำเนินออกมามากกว่า ซึ่งประสิทธิภาพของนโยบายการเงินยังขึ้นกับลักษณะของเจ้าของธนาคารด้วย หากเป็นธนาคารของต่างประเทศจะมีการตอบสนองต่อนโยบายการเงินที่น้อยกว่า ซึ่งในแบบจำลองที่ผู้ศึกษาได้ศึกษาได้นำคุณลักษณะของธนาคารและการขยายตัวของผลผลิตมวลรวมประชาชาติพิจารณาด้วย พบว่า สภาพคล่องและการขยายตัวของผลผลิตมวลรวมประชาชาติมีผลต่อ

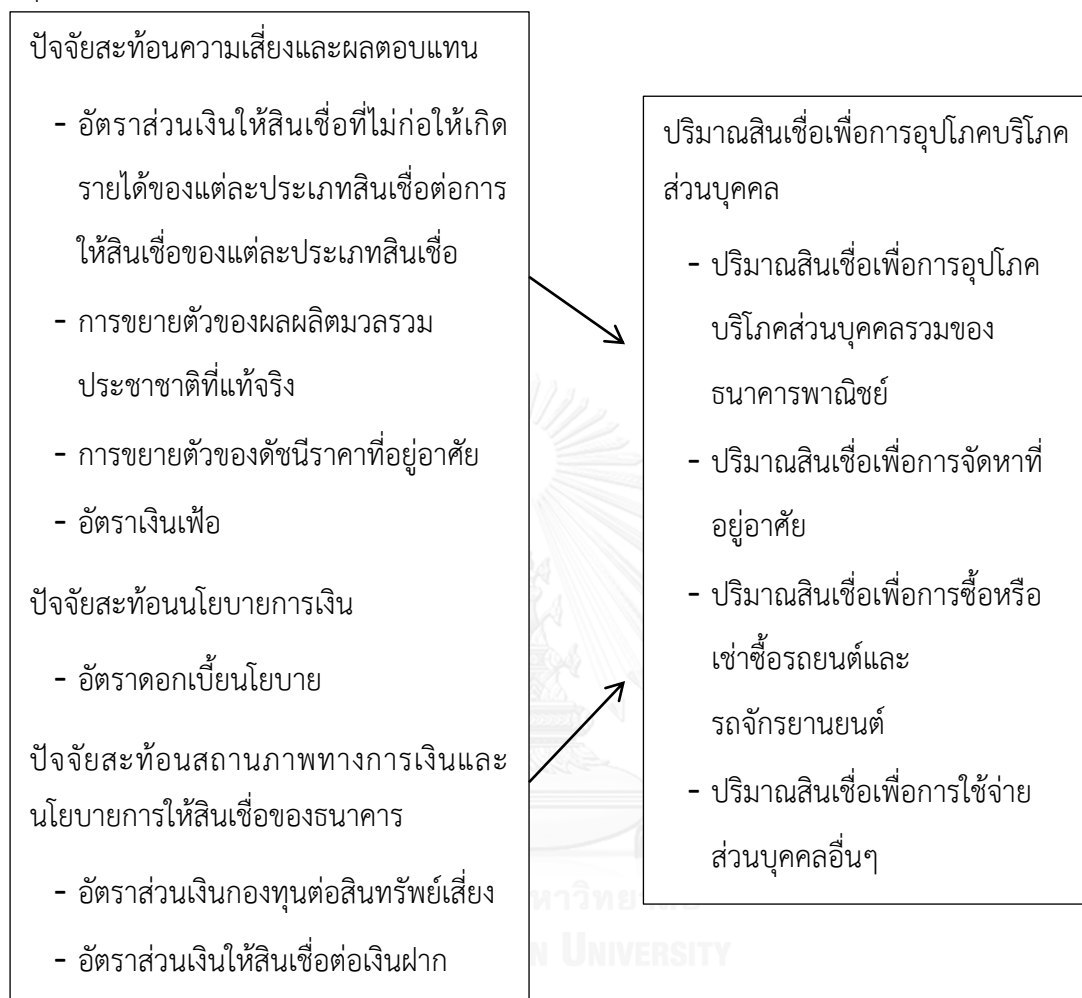
การให้สินเชื่อในทิศทางเดียวกัน ในขณะที่การขยายตัวของสินทรัพย์มีผลในทิศทางตรงข้ามกัน นอกจากนี้ ผู้ศึกษาพบว่าการที่มีระบบการเงินของโลกมีการเชื่อมโยงกันมากขึ้น ทำให้ประสิทธิภาพในช่องทางการส่งผ่านนโยบายนั้นแยลงอีกด้วย โดยนโยบาย Macroprudential เป็นสิ่งที่สามารถมาช่วยสนับสนุนการดำเนินนโยบายการเงินแบบดั้งเดิมได้

รวมถึงยังพบงานศึกษาอีกฉบับหนึ่งที่พิจารณาช่องทางการส่งผ่านนโยบายการเงินในประเทศ เศรษฐกิจเกิดใหม่ในสภาพแวดล้อมทางการเงินที่เปลี่ยนไป (Kohlscheen and Miyajima 2015) คือ ภาคธุรกิจมีการพึ่งพาทางการเงินจากธนาคารเพิ่มมากขึ้น สินเชื่อธนาคารจึงเป็นตัวขับเคลื่อนที่สำคัญของการเพิ่มขึ้นของสินค้าทุน พบว่า ปัจจัยที่กำหนดการขยายตัวของสินเชื่อคือ การขยายตัวของผลผลิตมวลรวมประชาชาติ และอัตราส่วนสภาพคล่อง เมื่อเพิ่มขึ้นจะมีผลทำให้การขยายตัวของสินเชื่อเพิ่มขึ้นด้วย ในขณะที่การเปลี่ยนแปลงอัตราดอกเบี้ยนโยบาย การเปลี่ยนแปลง Credit default swap ซึ่งเป็นปัจจัยในการสะท้อนความเสี่ยงในตลาดสินเชื่อ การขยายตัวของสินทรัพย์ และการกันสำรองเพื่อหนี้สงสัยจะสูญ มีผลต่อการขยายตัวของสินเชื่อของธนาคารพาณิชย์ในทิศทางตรงข้ามกัน ซึ่งการที่การขยายตัวของผลผลิตมวลรวมประชาชาติมีความสัมพันธ์ในทิศทางเดียวกับการขยายตัวของสินเชื่อ อาจเป็นตัวสนับสนุนในการเกิด Pro-cyclicality ได้ โดยเฉพาะกับธนาคารที่มีขนาดเล็กซึ่งมีความอ่อนไหวต่อสถานการณ์ทางเศรษฐกิจที่เกิดขึ้นมากกว่า เนื่องจากธนาคารที่มีขนาดเล็กนั้นจะเผชิญกับความยากที่จะเปลี่ยนแปลงแหล่งเงินทุนไปสู่แหล่งเงินทุนที่ไม่ใช่เงินฝากมากกว่า ทำให้การให้สินเชื่อของธนาคารขนาดเล็กจะปรับเปลี่ยนไปตามนโยบายการเงินที่ถูกดำเนินออกมา โดยเมื่อเปรียบเทียบกับงานการศึกษาของ Ehrmann, Gambacorta, Martinez-Pages, Sevestre and Worms (2003) ที่ศึกษาในกลุ่มประเทศยุโรป จะอ่อนไหวต่อนโยบายการเงินน้อยกว่า ก็เนื่องมาจากทางเลือกของแหล่งเงินทุนในประเทศกำลังพัฒนานั้นมีน้อยกว่าเช่นกัน (Ehrmann, Gambacorta et al. 2003)

2.3 กรอบแนวคิดในการศึกษา

จากการทบทวนงานวิจัยในอดีตที่ผ่านมา นำมาซึ่งกรอบแนวคิดในการศึกษารั้งนี้ โดยพิจารณาถึงปัจจัยกำหนดการขยายตัวของสินเชื่อเพื่ออุปโภคบริโภคส่วนบุคคลของธนาคารพาณิชย์ สามารถแบ่งออกเป็น 3 กลุ่ม ดังต่อไปนี้ ปัจจัยสะท้อนความเสี่ยงและผลตอบแทน ได้แก่ อัตราส่วนเงินให้สินเชื่อที่ไม่ก่อให้เกิดรายได้ต่อเงินให้สินเชื่อ (Non-performing loan ratio) การขยายตัวของผลผลิตมวลรวมประชาชาติที่แท้จริง (Real GDP growth) การขยายตัวของดัชนีราคาที่อยู่อาศัย (House price index growth) และอัตราเงินเฟ้อ (Inflation rate) ปัจจัยสะท้อนนโยบายการเงิน ได้แก่ อัตราดอกเบี้ยนโยบาย (Policy interest rate) และปัจจัยสะท้อนสภาพทาง

การเงินและนโยบายการให้สินเชื่อ ได้แก่ อัตราส่วนเงินกองทุนต่อสินทรัพย์เสี่ยง (Capital adequacy ratio) และอัตราส่วนเงินให้สินเชื่อต่อเงินฝาก (Loan-to-deposit ratio) ทั้งนี้ สามารถสรุปเป็นแผนภาพได้ดังภาพที่ 6

ภาพที่ 5 กรอบแนวความคิดในการศึกษาปัจจัยที่กำหนดการให้สินเชื่อเพื่อการอุปโภคบริโภคส่วนบุคคลของธนาคารพาณิชย์

บทที่ 3

วิธีดำเนินการวิจัย

เนื้อหาบทนี้แบ่งออกเป็น 4 ส่วน โดยส่วนแรกจะนำเสนอแบบจำลองที่นำมาใช้ในการศึกษา ถัดมาจะกล่าวถึงสมมติฐานในการศึกษา และข้อมูลที่ใช้ในการศึกษา ตามลำดับ

3.1 แบบจำลองในการศึกษา

ในการศึกษาครั้งนี้เพื่อบรรลุวัตถุประสงค์ในการศึกษาถึงปัจจัยกำหนดปริมาณสินเชื่อเพื่ออุปโภคบริโภคส่วนบุคคลรวม และสินเชื่ออุปโภคบริโภคส่วนบุคคลแต่ละประเภท ได้แก่ สินเชื่ออุปโภคบริโภคส่วนบุคคลเพื่อการจัดหาที่อยู่อาศัย สินเชื่ออุปโภคบริโภคส่วนบุคคลเพื่อการซื้อหรือเช่าซื้อรถยนต์และรถจักรยานยนต์ และสินเชื่อเพื่อการใช้จ่ายส่วนบุคคลอื่นๆ ของธนาคารพาณิชย์ในประเทศไทย จึงต้องพิจารณาถึงแบบจำลอง 4 แบบจำลอง ดังต่อไปนี้

3.1.1 แบบจำลองปริมาณสินเชื่อเพื่ออุปโภคบริโภคส่วนบุคคลรวม

$$\log(\text{CONSUMER})_t = \alpha_0 + \alpha_1 \log(\text{GDP})_t + \alpha_2 \text{INFLATION}_t + \alpha_3 \text{CNPL}_{t-1} + \alpha_4 \log(\text{HINDEX})_t + \alpha_5 \text{POLICY}_t + \alpha_6 \text{LOANTODEP}_{t-1} + \alpha_7 \text{CAPITAL}_{t-1} + \varepsilon_{1t} \quad (1)$$

3.1.2 แบบจำลองปริมาณสินเชื่ออุปโภคบริโภคส่วนบุคคลเพื่อการจัดหาที่อยู่อาศัย

$$\log(\text{DWELL})_t = \beta_0 + \beta_1 \log(\text{GDP})_t + \beta_2 \text{INFLATION}_t + \beta_3 \text{DNPL}_{t-1} + \beta_4 \log(\text{HINDEX})_t + \beta_5 \text{POLICY}_t + \beta_6 \text{LOANTODEP}_{t-1} + \beta_7 \text{CAPITAL}_{t-1} + \varepsilon_{2t} \quad (2)$$

3.1.3 แบบจำลองปริมาณสินเชื่ออุปโภคบริโภคส่วนบุคคลเพื่อซื้อหรือเช่าซื้อรถยนต์และรถจักรยานยนต์

$$\log(\text{VEHICLE})_t = \gamma_0 + \gamma_1 \log(\text{GDP})_t + \gamma_2 \text{INFLATION}_t + \gamma_3 \text{VNPL}_{t-1} + \gamma_4 \text{POLICY}_t + \gamma_5 \text{LOANTODEP}_{t-1} + \gamma_6 \text{CAPITAL}_{t-1} + \gamma_7 \text{FIRSTCAR} + \varepsilon_{3t} \quad (3)$$

3.1.4 แบบจำลองปริมาณสินเชื่ออุปโภคบริโภคส่วนบุคคลเพื่อการใช้จ่ายส่วนบุคคลอื่นๆ

$$\log(\text{OTHER})_t = \omega_0 + \omega_1 \log(\text{GDP})_t + \omega_2 \text{INFLATION}_t + \omega_3 \text{ONPL}_{t-1} + \omega_4 \text{POLICY}_t + \omega_5 \text{CAPITAL}_{t-1} + \omega_6 \text{LOANTODEP}_{t-1} + \varepsilon_{4t} \quad (4)$$

โดยที่	$CONSUMER_t$	คือ ปริมาณสินค้าอุปโภคบริโภคส่วนบุคคลรวมที่แท้จริง ณ เวลา t
	$DWELL_t$	คือ ปริมาณสินค้าอุปโภคบริโภคส่วนบุคคลเพื่อการรักษาที่อยู่อาศัยที่แท้จริง ณ เวลา t
	$VEHICLE_t$	คือ ปริมาณสินค้าอุปโภคบริโภคส่วนบุคคลเพื่อซื้อหรือเช่าซื้อรถยนต์และรถจักรยานยนต์ ณ เวลา t
	$OTHER_t$	คือ ปริมาณสินค้าเงินสดและบัตรเครดิต ณ เวลา t
	GDP_t	คือ ผลผลิตมวลรวมประชาชาติที่แท้จริง ณ เวลา t
	$INFLATION_t$	คือ อัตราเงินเฟ้อ ณ เวลา t
	$CNPL_{t-1}$	คือ อัตราส่วนสินเชื่อที่ไม่ก่อให้เกิดรายได้ของสินเชื่ออุปโภคบริโภคส่วนบุคคลรวมต่อปริมาณสินเชื่อส่วนบุคคลรวม ณ เวลา $t-1$
	$DNPL_{t-1}$	คือ อัตราส่วนสินเชื่อที่ไม่ก่อให้เกิดรายได้ของสินเชื่อเพื่อที่อยู่อาศัยต่อปริมาณสินเชื่อเพื่อที่อยู่อาศัย ณ เวลา $t-1$
	$VNPL_{t-1}$	คือ อัตราส่วนสินเชื่อที่ไม่ก่อให้เกิดรายได้ของสินเชื่อซื้อหรือเช่าซื้อรถยนต์และรถจักรยานยนต์ต่อปริมาณสินเชื่อซื้อหรือเช่าซื้อรถยนต์และรถจักรยานยนต์ ณ เวลา $t-1$
	$ONPL_{t-1}$	คือ อัตราส่วนสินเชื่อที่ไม่ก่อให้เกิดรายได้ของสินเชื่อเงินสดและบัตรเครดิตต่อปริมาณสินเชื่อเงินสดและบัตรเครดิต ณ เวลา $t-1$
	$HINDEX_t$	คือ ดัชนีราคาที่อยู่อาศัย ณ เวลา t
	$POLICY_t$	คือ อัตราดอกเบี้ยนโยบาย ณ เวลา t
	$LOANTODEP_{t-1}$	คือ อัตราส่วนปริมาณเงินให้สินเชื่อต่อปริมาณเงินฝาก ณ เวลา $t-1$
	$CAPITAL_{t-1}$	คือ อัตราส่วนเงินกองทุนต่อสินทรัพย์เสี่ยง ¹ ณ เวลา $t-1$
	$FIRSTCAR$	คือ นโยบายรถยนต์คันแรก มีค่าเป็น 1 เมื่ออยู่ในช่วงไตรมาส 1 2555 ถึงไตรมาส 4 ปี 2555 และมีค่าเป็น 0 ในกรณีอื่นๆ
	$\varepsilon_{1t}, \varepsilon_{2t}, \varepsilon_{3t}$ และ ε_{4t}	คือ ส่วนที่เหลือของแบบจำลอง (1) ถึง (4) ตามลำดับ
	\log	คือ Natural log

ในแบบจำลองปริมาณสินเชื่อเพื่ออุปโภคบริโภคส่วนบุคคลรวม (แบบจำลองที่ 1) และปริมาณสินเชื่อเพื่อการรักษาที่อยู่อาศัย (แบบจำลองที่ 2) ปัจจัยที่ถูกนำมาพิจารณา ได้แก่ อัตราส่วนปริมาณเงินให้สินเชื่อที่ไม่ก่อให้เกิดรายได้ของการให้สินเชื่อเพื่ออุปโภคบริโภคส่วนบุคคลรวม ซึ่ง

¹ การคำนวณอัตราส่วนเงินกองทุนต่อสินทรัพย์เสี่ยงเป็นไปตามภาคผนวก ง.

ปัจจัยที่สามารถสังเกตค่าได้จากงบดุล เพื่อลดผลกระทบของการเกิดปัญหาความสัมพันธ์ระหว่างตัวแปรกับส่วนที่เหลือ จะพิจารณาความล่าช้าไปหนึ่งช่วงเวลา และปัจจัยผลผลิตมวลรวมประชาชาติ ดัชนีราคาที่อยู่อาศัย อัตราเงินเฟ้อทั่วไป อัตราดอกเบี้ยนโยบาย อัตราส่วนปริมาณเงินให้สินเชื่อต่อปริมาณเงินฝาก และอัตราส่วนเงินกองทุนต่อสินทรัพย์เสี่ยง

ในส่วนของแบบจำลองปริมาณสินเชื่ออุปโภคบริโภคส่วนบุคคลเพื่อการซื้อหรือเช่าซื้อรถยนต์ และรถจักรยานยนต์ และแบบจำลองปริมาณสินเชื่อเพื่ออุปโภคบริโภคส่วนบุคคลเพื่อการใช้จ่ายส่วนบุคคลอื่นๆ ปัจจัยที่ถูกนำมาพิจารณา ได้แก่ ผลผลิตมวลรวมประชาชาติ อัตราเงินเฟ้อ อัตราส่วนปริมาณเงินให้สินเชื่อที่ไม่ก่อให้เกิดรายได้ อัตราดอกเบี้ยนโยบาย อัตราส่วนเงินกองทุนต่อสินทรัพย์เสี่ยง และอัตราส่วนปริมาณเงินให้สินเชื่อต่อเงินฝาก

ในการศึกษาครั้งนี้จะเป็นไปตามตามแบบจำลองทั้ง 4 นี้ โดยนำข้อมูลมาทดสอบความสัมพันธ์เชิงดุลยภาพระยะยาว (Co-integration test) ของ Engle-granger ตามแบบจำลองลำดับที่หนึ่งถึงสี่ที่แสดงข้างต้น ซึ่งก่อนทดสอบจะนำข้อมูลของทุกปัจจัยไปทดสอบคุณลักษณะความนิ่งด้วยการทดสอบความนิ่ง (Unit root test) หากพบว่าทุกปัจจัยมีคุณลักษณะ $I(1)$ จึงนำแบบจำลองที่ได้ไปวิเคราะห์ถึงความสัมพันธ์เชิงดุลยภาพระยะยาว โดยการทดสอบ ความนิ่ง (Unit root test) ของส่วนที่เหลือ (Residuals) ที่ได้จากการประมาณการด้วยวิธี Augmented Dickey-Fuller แล้วจึงประมาณการค่าพารามิเตอร์ด้วยวิธีกำลังสองน้อยที่สุด (Ordinary least squares; OLS) เพื่อพิสูจน์สมมติฐานที่จะกล่าวต่อไป

3.2 การทดสอบสมมติฐาน

เพื่อศึกษาว่าในที่สุดแล้วจะได้ผลสรุปว่ายอมรับหรือปฏิเสธ null hypothesis เพื่อนำไปสู่การตอบคำถามของเป้าหมายการศึกษาค้นคว้าครั้งนี้ จะต้องทดสอบสมมติฐานดังต่อไปนี้

3.2.1 ความสัมพันธ์ระหว่างปริมาณสินเชื่ออุปโภคบริโภคส่วนบุคคลและผลผลิตมวลรวมประชาชาติ

จากการทบทวนวรรณกรรมปริทัศน์ของ Jimenez, Ongena, Peydro and Saurina (2012), Kohlscheen and Miyajima (2015), Nier and Zicchino (2005) และ Van Pham (2015) ซึ่งได้ศึกษาเชิงประจักษ์ที่ได้มีการนำปัจจัยผลผลิตมวลรวมประชาชาติไปพิจารณาในแบบจำลอง ต่างพบว่ามีความสัมพันธ์เชิงบวกกับการให้สินเชื่อ เนื่องจากนัยหนึ่งผลผลิตมวลรวมประชาชาติสามารถสะท้อนถึงระดับรายได้โดยรวมของภาคประชาชน รวมถึงภาวะทางเศรษฐกิจ เมื่อ

เศรษฐกิจและรายได้ของประชาชนเป็นไปในทิศทางที่ดี ความเสี่ยงที่ธนาคารจะต้องเผชิญจากการปล่อยสินเชื่อจะลดลง ทำให้ธนาคารอาจตัดสินใจที่จะขยายการปล่อยสินเชื่ออุปโภคบริโภคส่วนบุคคลออกไปด้วย จึงนำมาซึ่งสมมติฐานตามแบบจำลองของการศึกษานี้คือ การขยายตัวของผลผลิตมวลรวมประชาชาติมีความสัมพันธ์กับการขยายตัวของการให้สินเชื่ออุปโภคบริโภคส่วนบุคคลของธนาคารพาณิชย์ในทิศทางเดียวกัน

3.2.2 ความสัมพันธ์ระหว่างปริมาณสินเชื่ออุปโภคบริโภคส่วนบุคคลและอัตราเงินเฟ้อ

จากการทบทวนวรรณกรรมปริทัศน์ทั้งของ Valencia (2013) และ Zulkhibria (2013) ซึ่งได้ศึกษาเชิงประจักษ์โดยพิจารณาถึงปัจจัยอัตราเงินเฟ้อในแบบจำลองของการให้สินเชื่อของธนาคารด้วย พบรูปแบบความสัมพันธ์ระหว่างการให้สินเชื่อของธนาคารและอัตราเงินเฟ้อเป็นไปในทิศทางตรงข้ามกันอย่างมีนัยสำคัญ เนื่องจากเงินเฟ้ออาจสะท้อนถึงความเสี่ยงในระบบเศรษฐกิจและความไม่แน่นอนที่จะเกิดขึ้นในอนาคตของผลตอบแทนที่คาดหวังของธนาคารได้ การที่เงินเฟ้อปรับเพิ่มสูงขึ้น มีแนวโน้มที่ในอนาคตจะเกิดความไม่แน่นอนทางเศรษฐกิจเกิดขึ้น ส่งผลให้เกิดความเสี่ยงที่เพิ่มขึ้น ธนาคารจึงอาจชะลอการขยายตัวในการให้สินเชื่ออุปโภคบริโภคลง จึงนำมาซึ่งสมมติฐานตามแบบจำลองของการศึกษานี้ คือ อัตราเงินเฟ้อมีความสัมพันธ์กับการขยายตัวของการให้สินเชื่ออุปโภคบริโภคส่วนบุคคลของธนาคารพาณิชย์ในทิศทางตรงข้ามกัน

3.2.3 ความสัมพันธ์ระหว่างปริมาณสินเชื่ออุปโภคบริโภคส่วนบุคคลและอัตราส่วนปริมาณเงินให้สินเชื่อส่วนบุคคลที่ไม่ก่อให้เกิดรายได้ (Net performing loans; NPLs) ต่อปริมาณเงินให้สินเชื่อส่วนบุคคล

จากการทบทวนวรรณกรรมปริทัศน์ทั้งของ Cucinelli (2015) และ Tracey (2011) ซึ่งได้ศึกษาเชิงประจักษ์เกี่ยวกับผลของสินเชื่อที่ไม่ก่อให้เกิดรายได้ต่อการให้สินเชื่อของธนาคารพาณิชย์ ซึ่งพบความสัมพันธ์ที่มีลักษณะในทิศทางตรงข้ามกัน เนื่องจาก เมื่ออัตราส่วนเงินให้สินเชื่อที่ไม่ก่อให้เกิดรายได้เพิ่มสูงขึ้น สะท้อนถึงระดับความเสี่ยงที่ธนาคารจะต้องเผชิญในตลาดสินเชื่ออื่นๆ เพิ่มสูงขึ้น อาจทำให้ธนาคารตัดสินใจลดการขยายตัวในตลาดสินเชื่อประเภทอื่นๆ ลง จึงนำมาซึ่งสมมติฐานตามแบบจำลองของการศึกษานี้ คือ อัตราส่วนเงินให้สินเชื่อที่ไม่ก่อให้เกิดรายได้ต่อเงินให้สินเชื่อมีความสัมพันธ์ต่อการขยายตัวของการให้สินเชื่ออุปโภคบริโภคส่วนบุคคลของธนาคารพาณิชย์ในทิศทางตรงข้ามกัน

3.2.4 ความสัมพันธ์ระหว่างปริมาณสินเชื่ออุปโภคบริโภคส่วนบุคคลรวม และดัชนีราคาที่อยู่อาศัย และความสัมพันธ์ระหว่างปริมาณสินเชื่ออุปโภคบริโภคส่วนบุคคลเพื่อการจัดหาที่อยู่อาศัยและดัชนีราคาที่อยู่อาศัย

จากการทบทวนวรรณกรรมปริทัศน์ทั้งของ Hott (2011) ซึ่งได้ศึกษาถึงความเต็มใจที่ธนาคารจะปล่อยสินเชื่อให้กับการซื้ออสังหาริมทรัพย์ พบว่าขึ้นอยู่กับความน่าเชื่อถือของผู้กู้ ซึ่งขึ้นกับระดับราคาอสังหาริมทรัพย์ หากราคาอสังหาริมทรัพย์เพิ่มขึ้น ธนาคารจะมีความเต็มใจที่จะปล่อยสินเชื่อเพิ่มขึ้น เนื่องจากอสังหาริมทรัพย์มักจะถูกนำมาเป็นหลักทรัพย์ค้ำประกัน ดังนั้นจึงสามารถสะท้อนถึงความมั่งคั่งของผู้กู้ได้ และสามารถสะท้อนถึงความเสี่ยงที่ธนาคารจะไม่ได้รับเงินคืนจากผู้กู้ การที่ราคาอสังหาริมทรัพย์เพิ่มขึ้น ทำให้ผู้กู้มีความมั่งคั่งเพิ่มขึ้นและความเสี่ยงในตลาดสินเชื่อลดลง อาจทำให้ธนาคารขยายปริมาณการให้สินเชื่อเพิ่มขึ้น นำมาซึ่งสมมติฐานตามแบบจำลองของการศึกษานี้ คือ การขยายตัวของดัชนีราคาที่อยู่อาศัยมีความสัมพันธ์กับการขยายตัวของการให้สินเชื่ออุปโภคบริโภคส่วนบุคคลของธนาคารพาณิชย์ในทิศทางเดียวกัน

3.2.5 ความสัมพันธ์ระหว่างปริมาณสินเชื่ออุปโภคบริโภคส่วนบุคคลและอัตราดอกเบี้ยนโยบาย

จากแนวคิดช่องทางการส่งผ่านนโยบายการเงินของ Mishkin ผ่านช่องทางการให้สินเชื่อของธนาคารที่ได้อธิบายถึงความสัมพันธ์ระหว่างนโยบายการเงินและอุปทานสินเชื่อมีทิศทางตรงข้ามกัน รวมถึงการทบทวนวรรณกรรมปริทัศน์ (Kishan and Opiela 2000, Jimenez, Ongena et al. 2010, Reyes, Gómez-González et al. 2013, ปาณิสาร์ เจริญอรุณพล 2552) ซึ่งได้ศึกษาเชิงประจักษ์เกี่ยวกับผลของนโยบายการเงินผ่านช่องทางสินเชื่อที่ส่วนใหญ่พบว่ามีความสัมพันธ์ในเชิงลบ เนื่องจากหากธนาคารกลางมีการดำเนินนโยบายการเงินแบบหดตัว โดยการปรับเพิ่มอัตราดอกเบี้ยนโยบาย หมายความว่า ธนาคารจะปรับลดปริมาณเงินในระบบลงเพื่อให้อัตราดอกเบี้ยอยู่ในระดับที่ต้องการ โดยธนาคารกลางจะขอกู้เงินจากธนาคารพาณิชย์ ทำให้ปริมาณเงินทุนของธนาคารพาณิชย์ลดลง ซึ่งตามกฎหมาย ธนาคารพาณิชย์ต้องดำรงเงินกองทุนสำรองในระดับที่ไม่ทำให้อัตราส่วนเงินกองทุนต่อสินทรัพย์เสี่ยงต่ำกว่า 8.5% ธนาคารพาณิชย์จึงต้องลดปริมาณเงินฝากลง ส่งผลให้ธนาคารพาณิชย์ต้องลดการปล่อยสินเชื่อลงด้วย จึงนำมาซึ่งสมมติฐานตามแบบจำลองของการศึกษานี้ คือ การขยายตัวของการให้สินเชื่อส่วนบุคคลของธนาคารพาณิชย์มีความสัมพันธ์ในทิศทางตรงข้ามกับอัตราดอกเบี้ยนโยบาย

3.2.6 ความสัมพันธ์ระหว่างปริมาณสินเชื่ออุปโภคบริโภคส่วนบุคคลและอัตราส่วนปริมาณเงินให้สินเชื่อต่อปริมาณเงินฝาก

จากอัตราส่วนปริมาณเงินให้สินเชื่อต่อปริมาณเงินฝาก นั้นหนึ่งสามารถสะท้อนถึงนโยบายโดยภาพรวมของธนาคารพาณิชย์ต่อการปล่อยสินเชื่อในแต่ละช่วงเวลาได้ ซึ่งหากธนาคารมีนโยบายโดยภาพรวมในการสนับสนุนการปล่อยสินเชื่อ การขยายตัวของการให้สินเชื่อเพื่ออุปโภคบริโภคส่วนบุคคลจึงจะเพิ่มขึ้นด้วย ดังนั้นจึงนำมาซึ่งสมมติฐานตามแบบจำลองของการศึกษานี้ คือ อัตราส่วนปริมาณเงินให้สินเชื่อต่อปริมาณเงินฝากของธนาคารมีความสัมพันธ์ต่อการขยายตัวของการให้สินเชื่อส่วนบุคคลของธนาคารพาณิชย์ในทิศทางเดียวกัน

3.2.7 ความสัมพันธ์ระหว่างปริมาณสินเชื่ออุปโภคบริโภคส่วนบุคคลและอัตราส่วนเงินกองทุนต่อสินทรัพย์เสี่ยง

จากการทบทวนวรรณกรรมปริทัศน์ของ Jimenez, Ongena, Peydro and Saurina (2012), Nier and Zicchino (2005) และ Zulkhibri (2013) ซึ่งได้ศึกษาเชิงประจักษ์โดยพิจารณาถึงปัจจัยอัตราส่วนเงินกองทุน รวมถึงแบบจำลองอุปทานเงินให้สินเชื่อ พบว่า อัตราส่วนเงินกองทุนมีผลต่อการปล่อยสินเชื่อของธนาคารในทิศทางเดียวกัน เนื่องจาก การปล่อยสินเชื่อของธนาคารจะต้องมีการกันทุนสำรองส่วนหนึ่งไว้เพื่อประกันความเสี่ยงว่าหากธนาคารล้มละลายจะมีเงินจ่ายคืนแก่เจ้าหนี้ (ผู้ฝากเงิน) การที่ธนาคารมีอัตราส่วนเงินกองทุนต่อสินทรัพย์เสี่ยงสูง แสดงถึงความมั่นคงในสถานะทางการเงินของธนาคารได้ส่วนหนึ่ง และทำให้ธนาคารสามารถขยายการให้สินเชื่อได้ จึงนำมาซึ่งสมมติฐานตามแบบจำลองของการศึกษานี้ คือ อัตราส่วนเงินกองทุนต่อสินทรัพย์เสี่ยงของธนาคารมีความสัมพันธ์ต่อการขยายตัวของการให้สินเชื่อส่วนบุคคลของธนาคารพาณิชย์ในทิศทางเดียวกัน

ตารางที่ 1 สมมติฐานตามแบบจำลองการขยายตัวของการให้สินเชื่ออุปโภคบริโภคส่วนบุคคลรวมและแบบจำลองการขยายตัวของการให้สินเชื่อเพื่อการจัดหาที่อยู่อาศัย

	การขยายตัวของการให้สินเชื่อเพื่ออุปโภคบริโภคส่วนบุคคลรวม และการขยายตัวของการให้สินเชื่อเพื่อการจัดหาที่อยู่อาศัยของธนาคารพาณิชย์
ผลผลิตมวลรวมประชาชาติ	(+)
อัตราเงินเฟ้อ	(-)
อัตราส่วนสินเชื่ออุปโภคบริโภคส่วนบุคคลที่ไม่ก่อให้เกิดรายได้ต่อสินเชื่ออุปโภคบริโภคส่วนบุคคล	(-)
ดัชนีราคาที่อยู่อาศัย	(+)
อัตราดอกเบี้ยนโยบาย	(-)
อัตราส่วนปริมาณเงินให้สินเชื่อต่อเงินฝาก	(+)
อัตราส่วนเงินกองทุนต่อสินทรัพย์เสี่ยง	(+)

ตารางที่ 2 สมมติฐานตามแบบจำลองการขยายตัวของการให้สินเชื่อเพื่อซื้อหรือเช่าซื้อรถยนต์และรถจักรยานยนต์ และการขยายตัวของการให้สินเชื่อเพื่อการใช้จ่ายส่วนบุคคลอื่นๆ

	การขยายตัวของการให้สินเชื่อเพื่อซื้อหรือเช่าซื้อรถยนต์และรถจักรยานยนต์ และการขยายตัวของการให้สินเชื่อเพื่อการใช้จ่ายส่วนบุคคลอื่นๆ ของธนาคารพาณิชย์
ผลผลิตมวลรวมประชาชาติ	(+)
อัตราเงินเฟ้อ	(-)
อัตราส่วนสินเชื่ออุปโภคบริโภคส่วนบุคคลที่ไม่ก่อให้เกิดรายได้ต่อสินเชื่ออุปโภคบริโภคส่วนบุคคล	(-)
อัตราดอกเบี้ยนโยบาย	(-)
อัตราส่วนปริมาณเงินให้สินเชื่อต่อเงินฝาก	(+)
อัตราส่วนเงินกองทุนต่อสินทรัพย์เสี่ยง	(+)

3.3 ข้อมูลที่ใช้ในการศึกษา

ข้อมูลที่ใช้ในการศึกษาวิจัยเป็นข้อมูลทุติยภูมิจากธนาคารแห่งประเทศไทยที่มีลักษณะเป็นข้อมูลอนุกรมเวลา (Time series data) ซึ่งในการศึกษาจะพิจารณาตั้งแต่ไตรมาส 3 ปีพ.ศ. 2543 ถึงไตรมาส 3 ปีพ.ศ. 2559 รวมทั้งสิ้น 66 ไตรมาส โดยตัวแปรสามารถแบ่งออกได้เป็น 2 กลุ่ม ได้แก่ การให้สินเชื่อเพื่ออุปโภคบริโภคส่วนบุคคลของธนาคาร และปัจจัยกำหนดการให้สินเชื่อเพื่อการอุปโภคบริโภคส่วนบุคคล

3.3.1 การให้สินเชื่อเพื่อการอุปโภคบริโภคส่วนบุคคลของธนาคาร

- ปริมาณสินเชื่ออุปโภคบริโภคส่วนบุคคลรวม (ข้อมูลไตรมาส 3 ถึงก่อนไตรมาส 4 ปี 2546 แสดงเป็นรายครึ่งปี และหลังจากนั้นเป็นรายไตรมาส) (ธนาคารแห่งประเทศไทย 2546, ธนาคารแห่งประเทศไทย 2555, ธนาคารแห่งประเทศไทย 2559)

- สินเชื่อส่วนบุคคลรายประเภท ทั้งสิ้น 3 ประเภท ได้แก่

- ปริมาณสินเชื่ออุปโภคบริโภคส่วนบุคคลเพื่อการจัดหาที่อยู่อาศัย (พิจารณาข้อมูลตั้งแต่ไตรมาส 1 ปี 2548 เป็นต้นไป เป็นรายไตรมาส เนื่องจากข้อมูลอัตราส่วนเงินให้สินเชื่อที่ไม่ก่อให้เกิดรายได้ของสินเชื่อเพื่อการจัดหาที่อยู่อาศัยมีข้อมูลตั้งแต่ ณ เวลานั้น) โดยนำสินเชื่อประเภทนี้มาพิจารณา เนื่องจากคิดเป็นปริมาณสินเชื่อประมาณครึ่งหนึ่งของสินเชื่อส่วนบุคคลทั้งหมด และยังเป็นภาคเศรษฐกิจหนึ่งที่มีมักจะเป็นสาเหตุในการเกิดปัญหาวิกฤตทางเศรษฐกิจ

- ปริมาณสินเชื่อเพื่อซื้อหรือเช่าซื้อรถยนต์และรถจักรยานยนต์ (พิจารณาข้อมูลตั้งแต่ไตรมาส 1 ปี 2548 เป็นต้นไป เป็นรายไตรมาส เนื่องจากข้อมูลอัตราส่วนเงินให้สินเชื่อที่ไม่ก่อให้เกิดรายได้ของสินเชื่อเพื่อซื้อหรือเช่าซื้อรถยนต์และรถจักรยานยนต์มีข้อมูลตั้งแต่ ณ เวลานั้น) ซึ่งคิดเป็นสัดส่วนประมาณหนึ่งในสามของปริมาณสินเชื่อส่วนบุคคลทั้งหมด

- ปริมาณสินเชื่อเพื่อการใช้จ่ายส่วนบุคคลอื่นๆ (พิจารณาข้อมูลตั้งแต่ไตรมาส 1 ปี 2548 เป็นต้นไป เป็นรายไตรมาส เนื่องจากข้อมูลอัตราส่วนเงินให้สินเชื่อที่ไม่ก่อให้เกิดรายได้ของสินเชื่อเพื่อการใช้จ่ายส่วนบุคคลอื่นๆ มีข้อมูลตั้งแต่ ณ เวลานั้น) สินเชื่อประเภทนี้จะรวมสินเชื่อเงินสดและบัตรเครดิต ซึ่งเป็นประเภทสินเชื่อที่เกี่ยวข้องกับพฤติกรรมกรรมการบริโภคและทำให้การใช้จ่ายในปัจจุบันให้เป็นไปอย่างคล่องตัวมากขึ้น โดยมีสัดส่วนใกล้เคียงกับสินเชื่อรถยนต์และรถจักรยานยนต์ คือ ราวหนึ่งในสามของปริมาณสินเชื่อส่วนบุคคลทั้งหมด

3.3.2 ปัจจัยกำหนดอุปทานสินเชื่อเพื่อการอุปโภคบริโภคส่วนบุคคล

ปัจจัยภายในที่ถูกลำมาพิจารณาในการศึกษาคั้งนี้ทั้งหมด 6 ปัจจัย ได้แก่ อัตราส่วนเงินกองทุนต่อสินทรัพย์เสี่ยง อัตราส่วนปริมาณเงินให้สินเชื่อต่อปริมาณเงินฝาก และอัตราส่วนเงินให้สินเชื่อที่ไม่ก่อให้เกิดรายได้ต่อเงินให้สินเชื่อ

- **ผลผลิตมวลรวมประชาชาติ (GDP)** เพื่อสะท้อนสภาพเศรษฐกิจ ซึ่งสามารถแสดงนัยหนึ่งถึงความเสี่ยงโดยภาพรวมที่เกิดขึ้นของเศรษฐกิจ (สำนักงานคณะกรรมการพัฒนาเศรษฐกิจและสังคมแห่งชาติ 2560)
- **อัตราเงินเฟ้อ (Inflation rate)** เพื่อสะท้อนถึงระดับราคาสินค้าโดยภาพรวม รวมถึงความไม่แน่นอนของเศรษฐกิจ (Economics 2560)
- **อัตราส่วนเงินให้สินเชื่อที่ไม่ก่อให้เกิดรายได้ (Net-performing loans) ต่อเงินให้สินเชื่อ** เพื่อสะท้อนถึงความเสี่ยงที่ธนาคารพาณิชย์อาจต้องเผชิญอันเนื่องมาจากผู้กู้ โดยปริมาณเงินให้สินเชื่อที่ไม่ก่อให้เกิดรายได้ มีทั้งสิ้น 4 ประเภท ดังนี้
 - ปริมาณสินเชื่ออุปโภคบริโภคส่วนบุคคลรวมที่ไม่ก่อให้เกิดรายได้ (Total personal consumption NPL)
 - ปริมาณเงินให้สินเชื่อเพื่อการจัดหาที่อยู่อาศัยที่ไม่ก่อให้เกิดรายได้ (มีข้อมูลตั้งแต่ไตรมาส 1 ปี 2548 เป็นต้นไป)
 - ปริมาณเงินให้สินเชื่อเพื่อการซื้อหรือเช่าซื้อรถยนต์และรถจักรยานยนต์ที่ไม่ก่อให้เกิดรายได้ (มีข้อมูลตั้งแต่ไตรมาส 1 ปี 2548 เป็นต้นไป)
 - ปริมาณเงินให้สินเชื่อเพื่อการใช้จ่ายส่วนบุคคลอื่นๆ ที่ไม่ก่อให้เกิดรายได้ (มีข้อมูลตั้งแต่ไตรมาส 1 ปี 2548 เป็นต้นไป)
- **ดัชนีราคาที่อยู่อาศัย (House price index)** เพื่อสะท้อนระดับราคาที่อยู่อาศัย และความมั่งคั่งของภาคประชาชน (ธนาคารแห่งประเทศไทย 2558, ธนาคารแห่งประเทศไทย 2560)
- **อัตราดอกเบี้ยนโยบาย (Policy rate)** เพื่อสะท้อนถึงนโยบายการเงินของธนาคารแห่งประเทศไทย (ธนาคารแห่งประเทศไทย 2547, ธนาคารแห่งประเทศไทย 2560)

- อัตราส่วนปริมาณเงินให้สินเชื่อต่อปริมาณเงินฝาก (Loan-to-deposit ratio) เพื่อสะท้อนนโยบายในการปล่อยสินเชื่อของธนาคารโดยภาพรวม (ธนาคารแห่งประเทศไทย 2551, ธนาคารแห่งประเทศไทย 2560)
- อัตราส่วนเงินกองทุนต่อสินทรัพย์เสี่ยง (Capital adequacy ratio) เพื่อสะท้อนความสามารถในการบริหารงานและความเข้มแข็งในสถานะทางการเงินของธนาคาร (การคำนวณตามภาคผนวก ค.) (ธนาคารแห่งประเทศไทย 2551, ธนาคารแห่งประเทศไทย 2555, ธนาคารแห่งประเทศไทย 2559)

บทที่ 4

ผลการศึกษา

เนื้อหาบทนี้แบ่งออกเป็น 4 ส่วน ได้แก่ ผลการศึกษาถึงปัจจัยกำหนดปริมาณสินเชื่ออุปโภคบริโภคส่วนบุคคลรวมของธนาคารพาณิชย์ ผลการศึกษาถึงปัจจัยกำหนดปริมาณสินเชื่ออุปโภคบริโภคส่วนบุคคลเพื่อการจัดหาที่อยู่อาศัย ผลการศึกษาถึงปัจจัยกำหนดอุปทานสินเชื่ออุปโภคบริโภคส่วนบุคคลเพื่อซื้อหรือเช่าซื้อรถยนต์และรถจักรยานยนต์ และผลการศึกษาถึงปัจจัยกำหนดอุปทานสินเชื่ออุปโภคบริโภคส่วนบุคคลอื่นๆ ที่รวมถึงสินเชื่อเงินสดและบัตรเครดิต ตามแบบจำลองที่ได้นำเสนอในบทที่ 3 ทั้ง 4 แบบจำลอง²

ทั้งนี้ จากการทดสอบ Unit root กับปริมาณสินเชื่ออุปโภคบริโภคส่วนบุคคลรวม และปริมาณสินเชื่ออุปโภคบริโภคส่วนบุคคลทั้ง 3 ประเภท³ รวมถึงผลผลิตมวลรวมประชาชาติที่แท้จริง อัตราเงินเฟ้อ อัตราส่วนเงินให้สินเชื่อที่ไม่ก่อให้เกิดรายได้ ดัชนีราคาที่อยู่อาศัย อัตราดอกเบี้ยนโยบาย อัตราส่วนเงินให้สินเชื่อต่อเงินฝาก และอัตราส่วนเงินกองทุนต่อสินทรัพย์เสี่ยงมีคุณลักษณะความนิ่ง $I(1)$ ⁴ และจากการทดสอบ Co-integration โดยการทดสอบ Unit root ด้วยวิธี Augmented Dickey-Fuller ของส่วนที่เหลือ (Residuals) จากการประมาณการสมการถดถอยที่ได้จากแบบจำลองตามสมการที่ (1), (2), (3) และ (4) พบว่า มีลักษณะ Stationary ที่ $I(0)$ ⁵ แสดงถึงตัวแปรในสมการมีความสัมพันธ์ในระยะยาว ผลการประมาณการดังตารางที่ 3 จึงสามารถนำมาอธิบายรูปแบบความสัมพันธ์ระหว่างการใช้สินเชื่ออุปโภคบริโภคส่วนบุคคลของธนาคารพาณิชย์และปัจจัยต่างๆ ได้ ดังต่อไปนี้

² ผู้ศึกษาได้แสดงผลการประมาณการที่พิจารณาถึงอัตราดอกเบี้ยเงินกู้ที่แท้จริงแทนอัตราดอกเบี้ยนโยบายไว้ในภาคผนวก ก. เพื่อเปรียบเทียบผลการประมาณการที่ได้ ซึ่งพบว่า ผลการประมาณการตามแบบจำลองที่ (1) และ (2) มีผลการประมาณการที่สอดคล้องกัน ไม่ว่าจะพิจารณาถึงอัตราดอกเบี้ยนโยบายหรืออัตราดอกเบี้ยเงินกู้

³ ยกเว้น ปริมาณสินเชื่อเพื่อการใช้จ่ายส่วนบุคคลอื่นๆ ที่มีคุณลักษณะความนิ่ง $I(2)$ ดังภาคผนวก ข. ผลการประมาณการจึงอาจมีความผิดพลาด ในการศึกษาครั้งต่อไป หากข้อมูลมีจำนวนมากขึ้น การใช้วิธีการศึกษาวิธีอื่นอาจเหมาะสมมากกว่า

⁴ ผลการทดสอบแสดงได้ดังภาคผนวก ข.

⁵ ผลการทดสอบแสดงได้ดังภาคผนวก ก.

4.1 ปัจจัยกำหนดปริมาณสินเชื่ออุปโภคบริโภคส่วนบุคคลรวมของธนาคารพาณิชย์

จากผลการประมาณการการให้สินเชื่ออุปโภคบริโภคส่วนบุคคลโดยรวมของธนาคารพาณิชย์ พบว่า การขยายการปล่อยสินเชื่อเพื่ออุปโภคบริโภคส่วนบุคคลของธนาคารพาณิชย์มีความสัมพันธ์กับ ปัจจัยสะท้อนความเสี่ยง ความเสี่ยงปัจจัยแรกคือ ความเสี่ยงจากการผิดชำระหนี้ แสดงได้จากการพบความสัมพันธ์ในระยะยาวอย่างมีนัยสำคัญระดับ 0.01 ระหว่างอัตราส่วนสินเชื่อส่วนบุคคลรวมที่ไม่ก่อให้เกิดรายได้ต่อสินเชื่อส่วนบุคคลรวมทั้งหมด และการขยายตัวของการให้สินเชื่อส่วนบุคคลรวม โดยมีความสัมพันธ์เป็นไปในทิศทางตรงข้ามกัน ซึ่งสอดคล้องตามสมมติฐานของแบบจำลอง คือ ถ้าอัตราส่วนเงินให้สินเชื่อส่วนบุคคลรวมที่ไม่ก่อให้เกิดรายได้เพิ่มขึ้นในไตรมาสที่ผ่านมา มีแนวโน้มที่ธนาคารพาณิชย์จะลดการขยายการให้สินเชื่อเพื่ออุปโภคบริโภคส่วนบุคคลรวมลงในปัจจุบัน แสดงถึง หากธนาคารเห็นถึงสัญญาณความเสี่ยงในการผิดชำระหนี้ของสินเชื่ออุปโภคบริโภคส่วนบุคคลรวมที่เพิ่มขึ้น มีแนวโน้มที่ธนาคารจะตัดสินใจชะลอการให้สินเชื่ออุปโภคบริโภคส่วนบุคคลรวมในไตรมาสปัจจุบัน

ปัจจัยที่นัยหนึ่งสะท้อนถึงความเสี่ยงได้อีกตัวหนึ่งคือ ผลผลิตมวลรวมประชาชาติที่แท้จริง พบความสัมพันธ์ในระยะยาวกับการขยายตัวของการให้สินเชื่อส่วนบุคคลในทิศทางเดียวกันอย่างมีนัยสำคัญ 0.01 เป็นไปตามสมมติฐาน คือ เมื่อผลผลิตมวลรวมประชาชาติที่แท้จริงเพิ่มขึ้น ปริมาณการให้สินเชื่อส่วนบุคคลของธนาคารพาณิชย์ก็มีแนวโน้มที่เพิ่มขึ้น หมายความว่า เมื่อเศรษฐกิจที่แท้จริงมีแนวโน้มไปในทิศทางที่ดี ที่สะท้อนถึงความเสี่ยงในภาพรวมของเศรษฐกิจเป็นไปทางที่ดีเช่นกัน ธนาคารจึงอาจเผชิญกับความเสี่ยงในการให้สินเชื่อส่วนบุคคลที่ลดลง ส่งผลให้ธนาคารมีแนวโน้มที่จะให้สินเชื่อประเภทสินเชื่ออุปโภคบริโภคส่วนบุคคลเพิ่มมากขึ้นด้วย จะเห็นได้ว่า ไม่ว่าจะ เป็นปัจจัยที่สะท้อนความเสี่ยงเฉพาะตลาด หรือปัจจัยที่สะท้อนความเสี่ยงโดยภาพรวมของเศรษฐกิจ ต่างพบความสัมพันธ์อย่างมีนัยสำคัญ ธนาคารต่างให้ความสำคัญทั้งสิ้น ความเสี่ยงจึงเป็นปัจจัยหนึ่งที่ สำคัญในตลาดสินเชื่อส่วนบุคคล รวมถึงการตัดสินใจของพฤติกรรมการให้สินเชื่อของธนาคารพาณิชย์ และหากพิจารณาค่าสัมประสิทธิ์ พบว่า มีค่าสัมประสิทธิ์จากการประมาณการเท่ากับ 0.71 หมายความว่า เมื่อผลผลิตมวลรวมประชาชาติที่แท้จริงมีการขยายตัวร้อยละ 1 จะทำให้ธนาคารพาณิชย์ขยายการให้สินเชื่ออุปโภคบริโภคส่วนบุคคลเพิ่มขึ้นร้อยละ 0.71

ตารางที่ 3 ผลการศึกษาปัจจัยกำหนดปริมาณสินเชื่ออุปโภคบริโภคส่วนบุคคลรวม และปัจจัยกำหนดปริมาณสินเชื่ออุปโภคบริโภคส่วนบุคคลรายประเภท

สมการที่	(1)	(2)	(3)	(4)
	$\ln(\text{CONSUMER}_t)$	$\ln(\text{DWELL}_t)$	$\ln(\text{VEHICLE}_t)$	$\ln(\text{OTHER}_t)$
$\ln(\text{GDP}_t)$	0.7102*** (0.1758)	0.2689** (0.1302)	3.2373*** (0.4869)	3.2310*** (0.3571)
INFLATION_t	-0.0050 (0.0043)	-0.0066** (0.0029)	-0.0434*** (0.0150)	-0.0332*** (0.0116)
CNPL_{t-1}	-0.0147*** (0.0024)			
DNPL_{t-1}		-0.0009 (0.0060)		
VNPL_{t-1}			-1861*** (0.0668)	
ONPL_{t-1}				0.0396 (0.0264)
$\ln(\text{HINDEX}_t)$	1.3963*** (0.1168)	1.2627*** (0.0751)		
POLICY_t	-0.0308*** (0.0091)	-0.0314*** (0.0069)	-0.0291 (0.0506)	0.0082 (0.0303)
LOANTODEP_{t-1}	0.0058*** (0.0009)	0.0046*** (0.0008)	0.0137*** (0.0040)	0.0082** (0.0039)
CAPITAL_{t-1}	0.0257*** (0.0090)	0.0561*** (0.0089)	0.0233 (0.0564)	-0.0343 (0.0369)
FIRSTCAR			-0.0277 (0.1189)	
Constant	-4.1168* (2.0722)	1.9353 (1.5887)	-37.0359*** (6.4724)	-34.5121*** (5.1176)
Observations	65	46	46	45
R-squared	0.9922	0.9911	0.9540	0.8882

สำหรับปัจจัยดัชนีราคาที่อยู่อาศัย พบว่า มีความสัมพันธ์ในระยะยาวกับปริมาณการให้สินเชื่อเพื่ออุปโภคบริโภคส่วนบุคคลของธนาคารพาณิชย์อย่างมีนัยสำคัญระดับ 0.01 เช่นกัน โดยมีความสัมพันธ์ไปในทิศทางเดียวกันตรงตามสมมติฐานที่ได้ตั้งไว้ ซึ่งปัจจัยตัวนี้สามารถสะท้อนถึงระดับราคาที่อยู่อาศัยที่เกิดขึ้น ที่สะท้อนไปยังความมั่งคั่งของประชาชน รวมถึงมูลค่าของสินทรัพย์ค่าประกันด้วย เมื่อดัชนีราคาที่อยู่อาศัยเพิ่มขึ้น ธนาคารพาณิชย์มีแนวโน้มที่จะขยายการปล่อยสินเชื่อเพื่ออุปโภคบริโภคส่วนบุคคลออกไป หมายความว่า หากมูลค่าสินทรัพย์ค่าประกันเพิ่มขึ้น หรือประชาชนมีความมั่งคั่งที่เพิ่มขึ้น ความเสี่ยงที่ธนาคารต้องเผชิญก็จะลดลง ทำให้ธนาคารมีแนวโน้มในการตัดสินใจที่จะปล่อยสินเชื่อเพิ่มมากขึ้น โดยค่าสัมประสิทธิ์ที่ได้จากการประมาณการเท่ากับ 1.40 หรือก็คือ ถ้าดัชนีราคาที่อยู่อาศัยขยายตัวเพิ่มร้อยละ 1 จะทำให้ธนาคารพาณิชย์ขยายการให้สินเชื่อเพื่ออุปโภคบริโภคส่วนบุคคลเพิ่มขึ้นร้อยละ 1.40 ในขณะที่ไม่พบความสัมพันธ์อย่างมีนัยสำคัญกับอัตราเงินเฟ้อ

ปัจจัยสะท้อนนโยบายการเงินที่ถูกดำเนินจากธนาคารแห่งประเทศไทย คือ อัตราดอกเบี้ยนโยบาย พบถึงความสัมพันธ์ที่เป็นไปในทิศทางตรงข้ามกับการให้สินเชื่ออุปโภคบริโภคส่วนบุคคลของธนาคารพาณิชย์อย่างมีนัยสำคัญร้อยละ 0.01 เป็นไปตามสมมติฐานที่ตั้งไว้ หมายความว่า หากธนาคารแห่งประเทศไทยมีการดำเนินนโยบายการเงินแบบหดตัว โดยปรับเพิ่มอัตราดอกเบี้ยนโยบาย มีแนวโน้มที่ธนาคารพาณิชย์จะปรับลดการขยายตัวของการให้สินเชื่อส่วนบุคคลลงในไตรมาสนั้นๆ

นอกจากนี้ยังพบว่า ปริมาณสินเชื่อเพื่ออุปโภคบริโภคส่วนบุคคลของธนาคารพาณิชย์ยังมีความสัมพันธ์ในระยะยาวกับอัตราส่วนเงินกองทุนต่อสินทรัพย์เสี่ยงอย่างมีนัยสำคัญ 0.01 โดยมีรูปแบบความสัมพันธ์ในทิศทางเดียวกัน ซึ่งเป็นไปตามสมมติฐาน กล่าวคือ เมื่ออัตราส่วนเงินกองทุนต่อสินทรัพย์เสี่ยงในไตรมาสที่ผ่านมาเพิ่มขึ้น โดยที่ปัจจัยอื่นๆ คงที่ ปริมาณการให้สินเชื่อเพื่ออุปโภคบริโภคส่วนบุคคลในปัจจุบันจะเพิ่มขึ้นด้วยเช่นกัน หมายความว่า ในการตัดสินใจขยายการให้สินเชื่อเพื่ออุปโภคบริโภคส่วนบุคคลนี้ สถานภาพทางการเงินของธนาคารก็มีผลด้วยเช่นกัน หากสถานภาพทางการเงินของธนาคารเข้มแข็ง มีแนวโน้มที่ธนาคารจะขยายการให้สินเชื่อส่วนบุคคลได้เพิ่มขึ้นหรือสูงกว่าในสภาวะที่ธนาคารมีฐานะการเงินที่อ่อนแอกว่าโดยเปรียบเทียบ แต่หากธนาคารพาณิชย์เผชิญกับปัญหาในฐานะทางการเงินของธนาคาร ก็มีแนวโน้มที่จะปรับลดการขยายตัวของการให้สินเชื่อส่วนบุคคลลง

สำหรับปัจจัยสุดท้ายที่ได้ถูกนำมาพิจารณาในการศึกษานี้ เป็นปัจจัยที่สะท้อนถึงแนวทางหรือนโยบายของธนาคารพาณิชย์ในการปล่อยสินเชื่อ อย่างอัตราส่วนปริมาณเงินให้สินเชื่อต่อปริมาณเงินฝาก ผลการศึกษาแสดงให้เห็นว่ามีความสัมพันธ์กับการให้สินเชื่อส่วนบุคคลในทิศทางเดียวกัน

อย่างมีนัยสำคัญร้อยละ 0.01 เช่นกัน โดยมีความสัมพันธ์เป็นทางบวก ซึ่งเป็นไปตามสมมติฐานที่ได้ตั้งไว้ กล่าวคือ หากอัตราส่วนเงินให้สินเชื่อต่อเงินฝากเพิ่มขึ้น ก็มีแนวโน้มที่ธนาคารพาณิชย์จะขยายการให้สินเชื่อเพื่ออุปโภคบริโภคส่วนบุคคล หมายความว่า เมื่อธนาคารมีนโยบายในการขยายการให้สินเชื่อในไตรมาสที่ผ่านมา มีแนวโน้มที่ธนาคารจะขยายการปล่อยสินเชื่อส่วนบุคคลในปัจจุบันด้วย

กล่าวโดยสรุป จากผลการประมาณการของทุกปัจจัย พบว่าสอดคล้องตามสมมติฐานที่ตั้งไว้ คือ อัตราส่วนเงินกองทุนต่อสินทรัพย์เสี่ยง สัดส่วนปริมาณเงินให้สินเชื่อต่อปริมาณเงินฝาก การขยายตัวของผลผลิตมวลรวมประชาชาติที่แท้จริง และการขยายตัวของดัชนีราคาที่อยู่อาศัย มีความสัมพันธ์ในระยะยาวกับการให้สินเชื่ออุปโภคบริโภคส่วนบุคคลรวมในทิศทางเดียวกัน ในขณะที่อัตราส่วนสินเชื่ออุปโภคบริโภคส่วนบุคคลที่ไม่ก่อให้เกิดรายได้ต่อสินเชื่ออุปโภคบริโภคส่วนบุคคลรวมทั้งหมด และอัตราดอกเบี้ยนโยบาย มีความสัมพันธ์ในระยะยาวกับการให้สินเชื่ออุปโภคบริโภคส่วนบุคคลรวมในทิศทางตรงข้ามกัน และไม่พบความสัมพันธ์อย่างมีนัยสำคัญกับอัตราเงินเฟ้อ

4.2 ปัจจัยกำหนดปริมาณสินเชื่ออุปโภคบริโภคเพื่อการจัดหาที่อยู่อาศัยของธนาคารพาณิชย์

จากผลการประมาณการแบบจำลองปริมาณสินเชื่ออุปโภคบริโภคเพื่อการจัดหาที่อยู่อาศัยของธนาคารพาณิชย์ พบว่า ปริมาณสินเชื่อเพื่อการจัดหาที่อยู่อาศัยมีความสัมพันธ์ในระยะยาวอย่างมีนัยสำคัญระดับ 0.05 กับผลผลิตมวลรวมประชาชาติที่แท้จริง แสดงนัยยะถึงการตัดสินใจในการขยายการปล่อยสินเชื่อเพื่อที่อยู่อาศัยของธนาคาร ธนาคารมีความเป็นไปได้ที่จะประเมินสภาพของเศรษฐกิจประกอบการตัดสินใจด้วย ซึ่งสะท้อนถึงความเสี่ยงภาพรวมที่ธนาคารต้องเผชิญในการปล่อยด้วย โดยจากการประมาณการพบว่ามีค่าสัมประสิทธิ์เท่ากับ 0.27 หมายความว่า หากผลผลิตมวลรวมประชาชาติที่แท้จริงขยายตัวเพิ่มขึ้นร้อยละ 1 จะทำให้ธนาคารขยายการให้สินเชื่ออุปโภคบริโภคส่วนบุคคลเพื่อการจัดหาที่อยู่อาศัยเพิ่มขึ้นร้อยละ 0.27 ในขณะที่อัตราส่วนเงินให้สินเชื่อที่ไม่ก่อให้เกิดรายได้ของสินเชื่อเพื่อการจัดหาที่อยู่อาศัยต่อปริมาณการให้สินเชื่อเพื่อการจัดหาที่อยู่อาศัยทั้งหมด ไม่พบว่ามีสัมพันธ์ในระยะยาวกับการให้สินเชื่อเพื่อการจัดหาที่อยู่อาศัยของธนาคารพาณิชย์อย่างมีนัยสำคัญ

ทั้งนี้ ยังพบความสัมพันธ์ในระยะยาวอย่างมีนัยสำคัญระดับ 0.01 กับปัจจัยดัชนีราคาที่อยู่อาศัย ที่พบความสัมพันธ์เป็นไปในทิศทางเดียวกัน หมายความว่า หากราคาบ้านมีแนวโน้มเพิ่มขึ้น ธนาคารมีแนวโน้มที่จะขยายการให้สินเชื่ออุปโภคบริโภคส่วนบุคคลเพื่อการจัดหาที่อยู่อาศัย ซึ่งราคาอสังหาริมทรัพย์นั้นหนึ่งสามารถสะท้อนถึงความมั่งคั่งของผู้กู้ เนื่องจากอสังหาริมทรัพย์มักจะถูกนำมาเป็นสินทรัพย์ค้ำประกันการกู้ การที่ราคาสินทรัพย์ค้ำประกันเพิ่มขึ้น ความเสี่ยงที่ธนาคารต้อง

เผชิญในการปล่อยกู้ อาจลดลง ทำให้ธนาคารขยายการปล่อยสินเชื่อเพิ่มมากขึ้น และเมื่อพิจารณา ค่าสัมประสิทธิ์ที่ได้จากการประเมินมีค่าเท่ากับ 1.26 สามารถกล่าวได้ว่า เมื่อดัชนีราคาที่อยู่อาศัย เพิ่มขึ้นร้อยละ 1 เมื่อปัจจัยอื่นๆ คงที่ จะทำให้ธนาคารเพิ่มการให้สินเชื่อเพื่อการจัดหาที่อยู่อาศัยขึ้น ร้อยละ 1.26

สำหรับปัจจัยอัตราเงินเฟ้อ พบความสัมพันธ์ในระยะยาวกับปริมาณสินเชื่อเพื่อการจัดหาที่อยู่อาศัยอย่างมีนัยสำคัญระดับ 0.05 โดยมีรูปแบบความสัมพันธ์ในทิศทางตรงข้ามกัน กล่าวคือ หากอัตราเงินเฟ้อเพิ่มขึ้น ธนาคารพาณิชย์มีแนวโน้มที่จะลดปริมาณสินเชื่อเพื่อการจัดหาที่อยู่อาศัยลง อาจเนื่องมาจากการที่อัตราเงินเฟ้อมีความผันผวน สะท้อนถึงความไม่แน่นอนที่อาจเกิดขึ้นในเศรษฐกิจ ผลตอบแทนที่คาดว่าจะได้รับอาจจะไม่คงที่ การให้สินเชื่อจึงอาจถูกชะลอตามไป

สำหรับปัจจัยอัตราดอกเบี้ยนโยบาย พบความสัมพันธ์อย่างมีนัยสำคัญร้อยละ 0.01 เช่นกัน ซึ่งมีรูปแบบความสัมพันธ์ที่เป็นไปในทิศทางตรงข้ามกัน กล่าวคือ การดำเนินนโยบายการเงินของธนาคารแห่งประเทศไทย มีผลต่อการตัดสินใจปล่อยสินเชื่อเพื่อการจัดหาที่อยู่อาศัยของธนาคารพาณิชย์ โดยหากมีการดำเนินนโยบายการเงินแบบหดตัวด้วยการปรับเพิ่มอัตราดอกเบี้ยนโยบาย จะทำให้ปริมาณสินเชื่อเพื่อการจัดหาที่อยู่อาศัยของธนาคารพาณิชย์ลดลง

อัตราส่วนเงินกองทุนต่อสินทรัพย์เสี่ยงมีความสัมพันธ์ในระยะยาวกับปริมาณสินเชื่อเพื่อการจัดหาที่อยู่อาศัยของธนาคารพาณิชย์อย่างมีนัยสำคัญ 0.01 โดยมีความสัมพันธ์เป็นไปในทิศทางเดียวกัน หมายความว่า เมื่ออัตราส่วนเงินกองทุนต่อสินทรัพย์เสี่ยงเพิ่มขึ้น หรือหากธนาคารมีสถานะทางการเงินที่เข้มแข็งในไตรมาสที่แล้ว มีแนวโน้มที่ธนาคารจะมีการขยายตัวในการปล่อยสินเชื่ออุปโภคบริโภคส่วนบุคคลเพื่อการจัดหาที่อยู่อาศัยเพิ่มมากขึ้นในปัจจุบัน

ปัจจัยสุดท้ายในแบบจำลองปริมาณสินเชื่อเพื่อที่อยู่อาศัย คือ ปัจจัยปริมาณเงินให้สินเชื่อต่อเงินฝาก พบว่า มีความสัมพันธ์อย่างมีนัยสำคัญร้อยละ 0.01 ซึ่งมีรูปแบบความสัมพันธ์เป็นไปในทิศทางเดียวกันเช่นกัน กล่าวคือ เมื่ออัตราส่วนเงินให้สินเชื่อต่อเงินฝากเพิ่มขึ้น เป็นไปได้ที่ธนาคารพาณิชย์จะขยายการปล่อยสินเชื่อเพื่อการจัดหาที่อยู่อาศัยเพิ่มขึ้น หรือหมายความว่า หากธนาคารมีนโยบายในการขยายการให้สินเชื่อของธนาคารในไตรมาสที่ผ่านมา ก็มีแนวโน้มที่ธนาคารจะขยายการให้สินเชื่อเพื่อการจัดหาที่อยู่อาศัยด้วยเช่นกัน

กล่าวโดยสรุป จากผลการประมาณการแบบจำลองของสินเชื่อเพื่อการจัดหาที่อยู่อาศัย พบว่า อัตราส่วนเงินกองทุนต่อสินทรัพย์เสี่ยง อัตราส่วนปริมาณเงินให้สินเชื่อต่อปริมาณเงินฝาก ผลผลิตมวลรวมประชาชาติที่แท้จริง ดัชนีราคาที่อยู่อาศัย มีความสัมพันธ์ในทิศทางเดียวกัน ในขณะที่

อัตราเงินเฟ้อ และอัตราดอกเบี้ยนโยบายมีรูปแบบความสัมพันธ์ในทิศทางตรงข้ามกัน ทั้งนี้สอดคล้องตามสมมติฐานที่ได้ตั้งไว้ แต่สำหรับอัตราส่วนเงินให้สินเชื่อที่ไม่ก่อให้เกิดรายได้ของสินเชื่อเพื่อการจัดหาที่อยู่อาศัย ไม่พบความสัมพันธ์อย่างมีนัยสำคัญ

4.3 ปัจจัยกำหนดการให้สินเชื่ออุปโภคบริโภคเพื่อการซื้อหรือเช่าซื้อรถยนต์และรถจักรยานยนต์ของธนาคารพาณิชย์

จากผลการประมาณการตามแบบจำลองที่ (3) เมื่อพิจารณาถึงปัจจัยที่สะท้อนความเสี่ยงอย่างอัตราส่วนเงินให้สินเชื่อที่ไม่ก่อให้เกิดรายได้ของสินเชื่อเพื่อซื้อหรือเช่าซื้อรถยนต์และรถจักรยานยนต์ พบถึงความสัมพันธ์ในระยะยาวกับปริมาณสินเชื่อประเภทนี้อย่างมีนัยสำคัญ 0.01 โดยมีรูปแบบความสัมพันธ์ในทิศทางตรงกันข้ามกัน กล่าวคือ เมื่ออัตราส่วนเงินให้สินเชื่อที่ไม่ก่อให้เกิดรายได้ของสินเชื่อรถยนต์และรถจักรยานยนต์ในไตรมาสก่อนหน้าเพิ่มขึ้น ปริมาณสินเชื่อรถยนต์และรถจักรยานยนต์จะลดลง หมายความว่า ความเสี่ยงที่เกิดขึ้นที่ผ่านมาในตลาดสินเชื่อรถยนต์และรถจักรยานยนต์ ธนาคารพาณิชย์ได้นำมาประกอบการตัดสินใจในการให้สินเชื่อเป็นสำคัญ หากตลาดส่งสัญญาณว่าจะมีความเสี่ยงในการผิดชำระหนี้ที่เพิ่มขึ้น ธนาคารมีแนวโน้มที่จะชะลอการให้สินเชื่อประเภทนี้ลง

ผลผลิตมวลรวมประชาชาติที่แท้จริง เป็นอีกปัจจัยที่สามารถสะท้อนความเสี่ยงที่ธนาคารอาจต้องเผชิญได้อีกปัจจัยหนึ่ง ซึ่งพบความสัมพันธ์ระยะยาวกับการให้สินเชื่อเพื่อซื้อหรือเช่าซื้อรถยนต์และรถจักรยานยนต์อย่างมีนัยสำคัญ 0.01 โดยมีรูปแบบความสัมพันธ์เป็นไปในทิศทางเดียวกัน และมีค่าสัมประสิทธิ์เท่ากับ 3.24 กล่าวคือ หากผลผลิตมวลรวมประชาชาติที่แท้จริงเพิ่มขึ้นร้อยละ 1 จะทำให้ธนาคารพาณิชย์ขยายการให้สินเชื่อเพื่อซื้อหรือเช่าซื้อรถยนต์และรถจักรยานยนต์เพิ่มขึ้นร้อยละ 3.24 หรือหากเศรษฐกิจส่งสัญญาณการขยายตัวเป็นไปในทางที่ดี นัยหนึ่งบ่งบอกถึงความเสี่ยงโดยภาพรวมลดลง ธนาคารพาณิชย์ก็มีแนวโน้มที่จะเพิ่มการให้สินเชื่อประเภทนี้เพิ่มขึ้นด้วย ซึ่งจะเห็นได้ว่า การขยายตัวของการให้สินเชื่อประเภทนี้ ธนาคารคำนึงถึงความเสี่ยงที่เกิดขึ้นเป็นสำคัญ จากพบความสัมพันธ์อย่างมีนัยสำคัญกับปัจจัยที่สะท้อนความเสี่ยงทั้งในตลาดและในภาพรวม หากความเสี่ยงเป็นไปในทางที่ดี จะส่งผลให้แนวโน้มในการปล่อยสินเชื่อเพื่อซื้อหรือเช่าซื้อรถยนต์และรถจักรยานยนต์เพิ่มขึ้นด้วย

ทั้งนี้ ยังพบว่าปริมาณสินเชื่อเพื่อซื้อหรือเช่าซื้อรถยนต์และรถจักรยานยนต์ของธนาคารพาณิชย์ มีความสัมพันธ์ในระยะยาวกับอัตราเงินเฟ้อในทิศทางตรงข้ามกันอย่างมีนัยสำคัญร้อยละ

0.01 หมายความว่า หากเงินเพื่อปรับตัวเพิ่มขึ้น มีแนวโน้มที่ธนาคารจะลดปริมาณการปล่อยสินเชื่อเพื่อรถยนต์และรถจักรยานยนต์ลง

ในขณะที่ปัจจัยที่สะท้อนถึงการดำเนินนโยบายการเงิน หรืออัตราดอกเบี้ยนโยบาย ไม่พบความสัมพันธ์อย่างมีนัยสำคัญกับปริมาณสินเชื่อรถยนต์และรถจักรยานยนต์ นั้นหมายความว่า นโยบายการเงินที่ดำเนินออกมาไม่มีผลที่ชัดเจนต่อการปล่อยสินเชื่อประเภทนี้

สำหรับปัจจัยสะท้อนสถานภาพทางการเงินและความสามารถในการปล่อยกู้ของธนาคาร อย่างอัตราส่วนเงินกองทุนต่อสินทรัพย์เสี่ยง ไม่พบความสัมพันธ์อย่างมีนัยสำคัญ แต่พบว่าปริมาณสินเชื่ออุปโภคบริโภคเพื่อการซื้อหรือเช่าซื้อรถยนต์และรถจักรยานยนต์มีความสัมพันธ์ในระยะยาวกับสัดส่วนปริมาณเงินให้สินเชื่อต่อปริมาณเงินฝากในไตรมาสก่อนหน้าอย่างมีนัยสำคัญ 0.01 โดยมีรูปแบบความสัมพันธ์ที่เป็นไปในทิศทางเดียวกัน หมายความว่า ถ้าธนาคารพาณิชย์มีแนวทางในการขยายการให้สินเชื่อของธนาคาร การขยายการให้สินเชื่อเพื่อซื้อหรือเช่าซื้อรถยนต์และรถจักรยานยนต์ ก็มีแนวโน้มที่จะเพิ่มขึ้นด้วย

ในส่วนของนโยบายรัฐบาลดังเช่นนโยบายรถยนต์คันแรก ไม่พบความสัมพันธ์อย่างมีนัยสำคัญกับปริมาณสินเชื่อเพื่อซื้อหรือเช่าซื้อรถยนต์และรถจักรยานยนต์ หมายความว่า นโยบายที่ถูกดำเนินออกมา ธนาคารพาณิชย์ไม่ได้ตอบสนองต่อนโยบายโดยการเพิ่มปริมาณการให้สินเชื่อรถยนต์และรถจักรยานยนต์อย่างมีนัยสำคัญ

4.4 ปัจจัยกำหนดการให้สินเชื่ออุปโภคบริโภคเพื่อการใช้จ่ายส่วนบุคคลอื่นๆ ของธนาคารพาณิชย์

ผลการศึกษาพบว่าปัจจัยที่สะท้อนความเสี่ยงที่เกิดขึ้นในตลาดสินเชื่อเพื่อการใช้จ่ายส่วนบุคคลอื่นๆ อย่างอัตราส่วนเงินให้สินเชื่อที่ไม่ก่อให้เกิดรายได้ของสินเชื่อเพื่อการใช้จ่ายส่วนบุคคลอื่นๆ ต่อเงินให้สินเชื่อเพื่อการใช้จ่ายส่วนบุคคลอื่นๆ ไม่พบความสัมพันธ์อย่างมีนัยสำคัญเช่นกัน แต่พบความสัมพันธ์ของปริมาณสินเชื่อเพื่อการใช้จ่ายส่วนบุคคลอื่นๆ กับการขยายตัวของเศรษฐกิจที่แท้จริงที่สะท้อนจากผลผลิตมวลรวมประชาชาติที่แท้จริง ซึ่งนัยหนึ่งแสดงถึงความเสี่ยงที่ธนาคารต้องเผชิญจากเศรษฐกิจอย่างมีนัยสำคัญ 0.01 โดยมีรูปแบบความสัมพันธ์เป็นไปในทิศทางเดียวกัน มีค่าสัมประสิทธิ์เท่ากับ 3.23 หมายความว่า เมื่อปัจจัยอื่นๆ คงที่ เมื่อมีการขยายตัวทางเศรษฐกิจที่แท้จริงเพิ่มขึ้นร้อยละ 1 จะทำให้การให้สินเชื่อเพื่อการใช้จ่ายส่วนบุคคลอื่นๆ ขยายตัวเพิ่มขึ้นร้อยละ 3.23 กล่าวคือ หากเศรษฐกิจโดยรวมมีความเสี่ยงที่ลดลง จะส่งผลให้ธนาคารมีแนวโน้มในการขยายการปล่อยสินเชื่อประเภทนี้เพิ่มมากขึ้น

นอกจากนี้ ยังพบความสัมพันธ์อย่างมีนัยสำคัญ 0.01 ระหว่างปริมาณสินเชื่อเพื่อการใช้จ่ายส่วนบุคคลอื่นๆ กับอัตราเงินเฟ้อ โดยมีรูปแบบความสัมพันธ์ในทิศทางตรงข้ามกัน คือ หากอัตราเงินเฟ้อเพิ่มสูงขึ้น มีแนวโน้มที่ธนาคารจะปรับลดปริมาณสินเชื่อเพื่อการใช้จ่ายส่วนบุคคลอื่นๆ ลง สอดคล้องกับผลการศึกษาของ Zulkhibri (2013) โดยได้ให้เหตุผลถึงการผันผวนของอัตราเงินเฟ้อจะนำมาซึ่งความไม่แน่นอนของเศรษฐกิจ และผลตอบแทนที่ธนาคารจะได้รับ ทำให้ธนาคารชะลอการขยายตัวในการให้สินเชื่อลง

ในขณะที่ความสัมพันธ์ของปริมาณสินเชื่อเพื่อการใช้จ่ายส่วนบุคคลอื่นๆ ไม่พบความสัมพันธ์ในระยะยาวอย่างมีนัยสำคัญกับอัตราดอกเบี้ยนโยบาย อาจสะท้อนถึงนโยบายการเงินไม่สามารถส่งผ่านการให้สินเชื่อประเภทนี้ได้ หากมีความไม่มีเสถียรภาพในตลาดสินเชื่อประเภทนี้เกิดขึ้น นโยบายในรูปแบบอื่นๆ ควรจะถูกนำมาใช้อย่างเช่น เครื่องมือ Macroprudential โดยอาจกำหนดผ่านสัดส่วนเงินให้สินเชื่อต่อเงินฝากของธนาคารพาณิชย์

ส่วนอัตราส่วนเงินให้สินเชื่อต่อเงินฝาก พบว่า มีความสัมพันธ์ในระยะยาวกับปริมาณสินเชื่ออุปโภคบริโภคเพื่อการใช้จ่ายส่วนบุคคลอื่นๆ ซึ่งเป็นประเภทสินเชื่อที่รวมสินเชื่อเงินสดและบัตรเครดิตอย่างมีนัยสำคัญ 0.05 โดยมีรูปแบบความสัมพันธ์ในทิศทางเดียวกัน หมายความว่า หากธนาคารมีแนวทางหรือนโยบายในการขยายการปล่อยสินเชื่อในไตรมาสที่ผ่านมา ก็มีแนวโน้มที่ธนาคารจะขยายการให้สินเชื่อเพื่อการใช้จ่ายส่วนบุคคลอื่นๆ ด้วย ในขณะที่อัตราส่วนเงินกองทุนต่อสินทรัพย์เสี่ยงไม่พบความสัมพันธ์ในระยะยาวอย่างมีนัยสำคัญ

บทที่ 5

สรุปผลการวิจัย

เนื้อหาบทนี้จะกล่าวถึงสรุปผลการวิจัย ข้อเสนอแนะเชิงนโยบาย และข้อจำกัดและข้อเสนอแนะสำหรับการศึกษาคั้งต่อไป

5.1 สรุปผลการวิจัย

สัดส่วนการให้สินเชื่อเพื่ออุปโภคบริโภคส่วนบุคคลของธนาคารพาณิชย์ในปัจจุบันเพิ่มขึ้นอย่างต่อเนื่อง ซึ่งคิดเป็นราวหนึ่งในสามของปริมาณเงินให้สินเชื่อทั้งหมดจากธนาคารพาณิชย์ สะท้อนถึงบทบาทที่เพิ่มมากขึ้นของตลาดสินเชื่อส่วนบุคคลในเศรษฐกิจ โดยมูลค่าเงินให้สินเชื่ออุปโภคบริโภคส่วนบุคคลเพื่อการจัดหาที่อยู่อาศัยมีปริมาณมากที่สุด คิดเป็นกว่าครึ่งหนึ่งของสินเชื่อส่วนบุคคลทั้งหมด รองลงมาเป็นสินเชื่อเพื่อซื้อหรือเช่าซื้อรถยนต์และรถจักรยานยนต์ และสินเชื่อเพื่อการใช้จ่ายส่วนบุคคลอื่นๆ ที่มีปริมาณเงินให้สินเชื่อใกล้เคียงกัน

ทั้งนี้ การเพิ่มขึ้นของสินเชื่อส่วนบุคคลนั้นยังสามารถสะท้อนถึงภาวะหนี้ครัวเรือนที่เกิดขึ้นในระบบ การตัดสินใจในการปล่อยสินเชื่อที่ผิดพลาดของธนาคารพาณิชย์อาจสามารถนำไปสู่ปัญหาหนี้และอาจขยายผลกระทบเกิดเป็นวิกฤตต่อไปได้ การศึกษาถึงปัจจัยที่กำหนดปริมาณสินเชื่อส่วนบุคคลของธนาคารพาณิชย์ จะทำให้สามารถคาดการณ์และประเมินตลาดสินเชื่ออุปโภคบริโภคส่วนบุคคลได้ โดยเฉพาะผู้กำหนดนโยบายจะสามารถดำเนินนโยบายออกมาได้อย่างแม่นยำและตรงวัตถุประสงค์มากยิ่งขึ้น ในทางตรงกันข้าม หากเกิดปัญหาในภาคสินเชื่อส่วนบุคคล ผู้เกี่ยวข้องสามารถที่จะออกมาตรการในการบรรเทาหรือยับยั้งผลกระทบต่อเศรษฐกิจในภาคอื่นๆ หรือแก้ไขถึงสาเหตุได้อย่างตรงเป้าหมาย โดยในการศึกษาคั้งนี้ ได้พิจารณาข้อมูลตั้งแต่ไตรมาส 3 ปี 2543 ถึงไตรมาส 3 ปี 2559

จากผลการศึกษา พบว่า การปล่อยสินเชื่อส่วนบุคคลของธนาคารพาณิชย์ พิจารณาถึงความเสี่ยงโดยภาพรวมจากเศรษฐกิจที่ธนาคารต้องเผชิญ จากการพบความสัมพันธ์เชิงดูลยภาพระยะยาวระหว่างปริมาณสินเชื่อส่วนบุคคลทุกประเภทกับผลผลิตมวลรวมประชาชาติที่แท้จริงอย่างมีนัยสำคัญ โดยมีรูปแบบความสัมพันธ์ในทิศทางเดียวกัน กล่าวคือ หากเศรษฐกิจเป็นไปในทางที่ดี ความเสี่ยงโดยภาพรวมที่ธนาคารอาจต้องเผชิญลดลง ธนาคารมีแนวโน้มที่จะขยายปริมาณการให้สินเชื่อเพื่ออุปโภคบริโภคส่วนบุคคลเพิ่มขึ้นทุกประเภท

ในขณะที่ ปัจจัยสะท้อนความเสี่ยงในการผิดชำระหนี้ของแต่ละตลาดอย่างอัตราส่วนเงินให้สินเชื่อที่ไม่ก่อให้เกิดรายได้ พบเพียงปริมาณสินเชื่ออุปโภคบริโภคส่วนบุคคลรวม และปริมาณสินเชื่อเพื่อซื้อหรือเช่าซื้อรถยนต์และรถจักรยานยนต์ที่มีความสัมพันธ์อย่างมีนัยสำคัญกับอัตราส่วนเงินให้สินเชื่อที่ไม่ก่อให้เกิดรายได้ โดยมีทิศทางของความสัมพันธ์ในทิศทางตรงข้ามกัน กล่าวคือ หากความเสี่ยงในตลาดสินเชื่อรถยนต์และรถจักรยานยนต์เพิ่มขึ้น เป็นไปได้ที่ธนาคารจะปรับลดการขยายการให้สินเชื่อรถยนต์และรถจักรยานยนต์ลง ในขณะที่สินเชื่อเพื่อการจัดหาที่อยู่อาศัย และสินเชื่อเพื่อการใช้จ่ายส่วนบุคคลอื่นๆ ไม่พบความสัมพันธ์กับอัตราส่วนเงินให้สินเชื่อที่ไม่ก่อให้เกิดรายได้

สำหรับปัจจัยอัตราเงินเฟ้อที่หนึ่งสะท้อนถึงระดับผลตอบแทนของธนาคาร พบว่า เมื่อพิจารณาปริมาณสินเชื่ออุปโภคบริโภคส่วนบุคคลเป็นรายประเภท ทุกประเภทของสินเชื่อส่วนบุคคลจะมีความสัมพันธ์เชิงดูลยภาพระยะยาวกับอัตราเงินเฟ้อในทิศทางตรงข้ามกัน อาจเนื่องมาจากการที่อัตราเงินเฟ้อเพิ่มขึ้นกระทบต่อการคาดหวังผลตอบแทนในอนาคตของธนาคาร (Zulkhabria 2013) ส่งผลให้ระดับผลตอบแทนที่ธนาคารจะได้รับมีความผันผวน ซึ่งสะท้อนความไม่แน่นอนของผลตอบแทนที่เกิดขึ้นที่ธนาคารจะได้รับ ธนาคารจึงอาจตัดสินใจชะลอการขยายตัวของการให้สินเชื่อส่วนบุคคลลง

นอกจากนี้ สำหรับปริมาณสินเชื่อเพื่อการจัดหาที่อยู่อาศัย ดัชนีราคาที่อยู่อาศัยที่สะท้อนถึงระดับราคาอสังหาริมทรัพย์ รวมถึงสะท้อนถึงความมั่งคั่งของผู้กู้ซึ่งถือว่าเป็นสิ่งสำคัญในการตัดสินใจในพฤติกรรมการให้สินเชื่อเพื่อการจัดหาที่อยู่อาศัยของธนาคาร แสดงให้เห็นว่าเป็นปัจจัยที่ธนาคารให้ความสำคัญในการพิจารณาขยายการให้สินเชื่อเพื่อการจัดหาที่อยู่อาศัยเช่นกัน จากผลการศึกษาที่พบความสัมพันธ์อย่างมีนัยสำคัญ โดยมีทิศทางความสัมพันธ์เป็นไปในทิศทางเดียวกัน รวมถึงยังพบความสัมพันธ์อย่างมีนัยสำคัญของการให้สินเชื่ออุปโภคบริโภคส่วนบุคคลรวมกับดัชนีราคาที่อยู่อาศัยด้วย

สำหรับการพิจารณาถึงการดำเนินนโยบายการเงินของธนาคารแห่งประเทศไทยที่ในการศึกษานี้ได้นำอัตราดอกเบี้ยนโยบายมาเป็นตัวแทน พบว่า ปริมาณปล่อยสินเชื่ออุปโภคบริโภคส่วนบุคคลรวม และปริมาณสินเชื่อเพื่อการจัดหาที่อยู่อาศัยมีความสัมพันธ์เชิงดูลยภาพในระยะยาวในทิศทางตรงกันข้ามอย่างมีนัยสำคัญกับอัตราดอกเบี้ยนโยบาย กล่าวคือ หากธนาคารแห่งประเทศไทยมีการดำเนินนโยบายการเงินแบบหดตัว โดยการปรับเพิ่มอัตราดอกเบี้ยนโยบายขึ้น มีแนวโน้มที่ธนาคารพาณิชย์จะลดการขยายตัวของการให้สินเชื่อส่วนบุคคลโดยรวม และสินเชื่อเพื่อการจัดหาที่อยู่อาศัยลง หมายความว่า การดำเนินนโยบายการเงินอาจสามารถส่งผ่านมายังช่องทางของการให้สินเชื่อส่วนบุคคลด้วย แต่เฉพาะกับสินเชื่อเพื่อการจัดหาที่อยู่อาศัยเท่านั้น สำหรับสินเชื่อเพื่อซื้อหรือเช่าซื้อ

รถยนต์และรถจักรยานยนต์ และสินเชื่อเพื่อการใช้จ่ายส่วนบุคคลอื่นๆ ไม่พบความสัมพันธ์อย่างมีนัยสำคัญกับอัตราดอกเบี้ยนโยบาย

ในส่วนของอัตราส่วนเงินให้สินเชื่อต่อเงินฝากที่ถูกนำมาพิจารณาเพื่อสะท้อนถึงนโยบายและแนวทางในการให้สินเชื่อของธนาคารพาณิชย์ในช่วงเวลานั้นๆ พบว่าเป็นปัจจัยที่มีความสัมพันธ์เชิงคุณภาพกับปริมาณสินเชื่อส่วนบุคคลทุกประเภทอย่างมีนัยสำคัญ และมีทิศทางความสัมพันธ์เป็นไปในทิศทางเดียวกันคือ ทิศทางบวก กล่าวคือ หากธนาคารพาณิชย์มีนโยบายในการสนับสนุนการขยายการให้สินเชื่อหรือมีแนวโน้มที่จะขยายการให้สินเชื่อในไตรมาสก่อนหน้า ในไตรมาสถัดมาก็จะมีแนวโน้มที่ธนาคารพาณิชย์จะขยายการให้สินเชื่อในส่วนของสินเชื่อส่วนบุคคลทุกประเภทด้วย ทั้งสินเชื่อเพื่อการจัดหาที่อยู่อาศัย สินเชื่อเพื่อซื้อหรือเช่าซื้อรถยนต์และรถจักรยานยนต์ และสินเชื่อเพื่อการใช้จ่ายส่วนบุคคลอื่นๆ

สำหรับปัจจัยสุดท้ายสะท้อนสถานภาพทางการเงินและความสามารถในการให้สินเชื่อของธนาคารดังเช่น อัตราส่วนเงินกองทุนต่อสินทรัพย์เสี่ยง พบว่า มีความสัมพันธ์ในระยะยาวกับเฉพาะปริมาณสินเชื่ออุปโภคบริโภคส่วนบุคคลรวม และสินเชื่อเพื่อการจัดหาที่อยู่อาศัย กล่าวคือ หากธนาคารมีการบริหารจัดการเป็นไปอย่างดี มีสถานภาพทางการเงินที่เข้มแข็ง เป็นไปได้ที่ธนาคารพาณิชย์จะขยายการให้สินเชื่อเพื่อการจัดหาที่อยู่อาศัยเพิ่มขึ้น รวมถึงสินเชื่ออุปโภคบริโภคส่วนบุคคลโดยรวม

สำหรับนโยบายรัฐบาลที่น่าจะมีผลกระทบกับปริมาณสินเชื่อเพื่ออุปโภคบริโภคส่วนบุคคลดังเช่นนโยบายรถยนต์คันแรกที่มีการดำเนินการตั้งแต่ไตรมาส 3 ปี 2554 จนถึงไตรมาส 4 ปี 2555 ทางผู้ศึกษาได้นำมาร่วมพิจารณา แต่ไม่พบความสัมพันธ์อย่างมีนัยสำคัญ หมายความว่า นโยบายที่ถูกดำเนินออกมา ธนาคารพาณิชย์ไม่ได้ตอบสนองต่อนโยบายโดยการเพิ่มปริมาณการให้สินเชื่อรถยนต์และรถจักรยานยนต์อย่างมีนัยสำคัญ

5.2 ข้อเสนอแนะเชิงนโยบาย

จากผลการศึกษาชี้ให้เห็นว่า นโยบายการเงินแบบดั้งเดิมโดยใช้เครื่องมืออัตราดอกเบี้ยนโยบาย สามารถเกิดผลต่อสินเชื่อเพื่ออุปโภคบริโภคส่วนบุคคลรวม และสินเชื่อเพื่อการจัดหาที่อยู่อาศัยเท่านั้น แต่สำหรับสินเชื่อเพื่อซื้อหรือเช่าซื้อรถยนต์และรถจักรยานยนต์ และสินเชื่อเพื่อการใช้จ่ายส่วนบุคคลอื่นๆ เครื่องมืออัตราดอกเบี้ยนโยบายไม่พบความสัมพันธ์ในระยะยาวอย่างมีนัยสำคัญ การดำเนินนโยบายการเงินที่ออกมา จึงอาจไม่สามารถจัดการกับความไม่มีเสถียรภาพได้ หากสาเหตุปัญหาเกิดขึ้นมาจากการปล่อยสินเชื่อรถ และสินเชื่อเงินสดและบัตรเครดิต

ทั้งนี้ ผลการศึกษา ยังแสดงให้เห็นว่า ปัจจัยที่กำหนดปริมาณสินเชื่ออุปโภคบริโภคส่วนบุคคล ทั้งโดยภาพรวม และรายประเภทของธนาคารพาณิชย์ ซึ่งถือว่าเป็นอัตราส่วนทางการเงินที่สำคัญต่อการขยายตัวของสินเชื่อส่วนบุคคลในทุกประเภทหลักคือ อัตราส่วนเงินให้สินเชื่อต่อเงินฝาก หากธนาคารแห่งประเทศไทยต้องการจะจัดการเกี่ยวกับการขยายตัวของสินเชื่อส่วนบุคคล อัตราส่วนเงินให้สินเชื่อต่อเงินฝาก อาจสามารถนำมาใช้เป็นเครื่องมือ Macroprudential หนึ่งในการจัดการได้ รวมถึงในการจัดการภาคสินเชื่อรถยนต์และรถจักรยานยนต์ และสินเชื่อเพื่อการใช้จ่ายส่วนบุคคลอื่นๆ ที่การดำเนินนโยบายการเงินแบบดั้งเดิมผ่านการใช้เครื่องมืออัตราดอกเบี้ยนโยบายอาจไม่เพียงพอ

นอกจากนี้ ผู้เกี่ยวข้องในการกำหนดนโยบายควรให้ความสนใจแก่การปล่อยสินเชื่อเพื่อการจัดหาที่อยู่อาศัย และการปล่อยสินเชื่อเพื่อการใช้จ่ายส่วนบุคคลอื่นๆ ที่ไม่พบความสัมพันธ์กับปัจจัยที่สะท้อนถึงความเสี่ยงผิดชำระหนี้ในตลาดดังเช่นอัตราส่วนเงินให้สินเชื่อที่ไม่ก่อให้เกิดรายได้ แต่สำหรับสินเชื่อเพื่อการจัดหาที่อยู่อาศัย พบถึงความสัมพันธ์กับการขยายตัวของระดับราคาที่อยู่อาศัย กล่าวคือหากราคาที่อยู่อาศัยมีแนวโน้มเพิ่มขึ้น ธนาคารพาณิชย์มีแนวโน้มที่จะขยายการให้สินเชื่อเพื่อการจัดหาที่อยู่อาศัยเพิ่มมากขึ้น เมื่อปัจจัยอื่นๆ คงที่ แต่หากความเสี่ยงในการผิดชำระหนี้ในตลาดสินเชื่อเพื่อการจัดหาที่อยู่อาศัยเพิ่มขึ้น ธนาคารพาณิชย์มีความเป็นไปได้ที่จะละเลย ซึ่งผลการศึกษาชี้ให้เห็นถึงช่องทางที่อาจนำไปสู่การเกิดปัญหาในอนาคตได้ โดยเครื่องมือที่อาจสามารถจัดการกับตลาดสินเชื่อเพื่อการจัดหาที่อยู่อาศัยนี้ได้สามารถดำเนินการใช้เครื่องมือ Macroprudential โดยผ่านการกำหนดอัตราส่วนเงินกองทุนต่อสินทรัพย์เสี่ยง หรืออัตราส่วนเงินให้สินเชื่อต่อเงินฝาก ร่วมกับการดำเนินนโยบายการเงินแบบดั้งเดิม โดยใช้เครื่องมืออัตราดอกเบี้ยนโยบาย รวมถึงในการคาดการณ์หรือเฝ้าระวังตลาดนี้ สามารถวิเคราะห์แนวโน้มที่จะเป็นของตลาดได้จากการขยายตัวของดัชนีราคาที่อยู่อาศัย

5.3 ข้อจำกัดและข้อเสนอแนะ

ในการศึกษาครั้งนี้มีข้อจำกัดในการศึกษาในด้านจำนวนข้อมูลที่ใช้ในการศึกษาซึ่งมีจำนวนเพียง 66 ข้อมูลสำหรับการศึกษาการให้สินเชื่อเพื่ออุปโภคบริโภคส่วนบุคคลรวม และ 46 ข้อมูลสำหรับการศึกษาการให้สินเชื่อเพื่ออุปโภคบริโภคส่วนบุคคลรายประเภท เนื่องมาจากการจัดเก็บข้อมูลเกี่ยวกับสินเชื่อที่ไม่ก่อให้เกิดรายได้ที่ได้ถูกแยกเป็นรายประเภท การศึกษาในอนาคตที่มีข้อมูลเป็นช่วงเวลายาวนานขึ้น จะนำมาซึ่งผลการศึกษาที่สะท้อนถึงความเป็นจริงได้ดียิ่งขึ้น

จากข้อจำกัดในจำนวนข้อมูลข้างต้น นำมาซึ่งข้อจำกัดถัดมาถึงวิธีในการศึกษาเกี่ยวกับช่องทางการส่งผ่านนโยบายการเงิน ซึ่งหากมีจำนวนข้อมูลที่มีระยะเวลายาวนานมากขึ้น หรือมีความถี่

ของข้อมูลมากขึ้น เช่น ความถี่เป็นรายเดือน การศึกษาโดยใช้ System equations อาทิ Vector Autoregression Model (VAR) จะสามารถแสดงให้เห็นอีกมุมมองหรืออีกมิติหนึ่งของผลของการดำเนินนโยบายการเงินแบบไม่คาดคิดได้ โดยพิจารณาถึงปัจจัยต่างๆ อย่างเป็นพลวัต

นอกจากนี้ ยังมีข้อจำกัดในความละเอียดของข้อมูลเป็นอีกข้อจำกัดหนึ่งในการศึกษาครั้งนี้ กล่าวคือ หากข้อมูลสามารถแบ่งแยกได้เป็นรายธนาคาร หรือแบ่งแยกตามขนาดของธนาคารขนาดใหญ่และขนาดเล็กได้ จะทำให้การศึกษาเกี่ยวกับการให้สินเชื่อส่วนบุคคลมีความชัดเจนมากยิ่งขึ้น เนื่องจากพฤติกรรมการตัดสินใจของธนาคารขนาดใหญ่และขนาดเล็กมักจะมี ความแตกต่างกัน ซึ่งนำไปสู่องค์ความรู้สำหรับสนับสนุนการดำเนินนโยบายที่ออกมาจะมีประสิทธิภาพเพิ่มขึ้นด้วยเช่นกัน

รายการอ้างอิง

Cucinelli, D. (2015). "The impact of non-performing loans on bank lending behavior: Evidence from the Italian banking sector." Eurasian Journal of Business and Economics **8**: 13.

Disyatat, P. (2010). The bank lending channel revisited. M. a. E. Department. BIS Working Papers, Bank for International Settlements.

Economics, T. (2560). "Thailand inflation rate." Retrieved 13 February, 2560, from <http://www.tradingeconomics.com/thailand/inflation-cpi>.

Ehrmann, M., et al. (2003). The Effects of Monetary Policy in the Euro Area. Oxford Academic, Oxford University. **19**: 15.

Gambacorta, L. and P. E. Mistruli (2003). Bank capital and lending behavior: Empirical evidence for Italy. R. Department, Bank for International Settlements: 42.

Hott, C. (2011). "Lending behavior and real estate prices." Journal of Banking & Finance **35**(9): 14.

Jimenez, G., et al. (2010). Credit supply and monetary policy: identifying the bank balance-sheet channel with loan applications, The European Central Bank (ECB).

Kishan, R. P. and T. P. Opiela (2000). "Bank size, bank capital, and the bank lending channel." Journal of Money, Credit and Banking **32**: 21.

Kohlscheen, E. and K. Miyajima (2015). The transmission of monetary policy in EMES in a changing financial environment: a longitudinal analysis. BIS Working Papers, Bank for international settlements.

Nasha Ananchotikul and Dulani Seneviratne (2015). Monetary policy transmission in emerging Asia: the role of banks and the effects of financial globalization. A. a. Pacific. IMF Working Paper, International Monetary Fund.

Reyes, N. R., et al. (2013). "Bank lending, risk taking, and the transmission of monetary policy: new evidence for an emerging economy." Macroeconomics and Finance in Emerging Market Economies **8**: 14.

Shimizu, K. (2006). "How can we effectively resolve the financial crisis: Empirical evidence on the bank rehabilitation plan of the Japanese government." Pacific-Basin finance journal **14**: 16.

Tracey, M. (2011). The impact of non-performing loans on loan growth: an econometric case study of Jamaica and Trinidad and Tobago, Bank of Jamaica.

Valencia, F. (2013). Aggregate uncertainty and the supply of credit. IMF working paper, International Monetary Fund (IMF): 25.

Van Pham, D. S. D. (2015). "The determinants of Vietnamese banks' lending behavior: A theoretical model and empirical evidence." Journal of Economic Studies **42**(5): 17.

Zulhibria, M. (2013). "Bank-characteristics, lending channel and monetary policy in emerging markets: bank-level evidence from Malaysia." Applied Financial Economics **23**: 16.

ณัฐภัทร พุทธอำรี (2555). ผลกระทบของอัตราส่วนเงินกองทุนต่อสินทรัพย์เสี่ยงต่อดุลยภาพในตลาดสินเชื่อ, Bank of Thailand.

ธนาคารแห่งประเทศไทย (2546). ยอดคงค้างเงินให้สินเชื่อแยกตามประเภทธุรกิจของธนาคารพาณิชย์ทั้งระบบ (รวมทุกสำนักงานในประเทศ 2540-2546). **2559**.

ธนาคารแห่งประเทศไทย (2547). อัตราดอกเบี้ยในตลาดเงิน (2521-2547)

ธนาคารแห่งประเทศไทย (2551). เงินให้สินเชื่อ เงินฝาก และอัตราส่วนเงินให้สินเชื่อต่อเงินฝากของธนาคารพาณิชย์ (2536-2546). เว็บไซต์ธนาคารแห่งประเทศไทย, ธนาคารแห่งประเทศไทย. 2560.

ธนาคารแห่งประเทศไทย (2551). เงินให้สินเชื่อ เงินฝาก และอัตราส่วนเงินให้สินเชื่อต่อเงินฝากของธนาคารพาณิชย์ (2547-2549). เว็บไซต์ธนาคารแห่งประเทศไทย, ธนาคารแห่งประเทศไทย.

ธนาคารแห่งประเทศไทย (2555). ยอดคงค้างเงินให้สินเชื่อรวมและยอดคงค้างเงินให้สินเชื่อแก่ธุรกิจขนาดกลางและขนาดย่อมแยกตามประเภทธุรกิจของธนาคารพาณิชย์ทั้งระบบ (2546 - 2555). 2559.

ธนาคารแห่งประเทศไทย (2555). อัตราส่วนสำคัญของธนาคารพาณิชย์ไทยเฉลี่ย (Peer Group). เว็บไซต์ธนาคารแห่งประเทศไทย, ธนาคารแห่งประเทศไทย. 2560.

ธนาคารแห่งประเทศไทย (2558). ดัชนีราคาที่อยู่อาศัย, ธนาคารแห่งประเทศไทย.

ธนาคารแห่งประเทศไทย (2559). ยอดคงค้างเงินให้สินเชื่อรวมและยอดคงค้างเงินให้สินเชื่อแก่ธุรกิจขนาดกลางและขนาดย่อมแยกตามประเภทธุรกิจของธนาคารพาณิชย์ทั้งระบบ. 2559.

ธนาคารแห่งประเทศไทย (2559). อัตราส่วนสำคัญของธนาคารพาณิชย์ไทยเฉลี่ย (Peer Group). เว็บไซต์ธนาคารแห่งประเทศไทย, ธนาคารแห่งประเทศไทย. 2560.

ธนาคารแห่งประเทศไทย (2560). เงินให้สินเชื่อ เงินฝาก และอัตราส่วนเงินให้สินเชื่อต่อเงินฝากของธนาคารพาณิชย์. เว็บไซต์ธนาคารแห่งประเทศไทย, ธนาคารแห่งประเทศไทย. 2560.

ธนาคารแห่งประเทศไทย (2560). ดัชนีราคาที่อยู่อาศัยจากฐานข้อมูลสินเชื่อธนาคารพาณิชย์, ธนาคารแห่งประเทศไทย.

ธนาคารแห่งประเทศไทย (2560). อัตราดอกเบี้ยในตลาดเงิน (2548-ปัจจุบัน). 2560.

ปานิศาร์ เจษฎาอรรรถพล (2552). ประสิทธิภาพของการดำเนินนโยบายการเงินผ่านช่องทางสินเชื่อภายใต้สภาวะการณ์ตั้งตัวของตลาดทุน. เศรษฐศาสตร์. จุฬาลงกรณ์มหาวิทยาลัย, จุฬาลงกรณ์มหาวิทยาลัย. ปริญาเศรษฐศาสตร์มหาบัณฑิต.

วศิน ศิวสฤทธ์ (2553). การปฏิรูประบบธนาคารพาณิชย์หลังวิกฤตการณ์การเงินไทย 2540: บทวิเคราะห์ในมุมมองเศรษฐศาสตร์, คณะเศรษฐศาสตร์ มหาวิทยาลัยธรรมศาสตร์.

สมพร ริมพะสุต (2538). การศึกษาทางเศรษฐมิติว่าด้วยการปันส่วนสินเชื่อในระบบธนาคารพาณิชย์ไทย. เศรษฐศาสตร์. จุฬาลงกรณ์มหาวิทยาลัย, จุฬาลงกรณ์มหาวิทยาลัย. ปริญาเศรษฐศาสตร์มหาบัณฑิต.

สำนักงานคณะกรรมการพัฒนาเศรษฐกิจและสังคมแห่งชาติ (2560). "ภาวะเศรษฐกิจประเทศรายไตรมาส." Retrieved 13 February, 2560, from http://www.nesdb.go.th/main.php?filename=qgdp_page.

ภาคผนวก

จุฬาลงกรณ์มหาวิทยาลัย
CHULALONGKORN UNIVERSITY

ภาคผนวก ก

ผลการทดสอบเมื่อเพิ่มอัตราดอกเบี้ยเงินกู้ในการศึกษา

- ผลการทดสอบเมื่อเพิ่มอัตราดอกเบี้ยเงินกู้ของการขยายตัวการให้สินเชื่อเพื่ออุปโภคบริโภคส่วนบุคคลรวม

สมการที่	ln(CONSUMER _t)		
	(1)	(2)	(3)
<i>CAPITAL</i> _{t-1}	0.0257*** (0.0090)	0.042468*** (0.009388)	0.020578** (0.010077)
<i>LOANTODEP</i> _{t-1}	0.0058*** (0.0009)	0.006575*** (0.000946)	0.005281*** (0.000995)
<i>CNPL</i> _{t-1}	-0.0147*** (0.0024)	-0.008824*** (0.002236)	-0.016901*** (0.003045)
ln(<i>GDP</i> _t)	0.7102*** (0.1758)	0.695724*** (0.190383)	0.725827*** (0.175967)
ln(<i>HINDEX</i> _t)	1.3963*** (0.1168)	1.564146*** (0.137847)	1.310026*** (0.139386)
<i>INFLATION</i> _t	-0.004967 (0.004341)		-0.003053 (0.004651)
<i>LENDINGR</i> _t		-0.031923** (0.012066)	0.022562 (0.019998)
<i>POLICY</i> _t	-0.0308*** (0.0091)		-0.046039*** (0.016297)
Constant	-4.1168* (2.0722)	-4.986689** (2.204962)	-3.886952* (2.077183)
Observations	65	65	65
R-squared	0.9922	0.990185	0.992369

หมายเหตุ : สมการที่ (1) พิจารณาเฉพาะอัตราดอกเบี้ยนโยบาย

สมการที่ (2) พิจารณาเฉพาะอัตราดอกเบี้ยเงินกู้รายย่อยขั้นต่ำที่สุด

สมการที่ (3) พิจารณาทั้งอัตราดอกเบี้ยนโยบายและอัตราดอกเบี้ยเงินกู้

- ผลการทดสอบเมื่อเพิ่มอัตราดอกเบี้ยเงินกู้ของการขยายตัวการให้สินเชื่อเพื่ออุปโภคบริโภคส่วนบุคคลเพื่อการจัดหาที่อยู่อาศัย

สมการที่	ln(DWELLING _t)		
	(1)	(2)	(3)
<i>CAPITAL</i> _{t-1}	0.0561*** (0.0089)	0.059331*** (0.010475)	0.057203*** (0.008958)
<i>LOANTODEP</i> _{t-1}	0.0046*** (0.0008)	0.003015*** (0.000916)	0.005073*** (0.000938)
<i>DNPL</i> _{t-1}	-0.0009 (0.0060)	-0.019587** (0.007486)	0.007776 (0.010227)
ln(<i>GDP</i> _t)	0.268914** (0.1302)	0.149437 (0.147711)	0.284066** (0.130826)
ln(<i>HINDEX</i> _t)	1.2627*** (0.0751)	1.554330*** (0.092650)	1.132415*** (0.145811)
<i>INFLATION</i> _t	-0.0066** (0.0029)		-0.005702* (0.002984)
<i>LENDINGR</i> _t		-0.067324*** (0.013324)	0.040503 (0.038875)
<i>POLICY</i> _t	-0.0314*** (0.0069)		-0.052474** (0.021387)
Constant	1.9353 (1.5887)	2.749698 (1.812131)	2.036432 (1.589896)
Observations	46	46	46
R-squared	0.9911	0.987433	0.991329

หมายเหตุ : สมการที่ (1) พิจารณาเฉพาะอัตราดอกเบี้ยนโยบาย

สมการที่ (2) พิจารณาเฉพาะอัตราดอกเบี้ยเงินกู้รายย่อยขั้นต่ำที่สุด

สมการที่ (3) พิจารณาทั้งอัตราดอกเบี้ยนโยบายและอัตราดอกเบี้ยเงินกู้

- ผลการทดสอบเมื่อเพิ่มอัตราดอกเบี้ยเงินกู้ของการขยายตัวการให้สินเชื่อเพื่ออุปโภคบริโภคส่วนบุคคลเพื่อซื้อหรือเช่าซื้อรถยนต์และรถจักรยานยนต์

สมการที่	ln(VEHICLE _t)		
	(1)	(2)	(3)
CAPITAL _{t-1}	0.0291 (0.0501)	0.098963** (0.044635)	0.055605** (0.026495)
LOANTODEP _{t-1}	0.0134*** (0.0037)	0.015983*** (0.003119)	0.008185*** (0.002029)
VNPL _{t-1}	-0.1829*** (0.0646)	-0.113524** (0.050914)	-0.279632** (0.035346)
ln(GDP _t)	3.1911*** (0.4391)	2.189708*** (0.507938)	0.476261 (0.356207)
INFLATION _t	-0.0434*** (0.0149)	0.123571** (0.057989)	0.001161 (0.008996)
LENDINGR _t		0.169458*** (0.056351)	0.546140*** (0.054540)
POLICY _t	-0.0286 (0.0499)		-0.376961*** (0.043573)
Constant	-36.4420*** (5.8763)	-24.71751*** (6.576082)	0.821665*** (4.838102)
Observations	46	46	46
R-squared	0.9539	0.962454	0.987579

หมายเหตุ : สมการที่ (1) พิจารณาเฉพาะอัตราดอกเบี้ยนโยบาย

สมการที่ (2) พิจารณาเฉพาะอัตราดอกเบี้ยเงินกู้รายย่อยขั้นต่ำที่สุด

สมการที่ (3) พิจารณาทั้งอัตราดอกเบี้ยนโยบายและอัตราดอกเบี้ยเงินกู้

- ผลการทดสอบเมื่อเพิ่มอัตราดอกเบี้ยเงินกู้ของการขยายตัวการให้สินเชื่อเพื่ออุปโภคบริโภคส่วนบุคคลเพื่อการใช้จ่ายส่วนบุคคลอื่นๆ

สมการที่	ln(OTHER _t)		
	(1)	(2)	(3)
CAPITAL _{t-1}	-0.0343 (0.0369)	0.005967 (0.032857)	-0.009087 (0.025242)
LOANTODEP _{t-1}	0.0082** (0.0039)	0.012004*** (0.003434)	0.010336*** (0.002641)
ONPL _{t-1}	0.0396 (0.0264)	0.069867*** (0.024388)	0.076228*** (0.018657)
ln(GDP _t)	3.2310 (0.3571)	2.685306*** (0.357981)	1.690348*** (0.331336)
INFLATION _t	-0.0332*** (0.0116)	-0.037038*** (0.008856)	-0.008162 (0.008676)
LENDINGR _t		0.125697*** (0.038740)	0.347386*** (0.051158)
POLICY _t	0.0082 (0.0303)		-0.188240 (0.035445)
Constant	-34.5121*** (5.1176)	-28.61210*** (4.841588)	-14.99305*** (4.498599)
Observations	45	45	45
R-squared	0.8882	0.912310	0.950240

หมายเหตุ : สมการที่ (1) พิจารณาเฉพาะอัตราดอกเบี้ยนโยบาย

สมการที่ (2) พิจารณาเฉพาะอัตราดอกเบี้ยเงินกู้รายย่อยขั้นต่ำที่สุด

สมการที่ (3) พิจารณาทั้งอัตราดอกเบี้ยนโยบายและอัตราดอกเบี้ยเงินกู้

ภาคผนวก ข

ผลการทดสอบความนิ่งของปัจจัยที่นำมาศึกษา

จุฬาลงกรณ์มหาวิทยาลัย
CHULALONGKORN UNIVERSITY

- ผลการทดสอบความนิ่งของปริมาณสินเชื่อเพื่ออุปโภคบริโภคส่วนบุคคลรวม

Null Hypothesis: D(RTOTAL) has a unit root
 Exogenous: Constant
 Lag Length: 0 (Automatic - based on SIC, maxlag=10)

	t-Statistic	Prob.*
Augmented Dickey-Fuller test statistic	-6.749635	0.0000
Test critical values:		
1% level	-3.538362	
5% level	-2.908420	
10% level	-2.591799	

*MacKinnon (1996) one-sided p-values.

Augmented Dickey-Fuller Test Equation
 Dependent Variable: D(RTOTAL,2)
 Method: Least Squares
 Date: 02/27/17 Time: 13:51
 Sample (adjusted): 3 65
 Included observations: 63 after adjustments

Variable	Coefficient	Std. Error	t-Statistic	Prob.
D(RTOTAL(-1))	-0.847184	0.125515	-6.749635	0.0000
C	29851.30	6015.632	4.962287	0.0000
R-squared	0.427539	Mean dependent var		466.9525
Adjusted R-squared	0.418155	S.D. dependent var		43199.00
S.E. of regression	32951.67	Akaike info criterion		23.67470
Sum squared resid	6.62E+10	Schwarz criterion		23.74274
Log likelihood	-743.7531	Hannan-Quinn criter.		23.70146
F-statistic	45.55757	Durbin-Watson stat		2.002035
Prob(F-statistic)	0.000000			

- ผลการทดสอบความนิ่งของปริมาณสินเชื่อเพื่อการจัดหาที่อยู่อาศัย

Null Hypothesis: D(RDWELLING) has a unit root

Exogenous: Constant

Lag Length: 0 (Automatic - based on SIC, maxlag=10)

	t-Statistic	Prob.*
Augmented Dickey-Fuller test statistic	-5.497056	0.0000
Test critical values:		
1% level	-3.538362	
5% level	-2.908420	
10% level	-2.591799	

*MacKinnon (1996) one-sided p-values.

Augmented Dickey-Fuller Test Equation

Dependent Variable: D(RDWELLING,2)

Method: Least Squares

Date: 02/27/17 Time: 13:51

Sample (adjusted): 3 65

Included observations: 63 after adjustments

Variable	Coefficient	Std. Error	t-Statistic	Prob.
D(RDWELLING(-1))	-0.646978	0.117695	-5.497056	0.0000
C	10281.67	2527.048	4.068648	0.0001
R-squared	0.331270	Mean dependent var		238.9635
Adjusted R-squared	0.320307	S.D. dependent var		16809.09
S.E. of regression	13858.00	Akaike info criterion		21.94234
Sum squared resid	1.17E+10	Schwarz criterion		22.01038
Log likelihood	-689.1838	Hannan-Quinn criter.		21.96910
F-statistic	30.21763	Durbin-Watson stat		1.939093
Prob(F-statistic)	0.000001			

- ผลการทดสอบความนิ่งของปริมาณสินเชื่อเพื่อซื้อหรือเช่าซื้อรถยนต์และรถจักรยานยนต์

Null Hypothesis: D(RVEHICLE) has a unit root
 Exogenous: Constant
 Lag Length: 0 (Automatic - based on SIC, maxlag=10)

	t-Statistic	Prob.*
Augmented Dickey-Fuller test statistic	-3.315884	0.0193
Test critical values:		
1% level	-3.568308	
5% level	-2.921175	
10% level	-2.598551	

*MacKinnon (1996) one-sided p-values.

Augmented Dickey-Fuller Test Equation
 Dependent Variable: D(RVEHICLE,2)
 Method: Least Squares
 Date: 02/27/17 Time: 13:51
 Sample (adjusted): 16 65
 Included observations: 50 after adjustments

Variable	Coefficient	Std. Error	t-Statistic	Prob.
D(RVEHICLE(-1))	-0.370905	0.111857	-3.315884	0.0017
C	4579.670	2201.491	2.080258	0.0429
R-squared	0.186373	Mean dependent var		39.12137
Adjusted R-squared	0.169422	S.D. dependent var		13374.64
S.E. of regression	12189.12	Akaike info criterion		21.69365
Sum squared resid	7.13E+09	Schwarz criterion		21.77013
Log likelihood	-540.3413	Hannan-Quinn criter.		21.72278
F-statistic	10.99508	Durbin-Watson stat		1.950828
Prob(F-statistic)	0.001746			

- ผลการทดสอบความนิ่งของปริมาณสินเชื่อเพื่อการใช้จ่ายส่วนบุคคลอื่นๆ

Null Hypothesis: D(ROTHERS,2) has a unit root

Exogenous: Constant

Lag Length: 2 (Automatic - based on SIC, maxlag=10)

	t-Statistic	Prob.*
Augmented Dickey-Fuller test statistic	-13.66785	0.0000
Test critical values:		
1% level	-3.577723	
5% level	-2.925169	
10% level	-2.600658	

*MacKinnon (1996) one-sided p-values.

Augmented Dickey-Fuller Test Equation

Dependent Variable: D(ROTHERS,3)

Method: Least Squares

Date: 03/06/17 Time: 19:43

Sample (adjusted): 19 65

Included observations: 47 after adjustments

Variable	Coefficient	Std. Error	t-Statistic	Prob.
D(ROTHERS(-1),2)	-3.428808	0.250867	-13.66785	0.0000
D(ROTHERS(-1),3)	1.544690	0.184960	8.351502	0.0000
D(ROTHERS(-2),3)	0.742172	0.097483	7.613373	0.0000
C	715.8626	1904.743	0.375832	0.7089
R-squared	0.902525	Mean dependent var		-368.6103
Adjusted R-squared	0.895725	S.D. dependent var		40413.55
S.E. of regression	13050.21	Akaike info criterion		21.87226
Sum squared resid	7.32E+09	Schwarz criterion		22.02972
Log likelihood	-509.9981	Hannan-Quinn criter.		21.93151
F-statistic	132.7135	Durbin-Watson stat		2.189237
Prob(F-statistic)	0.000000			

- ผลการทดสอบความนิ่งของผลผลิตมวลรวมประชาชาติที่แท้จริง

Null Hypothesis: D(RGDP) has a unit root

Exogenous: Constant

Lag Length: 6 (Automatic - based on SIC, maxlag=10)

	t-Statistic	Prob.*
Augmented Dickey-Fuller test statistic	-5.283341	0.0000
Test critical values:		
1% level	-3.550396	
5% level	-2.913549	
10% level	-2.594521	

*MacKinnon (1996) one-sided p-values.

Augmented Dickey-Fuller Test Equation

Dependent Variable: D(RGDP,2)

Method: Least Squares

Date: 02/27/17 Time: 13:41

Sample (adjusted): 9 65

Included observations: 57 after adjustments

Variable	Coefficient	Std. Error	t-Statistic	Prob.
D(RGDP(-1))	-3.232738	0.611874	-5.283341	0.0000
D(RGDP(-1),2)	1.824525	0.551318	3.309385	0.0018
D(RGDP(-2),2)	1.324304	0.496464	2.667474	0.0103
D(RGDP(-3),2)	0.975826	0.428401	2.277831	0.0271
D(RGDP(-4),2)	1.042198	0.318218	3.275107	0.0019
D(RGDP(-5),2)	0.778203	0.223189	3.486741	0.0010
D(RGDP(-6),2)	0.339742	0.138872	2.446437	0.0181
C	58013.72	12651.05	4.585683	0.0000
R-squared	0.910168	Mean dependent var		-33.77193
Adjusted R-squared	0.897334	S.D. dependent var		146056.2
S.E. of regression	46798.56	Akaike info criterion		24.47456
Sum squared resid	1.07E+11	Schwarz criterion		24.76131
Log likelihood	-689.5250	Hannan-Quinn criter.		24.58600
F-statistic	70.92288	Durbin-Watson stat		1.983282
Prob(F-statistic)	0.000000			

- ผลการทดสอบความนิ่งของอัตราเงินเฟ้อ

Null Hypothesis: D(INFLATION) has a unit root
 Exogenous: Constant
 Lag Length: 3 (Automatic - based on SIC, maxlag=10)

	t-Statistic	Prob.*
Augmented Dickey-Fuller test statistic	-7.377010	0.0000
Test critical values:		
1% level	-3.544063	
5% level	-2.910860	
10% level	-2.593090	

*MacKinnon (1996) one-sided p-values.

Augmented Dickey-Fuller Test Equation
 Dependent Variable: D(INFLATION,2)
 Method: Least Squares
 Date: 02/27/17 Time: 13:41
 Sample (adjusted): 6 65
 Included observations: 60 after adjustments

Variable	Coefficient	Std. Error	t-Statistic	Prob.
D(INFLATION(-1))	-1.660304	0.225065	-7.377010	0.0000
D(INFLATION(-1),2)	0.742470	0.183023	4.056695	0.0002
D(INFLATION(-2),2)	0.602767	0.150923	3.993858	0.0002
D(INFLATION(-3),2)	0.477363	0.117440	4.064727	0.0002
C	-0.050140	0.167881	-0.298663	0.7663
R-squared	0.574039	Mean dependent var		0.014167
Adjusted R-squared	0.543060	S.D. dependent var		1.920717
S.E. of regression	1.298354	Akaike info criterion		3.439727
Sum squared resid	92.71476	Schwarz criterion		3.614256
Log likelihood	-98.19181	Hannan-Quinn criter.		3.507995
F-statistic	18.52993	Durbin-Watson stat		2.040290
Prob(F-statistic)	0.000000			

- ผลการทดสอบความนิ่งของอัตราส่วนเงินให้สินเชื่อที่ไม่ก่อให้เกิดรายได้ของสินเชื่อเพื่อ
อุปโภคบริโภคส่วนบุคคลรวม

Null Hypothesis: D(CNPLRATIO) has a unit root
Exogenous: Constant, Linear Trend
Lag Length: 7 (Automatic - based on SIC, maxlag=10)

	t-Statistic	Prob.*
Augmented Dickey-Fuller test statistic	-3.515738	0.0473
Test critical values:		
1% level	-4.130526	
5% level	-3.492149	
10% level	-3.174802	

*MacKinnon (1996) one-sided p-values.

Augmented Dickey-Fuller Test Equation
Dependent Variable: D(CNPLRATIO,2)
Method: Least Squares
Date: 02/27/17 Time: 13:44
Sample (adjusted): 10 65
Included observations: 56 after adjustments

Variable	Coefficient	Std. Error	t-Statistic	Prob.
D(CNPLRATIO(-1))	-1.481453	0.421378	-3.515738	0.0010
D(CNPLRATIO(-1),2)	0.720262	0.369770	1.947864	0.0575
D(CNPLRATIO(-2),2)	0.716088	0.320409	2.234920	0.0303
D(CNPLRATIO(-3),2)	0.180463	0.302887	0.595810	0.5542
D(CNPLRATIO(-4),2)	0.345644	0.241016	1.434113	0.1583
D(CNPLRATIO(-5),2)	0.363377	0.183840	1.976595	0.0541
D(CNPLRATIO(-6),2)	-0.037020	0.168067	-0.220268	0.8266
D(CNPLRATIO(-7),2)	0.149884	0.101767	1.472816	0.1476
C	-1.671024	0.540327	-3.092616	0.0034
@TREND("1")	0.032064	0.010740	2.985585	0.0045
R-squared	0.785145	Mean dependent var		0.023693
Adjusted R-squared	0.743108	S.D. dependent var		1.311039
S.E. of regression	0.664494	Akaike info criterion		2.180849
Sum squared resid	20.31138	Schwarz criterion		2.542519
Log likelihood	-51.06378	Hannan-Quinn criter.		2.321068
F-statistic	18.67752	Durbin-Watson stat		2.157270
Prob(F-statistic)	0.000000			

- ผลการทดสอบความนิ่งของอัตราส่วนเงินให้สินเชื่อที่ไม่ก่อให้เกิดรายได้ของสินเชื่อเพื่อการจัดหาที่อยู่อาศัย

Null Hypothesis: D(DNPLRATIO) has a unit root
Exogenous: None
Lag Length: 3 (Automatic - based on SIC, maxlag=9)

	t-Statistic	Prob.*
Augmented Dickey-Fuller test statistic	-3.076864	0.0029
Test critical values:		
1% level	-2.621185	
5% level	-1.948886	
10% level	-1.611932	

*MacKinnon (1996) one-sided p-values.

Augmented Dickey-Fuller Test Equation
Dependent Variable: D(DNPLRATIO,2)
Method: Least Squares
Date: 02/27/17 Time: 13:46
Sample (adjusted): 24 65
Included observations: 42 after adjustments

Variable	Coefficient	Std. Error	t-Statistic	Prob.
D(DNPLRATIO(-1))	-0.425038	0.138140	-3.076864	0.0039
D(DNPLRATIO(-1),2)	-0.571494	0.112406	-5.084181	0.0000
D(DNPLRATIO(-2),2)	-0.398821	0.105242	-3.789554	0.0005
D(DNPLRATIO(-3),2)	-0.494259	0.085106	-5.807540	0.0000
R-squared	0.746999	Mean dependent var		0.002766
Adjusted R-squared	0.727025	S.D. dependent var		0.391602
S.E. of regression	0.204600	Akaike info criterion		-0.245125
Sum squared resid	1.590727	Schwarz criterion		-0.079633
Log likelihood	9.147623	Hannan-Quinn criter.		-0.184465
Durbin-Watson stat	2.393688			

- ผลการทดสอบความนิ่งของอัตราส่วนเงินให้สินเชื่อที่ไม่ก่อให้เกิดรายได้ของสินเชื่อเพื่อซื้อหรือเช่าซื้อรถยนต์และรถจักรยานยนต์

Null Hypothesis: D(VNPLRATIO) has a unit root
 Exogenous: Constant
 Lag Length: 0 (Automatic - based on SIC, maxlag=9)

	t-Statistic	Prob.*
Augmented Dickey-Fuller test statistic	-6.452167	0.0000
Test critical values:		
1% level	-3.584743	
5% level	-2.928142	
10% level	-2.602225	

*MacKinnon (1996) one-sided p-values.

Augmented Dickey-Fuller Test Equation
 Dependent Variable: D(VNPLRATIO,2)
 Method: Least Squares
 Date: 02/27/17 Time: 13:47
 Sample (adjusted): 21 65
 Included observations: 45 after adjustments

Variable	Coefficient	Std. Error	t-Statistic	Prob.
D(VNPLRATIO(-1))	-0.580034	0.089898	-6.452167	0.0000
C	-0.004311	0.055345	-0.077885	0.9383
R-squared	0.491909	Mean dependent var		0.061201
Adjusted R-squared	0.480093	S.D. dependent var		0.506159
S.E. of regression	0.364964	Akaike info criterion		0.865389
Sum squared resid	5.727538	Schwarz criterion		0.945685
Log likelihood	-17.47126	Hannan-Quinn criter.		0.895323
F-statistic	41.63046	Durbin-Watson stat		2.669584
Prob(F-statistic)	0.000000			

- ผลการทดสอบความนิ่งของอัตราส่วนเงินให้สินเชื่อที่ไม่ก่อให้เกิดรายได้ของสินเชื่อเพื่อการใช้จ่ายส่วนบุคคลอื่นๆ

Null Hypothesis: D(ONPLRATIO) has a unit root
 Exogenous: Constant
 Lag Length: 3 (Automatic - based on SIC, maxlag=9)

	t-Statistic	Prob.*
Augmented Dickey-Fuller test statistic	-3.910251	0.0045
Test critical values:		
1% level	-3.605593	
5% level	-2.936942	
10% level	-2.606857	

*MacKinnon (1996) one-sided p-values.

Augmented Dickey-Fuller Test Equation
 Dependent Variable: D(ONPLRATIO,2)
 Method: Least Squares
 Date: 02/27/17 Time: 13:48
 Sample (adjusted): 24 63
 Included observations: 40 after adjustments

Variable	Coefficient	Std. Error	t-Statistic	Prob.
D(ONPLRATIO(-1))	-0.589150	0.150668	-3.910251	0.0004
D(ONPLRATIO(-1),2)	-0.528194	0.135564	-3.896282	0.0004
D(ONPLRATIO(-2),2)	-0.425974	0.128946	-3.303511	0.0022
D(ONPLRATIO(-3),2)	-0.452998	0.100519	-4.506578	0.0001
C	-0.011442	0.041723	-0.274231	0.7855
R-squared	0.767832	Mean dependent var		0.030770
Adjusted R-squared	0.741299	S.D. dependent var		0.440089
S.E. of regression	0.223841	Akaike info criterion		-0.039292
Sum squared resid	1.753669	Schwarz criterion		0.171818
Log likelihood	5.785842	Hannan-Quinn criter.		0.037039
F-statistic	28.93828	Durbin-Watson stat		1.773014
Prob(F-statistic)	0.000000			

- ผลการทดสอบความนิ่งของดัชนีราคาที่อยู่อาศัย

Null Hypothesis: D(HINDEX) has a unit root

Exogenous: Constant

Lag Length: 0 (Automatic - based on SIC, maxlag=10)

	t-Statistic	Prob.*
Augmented Dickey-Fuller test statistic	-9.836682	0.0000
Test critical values:		
1% level	-3.538362	
5% level	-2.908420	
10% level	-2.591799	

*MacKinnon (1996) one-sided p-values.

Augmented Dickey-Fuller Test Equation

Dependent Variable: D(HINDEX,2)

Method: Least Squares

Date: 02/27/17 Time: 13:48

Sample (adjusted): 3 65

Included observations: 63 after adjustments

Variable	Coefficient	Std. Error	t-Statistic	Prob.
D(HINDEX(-1))	-1.238840	0.125941	-9.836682	0.0000
C	1.752948	0.562092	3.118611	0.0028
R-squared	0.613338	Mean dependent var		-0.113202
Adjusted R-squared	0.606999	S.D. dependent var		6.699135
S.E. of regression	4.199675	Akaike info criterion		5.739123
Sum squared resid	1075.873	Schwarz criterion		5.807159
Log likelihood	-178.7824	Hannan-Quinn criter.		5.765881
F-statistic	96.76032	Durbin-Watson stat		1.945023
Prob(F-statistic)	0.000000			

- ผลการทดสอบความนิ่งของอัตราดอกเบี้ยนโยบาย

Null Hypothesis: D(POLICY) has a unit root

Exogenous: Constant

Lag Length: 0 (Automatic - based on SIC, maxlag=10)

	t-Statistic	Prob.*
Augmented Dickey-Fuller test statistic	-4.671797	0.0003
Test critical values:		
1% level	-3.538362	
5% level	-2.908420	
10% level	-2.591799	

*MacKinnon (1996) one-sided p-values.

Augmented Dickey-Fuller Test Equation

Dependent Variable: D(POLICY,2)

Method: Least Squares

Date: 02/27/17 Time: 13:48

Sample (adjusted): 3 65

Included observations: 63 after adjustments

Variable	Coefficient	Std. Error	t-Statistic	Prob.
D(POLICY(-1))	-0.527027	0.112810	-4.671797	0.0000
C	0.000000	0.043226	0.000000	1.0000
R-squared	0.263514	Mean dependent var		0.000000
Adjusted R-squared	0.251440	S.D. dependent var		0.396558
S.E. of regression	0.343099	Akaike info criterion		0.729637
Sum squared resid	7.180743	Schwarz criterion		0.797673
Log likelihood	-20.98357	Hannan-Quinn criter.		0.756396
F-statistic	21.82569	Durbin-Watson stat		1.916776
Prob(F-statistic)	0.000017			

- ผลการทดสอบความนิ่งของอัตราส่วนเงินให้สินเชื่อต่อเงินฝาก

Null Hypothesis: D(LD) has a unit root
 Exogenous: Constant
 Lag Length: 0 (Automatic - based on SIC, maxlag=10)

	t-Statistic	Prob.*
Augmented Dickey-Fuller test statistic	-5.632390	0.0000
Test critical values:		
1% level	-3.538362	
5% level	-2.908420	
10% level	-2.591799	

*MacKinnon (1996) one-sided p-values.

Augmented Dickey-Fuller Test Equation
 Dependent Variable: D(LD,2)
 Method: Least Squares
 Date: 02/27/17 Time: 13:49
 Sample (adjusted): 3 65
 Included observations: 63 after adjustments

Variable	Coefficient	Std. Error	t-Statistic	Prob.
D(LD(-1))	-0.671598	0.119238	-5.632390	0.0000
C	0.109832	0.296366	0.370596	0.7122
R-squared	0.342132	Mean dependent var		-0.053554
Adjusted R-squared	0.331348	S.D. dependent var		2.862914
S.E. of regression	2.341038	Akaike info criterion		4.570297
Sum squared resid	334.3080	Schwarz criterion		4.638333
Log likelihood	-141.9644	Hannan-Quinn criter.		4.597056
F-statistic	31.72382	Durbin-Watson stat		1.813749
Prob(F-statistic)	0.000000			

- ผลการทดสอบความนิ่งของอัตราส่วนเงินกองทุนต่อสินทรัพย์เสี่ยง

Null Hypothesis: D(CAP) has a unit root

Exogenous: Constant

Lag Length: 1 (Automatic - based on SIC, maxlag=10)

	t-Statistic	Prob.*
Augmented Dickey-Fuller test statistic	-8.581894	0.0000
Test critical values:		
1% level	-3.540198	
5% level	-2.909206	
10% level	-2.592215	

*MacKinnon (1996) one-sided p-values.

Augmented Dickey-Fuller Test Equation

Dependent Variable: D(CAP,2)

Method: Least Squares

Date: 02/27/17 Time: 13:49

Sample (adjusted): 4 65

Included observations: 62 after adjustments

Variable	Coefficient	Std. Error	t-Statistic	Prob.
D(CAP(-1))	-1.601422	0.186605	-8.581894	0.0000
D(CAP(-1),2)	0.361787	0.121476	2.978250	0.0042
C	0.157837	0.084691	1.863671	0.0673
R-squared	0.638690	Mean dependent var		0.016935
Adjusted R-squared	0.626442	S.D. dependent var		1.071802
S.E. of regression	0.655079	Akaike info criterion		2.039055
Sum squared resid	25.31856	Schwarz criterion		2.141980
Log likelihood	-60.21069	Hannan-Quinn criter.		2.079466
F-statistic	52.14732	Durbin-Watson stat		1.763507
Prob(F-statistic)	0.000000			

- ผลการทดสอบความนิ่งของส่วนที่เหลือจากแบบจำลองอุปทานสินค้าเพื่ออุปโภคบริโภคส่วนบุคคลรวม

Null Hypothesis: RESIDC has a unit root
 Exogenous: Constant
 Lag Length: 0 (Automatic - based on SIC, maxlag=10)

	t-Statistic	Prob.*
Augmented Dickey-Fuller test statistic	-7.613992	0.0000
Test critical values:		
1% level	-3.538362	
5% level	-2.908420	
10% level	-2.591799	

*MacKinnon (1996) one-sided p-values.

Augmented Dickey-Fuller Test Equation
 Dependent Variable: D(RESID02)
 Method: Least Squares
 Date: 02/12/17 Time: 15:42
 Sample (adjusted): 3 65
 Included observations: 63 after adjustments

Variable	Coefficient	Std. Error	t-Statistic	Prob.
RESID02(-1)	-0.931407	0.122328	-7.613992	0.0000
C	-0.001740	0.005940	-0.292918	0.7706
R-squared	0.487278	Mean dependent var		-0.001680
Adjusted R-squared	0.478873	S.D. dependent var		0.065316
S.E. of regression	0.047151	Akaike info criterion		-3.239693
Sum squared resid	0.135616	Schwarz criterion		-3.171657
Log likelihood	104.0503	Hannan-Quinn criter.		-3.212934
F-statistic	57.97288	Durbin-Watson stat		1.745426
Prob(F-statistic)	0.000000			

- ผลการทดสอบความนิ่งของส่วนที่เหลือจากแบบจำลองอุปทานสินค้าเพื่อการจัดหาที่อยู่อาศัย

Null Hypothesis: RESIDD has a unit root
 Exogenous: Constant
 Lag Length: 0 (Automatic - based on SIC, maxlag=9)

	t-Statistic	Prob.*
Augmented Dickey-Fuller test statistic	-5.662602	0.0000
Test critical values:		
1% level	-3.584743	
5% level	-2.928142	
10% level	-2.602225	

*MacKinnon (1996) one-sided p-values.

Augmented Dickey-Fuller Test Equation
 Dependent Variable: D(RESID01)
 Method: Least Squares
 Date: 02/12/17 Time: 15:38
 Sample (adjusted): 21 65
 Included observations: 45 after adjustments

Variable	Coefficient	Std. Error	t-Statistic	Prob.
RESID01(-1)	-0.867108	0.153129	-5.662602	0.0000
C	0.000385	0.004376	0.087939	0.9303
R-squared	0.427164	Mean dependent var		0.001024
Adjusted R-squared	0.413842	S.D. dependent var		0.038328
S.E. of regression	0.029345	Akaike info criterion		-4.175996
Sum squared resid	0.037027	Schwarz criterion		-4.095700
Log likelihood	95.95990	Hannan-Quinn criter.		-4.146062
F-statistic	32.06506	Durbin-Watson stat		1.977599
Prob(F-statistic)	0.000001			

- ผลการทดสอบความนิ่งของส่วนที่เหลือจากแบบจำลองอุปทานสินค้าเพื่อซื้อหรือเช่าซื้อ
รถยนต์และรถจักรยานยนต์

Null Hypothesis: RESIDV has a unit root
Exogenous: Constant
Lag Length: 9 (Automatic - based on SIC, maxlag=9)

	t-Statistic	Prob.*
Augmented Dickey-Fuller test statistic	-4.344200	0.0015
Test critical values:		
1% level	-3.626784	
5% level	-2.945842	
10% level	-2.611531	

*MacKinnon (1996) one-sided p-values.

Augmented Dickey-Fuller Test Equation
Dependent Variable: D(RESID03)
Method: Least Squares
Date: 02/04/17 Time: 13:04
Sample (adjusted): 30 65
Included observations: 36 after adjustments

Variable	Coefficient	Std. Error	t-Statistic	Prob.
RESID03(-1)	-1.029046	0.236878	-4.344200	0.0002
D(RESID03(-1))	0.397786	0.202826	1.961222	0.0611
D(RESID03(-2))	0.299733	0.198171	1.512494	0.1429
D(RESID03(-3))	0.489465	0.179335	2.729336	0.0115
D(RESID03(-4))	0.779039	0.181076	4.302277	0.0002
D(RESID03(-5))	0.628106	0.209167	3.002894	0.0060
D(RESID03(-6))	0.532223	0.216642	2.456690	0.0213
D(RESID03(-7))	0.433538	0.194280	2.231515	0.0348
D(RESID03(-8))	0.487820	0.160261	3.043900	0.0054
D(RESID03(-9))	0.438352	0.156172	2.806863	0.0096
C	0.001770	0.015151	0.116812	0.9079
R-squared	0.815764	Mean dependent var		-0.005425
Adjusted R-squared	0.742069	S.D. dependent var		0.170119
S.E. of regression	0.086398	Akaike info criterion		-1.813237
Sum squared resid	0.186615	Schwarz criterion		-1.329384
Log likelihood	43.63826	Hannan-Quinn criter.		-1.644359
F-statistic	11.06954	Durbin-Watson stat		1.987546
Prob(F-statistic)	0.000001			

- ผลการทดสอบความนิ่งของส่วนที่เหลือจากแบบจำลองอุปทานสินค้าเชื่อเพื่อการใช้จ่ายส่วนบุคคลอื่นๆ

Null Hypothesis: RESIDO has a unit root
 Exogenous: Constant
 Lag Length: 0 (Automatic - based on SIC, maxlag=9)

	t-Statistic	Prob.*
Augmented Dickey-Fuller test statistic	-5.022506	0.0002
Test critical values:		
1% level	-3.588509	
5% level	-2.929734	
10% level	-2.603064	

*MacKinnon (1996) one-sided p-values.

Augmented Dickey-Fuller Test Equation
 Dependent Variable: D(RESID02)
 Method: Least Squares
 Date: 03/06/17 Time: 20:57
 Sample (adjusted): 21 64
 Included observations: 44 after adjustments

Variable	Coefficient	Std. Error	t-Statistic	Prob.
RESID02(-1)	-0.747836	0.148897	-5.022506	0.0000
C	-0.001566	0.007206	-0.217338	0.8290
R-squared	0.375238	Mean dependent var		-0.002434
Adjusted R-squared	0.360362	S.D. dependent var		0.059749
S.E. of regression	0.047786	Akaike info criterion		-3.199778
Sum squared resid	0.095907	Schwarz criterion		-3.118678
Log likelihood	72.39511	Hannan-Quinn criter.		-3.169702
F-statistic	25.22557	Durbin-Watson stat		1.862571
Prob(F-statistic)	0.000010			

ภาคผนวก ง

การคำนวณอัตราส่วนเงินกองทุนต่อสินทรัพย์เสี่ยง (Capital adequacy ratio)

จุฬาลงกรณ์มหาวิทยาลัย
CHULALONGKORN UNIVERSITY

อัตราส่วนเงินกองทุนต่อสินทรัพย์เสี่ยง (Capital adequacy ratio) ของธนาคารแห่งประเทศไทย

$$\text{อัตราส่วนเงินกองทุนต่อสินทรัพย์เสี่ยง} = \frac{\text{เงินกองทุน}}{\text{สินทรัพย์เสี่ยง}} \times 100$$

เงินกองทุนของธนาคารพาณิชย์จดทะเบียนในประเทศไทย หมายถึง ส่วนของผู้ถือหุ้น ซึ่งประกอบด้วย

1. ทุนชำระแล้วซึ่งรวมทั้งส่วนล้มมูลค่าหุ้นที่ธนาคารพาณิชย์ได้รับและเงินที่ธนาคารพาณิชย์ได้รับจากการออกใบสำคัญแสดงสิทธิที่จะซื้อหุ้นของธนาคารพาณิชย์นั้น
2. ทุนสำรอง
3. เงินสำรองที่ได้จัดสรรจากกำไรสุทธิเมื่อสิ้นงวดการบัญชีตามมติที่ประชุมใหญ่ผู้ถือหุ้นหรือตามข้อบังคับของธนาคารพาณิชย์ แต่ไม่รวมถึงเงินสำรองสำหรับการลดค่าของสินทรัพย์และเงินสำรองเพื่อการชำระหนี้
4. กำไรสุทธิคงเหลือหลังจากการจัดสรร
5. เงินสำรองจากการตีราคาสินทรัพย์ เงินสำรองอื่น และ
6. เงินที่ธนาคารพาณิชย์ได้รับเนื่องจากการออกตราสารแสดงสิทธิในหนี้ระยะยาวเกินห้าปีที่มีสิทธิด้อยกว่าเจ้าหนี้สามัญ

สินทรัพย์เสี่ยง หมายถึง สินทรัพย์ถ่วงน้ำหนักตามความเสี่ยงทั้งสิ้น ซึ่งเป็นยอดรวมของรายการในงบการเงินที่ได้ถ่วงน้ำหนักตามความเสี่ยง (ตามประกาศสปท.) รวมถึงภาระผูกพันที่ได้ทำการแปลงสภาพเป็นสินทรัพย์และถ่วงน้ำหนักตามความเสี่ยงแล้ว

ทั้งนี้ ตั้งแต่เดือนมกราคม 2540 ถึงเดือนกรกฎาคม 2551 สินทรัพย์เสี่ยง หมายถึง สินทรัพย์เสี่ยงถ่วงน้ำหนักตามความเสี่ยงด้านเครดิต ตั้งแต่เดือนสิงหาคม 2551 ถึงเดือนพฤศจิกายน 2551 สินทรัพย์เสี่ยง หมายถึง สินทรัพย์ถ่วงน้ำหนักตามความเสี่ยงด้านเครดิตและด้านตลาด และตั้งแต่เดือนธันวาคม 2551 เป็นต้นไป สินทรัพย์เสี่ยง หมายถึง สินทรัพย์เสี่ยงน้ำหนักตามความเสี่ยงด้านเครดิต ด้านตลาด และด้านปฏิบัติการ

อัตราส่วนเงินกองทุนต่อสินทรัพย์เสี่ยงที่ธนาคารแห่งประเทศไทยกำหนด แสดงดังต่อไปนี้

	อัตราส่วนเงินกองทุนทั้งสิ้นต่อสินทรัพย์เสี่ยงที่ธปท. กำหนด
1 ม.ค. 2536	7.00%
1 เม.ย. 2537	7.50%
1 ม.ค. 2538	8.00%
1 ต.ค. 2538	8.50%
14 ส.ค. 2541	8.50%

ประวัติผู้เขียนวิทยานิพนธ์

นางสาวณัฐธิดา อรรถทิพพหลคุณ เกิดเมื่อวันที่ 30 สิงหาคม พ.ศ.2534 จังหวัด กรุงเทพมหานคร สำเร็จการศึกษาระดับมัธยมศึกษาตอนต้นจากโรงเรียนสตรีวิทยา ระดับมัธยมศึกษาตอนปลายจากโรงเรียนเตรียมอุดมศึกษา ระดับปริญญาตรีสาขาวิชาเศรษฐศาสตร์ คณะเศรษฐศาสตร์ มหาวิทยาลัยเกษตรศาสตร์ และเข้ามาศึกษาต่อในระดับปริญญาโทหลักสูตรเศรษฐศาสตรมหาบัณฑิต จุฬาลงกรณ์มหาวิทยาลัย

